

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

မိန်းကလေး

ရွှေအိုရောင်ဖူးစာ

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြိုးကျော်သူ (၅၀၁၆) (ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ)
အမှတ် ၂၂၁ (၄)လွှာ၊ ဗိုလ်မြတ်ထွန်းလမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

မူကမ်းအတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးအေးလွင် (၂၅၅၅) (ရွှေပဒေသာပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ)
အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

မူကမ်းအင်အား

ယခု

အုပ်စု ၅၀၀၊ တန်ဖိုး ၁၀၀ ကျပ်

မိန်းကလေး

ရွှေအိုရောင်ဖူးစာ

မိန်းကလေး

၈၉၅ ၈၃

ရွှေအိုရောင်ဖူးစာ / မိန်းကလေး - ရန်ကင်း
ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ၊ ၂၀၁၄
၂၅၆ စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ
(၁) ရွှေအိုရောင်ဖူးစာ

မိန်းကလေး

ရွှေအိုရောင်ဖူးစာ

အခန်း (၁)

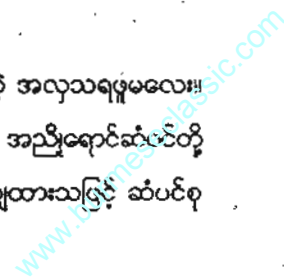
‘မာနရေစီး’

ထိုနာမည်လေးကြားရုံနဲ့ ဘယ်သူလဲလို့ သိချင်တဲ့စိတ်ကလေး
နိုးကြွလာမှာမလွဲဘူး။ သူမပဲလို့ ပြောရင်လည်း မကြည့်ဘဲ ဘယ်သူမှ
မနေနိုင်ပါဘူး။

ကြည့်မိရုံလေးနဲ့ စွမ်းအားတစ်ခုခုနဲ့ ညှို့ပူတုပ်ဆွဲခံရသလို
ဖြစ်ကာ။

မျက်ဝန်းမှာ အထပ်ထပ် လွှမ်းမိုးစေတဲ့ အလှသရဖူမလေး။

ပန်းနှစ်ဖက်ပေါ် ဝဲဖြာကျရုံမျှ ရှည်သော အညှို့ရောင်ဆံပင်တို့
ကို နောက်မှာ တစ်စုတည်း ခပ်မြင့်မြင့်လေး စုချထားသဖြင့် ဆံပင်စု

အဖျားက ကျောပြင်စိပ်မှာ ညွတ်ညွတ်လေး ထောက်ကျနေသည်။

ဆံခြိတ်နှင့်ဆံစွယ်ကလေးတွေ တစ်ပင်မျှ ချမထားသောကြောင့် ပုလဲနှစ်ရောင် ကြည့်လဲ့တောက်ပနေတဲ့ လေးထောင့်ဆန်ဆန် မျက်နှာဖူးဖူးလေးမှာ ထင်းခနဲ ပေါ်လွင်လို့ရယ်။

လခြမ်းပုံ နဖူးပြေပြေအောက်မှ မျက်ခုံးထူထူက မည်းနက်ကာ၊ အလယ်မှာ ထောင့်ချိုးလေးဖြစ်လျက်၊ အဖျားညွတ်ကွေးကျပုံလေးကအစ တစ်မိမိမိကြည့်ချင်စရာကောင်းလောက်အောင် လှသည်။

မျက်တောင်ကော့ကော့တို့ ခြုံရထားတဲ့ အနက်ရောင်မျက်ဝန်းတစ်စုံ၊ ကြည့်လိုက်တိုင်း ပြိုကျယိုကျတော့မတတ် အရည်တဖိတ်ဖိတ် လက်ဖြာတောက်ပမှုတွေ စုဝေးအိုင်ထွန်းနေသည်။

ဖြောင့်စင်းကျစ်လျစ်တဲ့ နှာတံတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ မိမိလေး အိထွေးနေသည့် ပါးပြင်နှစ်ဖက်က စိတ်အာရုံကို ယိုင်နဲ့ကျလှမတတ် ဆွဲဆောင်နေသလိုဖြစ်ကာ။

ရင်တွေခုန်ပြီး ရွှေလေး တို့ချင် ထိဆိတ်ချင်တွေ ပွထလာမှာ သေချာသည်။

နှုတ်ခမ်းစုံနှင့် မေးဖျားမို့မို့ဝိုင်းဝိုင်းလေးကလည်း မငေးဘဲမနေနိုင်အောင် ငေးဖြစ်စေသည်။ ထိုအလှမျက်နှာလေးက လည်တံရှည်ရှည်လေးပေါ် အစဉ်မော့လျက်။

ရင်အုံမို့မို့လေး ချိုကာ။

ခါးကလေးမတ်၍ တင်ဝိုင်းဝိုင်းလေးစွင့်နေသည်။

တောင့်တောင့်ကလေး ကြုံမတ်နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းတွေကအစ တအားလှ၏။

ဖဝါးနုနုလေးပင့်၍ ခြေလှမ်းကြွဟန်လေးကအစ လက်ဖျားခါရမတတ် အားကြီးလှ၏။

ထိုအလှတွေပေါ်မှာ သွန်းလောင်းထားသည်က မာနတွေ။

နာမည်နဲ့လိုက်ဖက်အောင် မာနအရည်တို့က စမ်းရေလို တသွင်သွင်စီးလျက်။

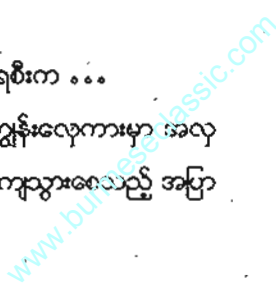
ဝတ်ဆင်ခြယ်သမှုတွေကအစ မာနရောင်ကို ရင့်ရင့်သွေးသွေးတောက်ပစေသည့် အရောင်ရင့်ရင့်တွေချည်သောဖြစ်သည်။

'မာနရေစီး' ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ မာနကြီးပါသည်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတို့၏အထွတ်အထိပ်မှာ သရဖူဆောင်းမည့် မာနနတ်မိမယ်အလား ထင်ရသည်။

ခုလည်း ကြည့်။

အပေါ်ထပ်က ဆင်းချလာတဲ့ မာနရေစီးက ...

ဖိတ်ဖိတ်တောက်လက်ပြောင်နေတဲ့ ကျွန်းလှေကားမှာ အလှဆင်ထားသော စတီးပွတ်လုံးတို့၏အရောင်ကို မှိုက်ကျသွားစေသည့် အပြာ

ရောင် ရင့်ရင့်မှိုင်းမှိုင်းဝတ်စုံနှင့်။

ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီပုံက လည်ပင်းဟိုက်ကာ ဘေးနှစ်ဖက်ပြီနေ ပေမယ့် အတွင်းကအလှတွေ ပြည့်ထွက်လှုံထွက်နေတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။

ကပ်ကပ်ချပ်ချပ်လေးဖြစ်ကာ နေရာတကျဖြစ်နေသည်။

အပြာရောင်ရင့်ရင့်မှိုင်းမှိုင်းနဲ့ မလိုက်ဖက်စွာ လည်တိုင်၊ နား၊ လက်ကောက်ဝတ်နှင့် လက်ချောင်းတို့မှာ ပတ္တမြားသက်သက် ခဲတောက် နေအောင် ဆင်ထားပေမယ့် ကြည့်မဝအောင် သူ့ဟာသူ လှနေသည်။

နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာပေါ်က ဆေးသားခဲခဲက မာနရောင်တို့ လှုံ့ကျ မတတ်ဖြစ်ကာ 'မာနရေစီး' နဲ့ ယှဉ်မိရုံနဲ့ သတ်ရုံသက်မဲ့အရာမှန်သမျှ ဖျော့တော့မှိုန်ကျသွားသည်သာ။

ရှင်မိချူးဟီးဖိနပ်မြင့်စီးထားတဲ့ ခြေလှမ်းတိုင်းက သံစဉ်တွေ ထွက်ကာ။

မော်ကြည့်ဖို့၊ တည့်တည့်ကြည့်ဖို့ ဘယ်သူမှ သတ္တိမရှိလောက် အောင် ဖြစ်သွားစေတာအမှန်။

အထူးသဖြင့် -

ဒေါ်မေစိုးတို့လို 'မာနရေစီး' ရဲ့ဝန်ထမ်းတွေက ပိုဆိုးသည်။

ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ 'မာနရေစီး' နဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် မပြောခဲ့ကြပေ။

'မာနရေစီး' ရဲ့ လက်နဲ့တစ်ဆူလည်းဖြစ်၊ အတွင်းရေးမှူးလည်း ဖြစ်သည့် 'တိုးတိုးစံ' ကတစ်ဆင့် ပြောကြဆိုကြသည်က ထုံးစံလို ဖြစ် ခဲ့သည်။

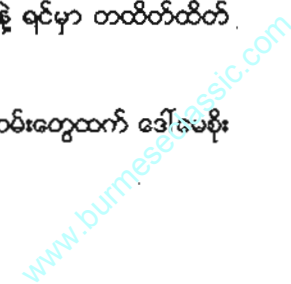
အခုလက်ရှိ ဒေါ်မေစိုး တောင်းဆိုချင်တဲ့အကြောင်းအရာက 'တိုးတိုးစံ' ကတစ်ဆင့် ထုံးစံအတိုင်း တောင်းဆိုလို့မရခဲ့။

မရခဲ့တာက 'တိုးတိုးစံ' ကိုယ်တိုင် 'မာနရေစီး' ကို မတင်ပြ ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

"တခြားကိစ္စတွေကို တိုးတိုး ပြောခဲ့မေးရဲ့ပါတယ် ဒေါ်မေစိုး ရယ်၊ အဲဒီကိစ္စ မပြောခဲ့ဘူး၊ မမရေစီးအကြောင်းလည်း ဒေါ်မေစိုး သိ ရဲ့သားနဲ့၊ တိုးတိုးပြောမိလို့ တိုးတိုးကိုပါ အလုပ်ဖြုတ်ပစ်မှာစိုးတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒေါ်မေစိုးကိုယ်တိုင် ပြောကြည့်လေ၊ ဒေါ်မေစိုးက တခြား ဝန်ထမ်းတွေနဲ့တရင် မမရေစီးနဲ့ နည်းနည်းပိုရင်းနှီးတယ်လေ၊ ပြီးတော့ မမစံအိမ်ကိုလည်း အဝင်အထွက်ရှိဖူးတယ် မဟုတ်လား"

ထိုအခါ ဒေါ်မေစိုး သက်မလေးချသည်။ တိုးတိုးစံက မပြောခဲ့ ဘူးဆိုတော့ ကိုယ်တိုင်ပြောရမယ်ဆိုတဲ့အသိနဲ့ ရင်မှာ တထိတ်ထိတ် ဖြစ်၏။

မာနရေစီးရဲ့စံအိမ်ထဲကို တခြားဝန်ထမ်းတွေထက် ဒေါ်မေစိုး အဝင်အထွက်ရှိဖူးတာတော့ မှန်သည်။

ဝင်ထွက်ဖူးတာက -

မာနရေစီးရဲ့အိမ်တော်ထိန်း၊ ဒေါ်မယ်အိမ် ခေတ္တရွာပြန်စဉ်က မာနရေစီးကိုယ်တိုင်က သူမကို ခေါ်ခိုင်းလို့ပါ။

“ဒေါ်မယ် ရွာပြန်သွားတယ် ဒေါ်စိုး၊ ဒေါ်မယ်နုနုမှာ ဒေါ်စိုး ဝင်ထိန်းပေးပါ။ ဒေါ်စိုးက တစ်ယောက်တည်းသမားဆိုတော့ ဒေါ်မယ် မလာခင်အထိ ရေစီးစံအိမ်မှာ နေပေးရမယ်”

“ရ ရပါတယ်၊ ဝင်ထိန်းပေးပါမယ်”

သူမရဲ့အလုပ်ရှင်မို့ မငြင်းရဲတာလည်း ပါသလို မငြင်းရက်တာ လည်းပါသည်။ မာနရေစီးရဲ့မိဘနှစ်ပါးနဲ့ ဆွေမျိုးမောင်နှမတွေက အမေ ရိုက်မှာ ကြီးပွားချမ်းသာနေသလို၊ ဟိုမှာပဲ အခြေဈေးကြေသည်။

မာနရေစီးကိုလည်း ဟိုမှာပဲ အခြေချဖို့ အတင်းခေါ်ကြသည်။ မာနရေစီးက ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် လိုက်မသွား။

ဒီမှာ မာနရေစီး ဝံ့ထောင်ထားတဲ့ အလှူကုန်နဲ့အထည်ချုပ် လုပ်ငန်းတွေကို မပစ်နိုင်သလို၊ ထိုလုပ်ငန်းကို အားကိုးရပ်တည်နေကြ တဲ့ ဝန်ထမ်းမိသားစုတွေ အခြေအနေပျက်၊ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်သွားမှာ ကို တွေးပြီး မိဘမောင်နှမနဲ့ ဆန့်ကျင်ကာ ဇွတ်နေခဲ့သည်။

မာနရေစီး နေခဲ့တာကိုက ဒေါ်မေစိုးတို့လို ဝန်ထမ်းတွေကို ငဲ့ညှာသနားစိတ်ရှိလို့ဆိုတာ ဝန်ထမ်းအားလုံး နားလည်ကြသည်။

ဒေါ်မယ်ကို အဖော်ပြုပြီး ရပ်တည်ခဲ့တဲ့ မာနရေစီးကို သမီး အရွယ်မို့ သမီးလို ကရုဏာသက်ဝင်တဲ့စိတ်လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

မာနရေစီးက ဘယ်လောက်ပဲ မာနကြီးကြီး ဝန်ထမ်းတွေ အပေါ် နားလည်ဖြည့်ဆည်းပေးလေ့ရှိတဲ့ အလုပ်ရှင်မို့ အားလုံး ရိုသေ လေးစားကာ ဦးထိပ်ထားဆက်ဆံကြသည်။

ဒါကြောင့် ဒေါ်မေစိုး မငြင်းခဲ့ပါ။

ဒေါ်မယ်အိမ် ရွာကပြန်လာသည်အထိ မာနရေစီးရဲ့စားရေး သောက်ရေး အိမ်မှုရေးရာမှန်သမျှကို စေတနာရှိရှိ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် ပေးခဲ့သည်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ဒေါ်မယ်အိမ် နေထိုင်မကောင်းတာဖြစ်ရင် ဒေါ်စိုးကို စံအိမ်မှာနေစေဖို့ ပြန်ခေါ်တာကြောင့် တခြားဝန်ထမ်းတွေနဲ့ စာရင် ဒေါ်မေစိုးက မာနရေစီးစံအိမ်နဲ့ ပိုအဝင်အထွက်ရှိသည်။

မာနရေစီးနဲ့လည်း တိုက်ရိုက်ပြောဆိုတာလေးတွေ ရှိခဲ့သည်။

အဲလို အရင်းခံအကြောင်းလေးတွေရှိတာကြောင့် တိုးတိုးစံ အကြံပေးတဲ့အတိုင်း ဒေါ်မေစိုး စိတ်တင်းကော မာနရေစီး၏စံအိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရောက်ရောက်ချင်း ဒေါ်မယ်နဲ့ တွေ့သည်။ ဒေါ်မယ်က ဘဝ တူချင်းမို့ နွေးနွေးထွေးထွေးကြိုဆိုပြီး အားပေး၏။

“စိတ်မပူပါနဲ့ ဒေါ်စိုးရယ်၊ ရေစီးက သဘောကောင်းရှာပါ တယ်၊ တောင်းဆိုကြည့်ပေါ့၊ ရေစီး လိုက်လျောတော့လည်း ဝမ်းသာစရာ ပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား၊ ခဏကြာရင် ရေစီးလေး ဆင်းလာတော့မယ်၊ စောင့်နေနော်၊ ဒေါ်မယ် မီးဖိုခန်းဝင်ဦးမယ်”

မီးဖိုခန်းဘက် ဝင်ရောက်သွားတဲ့ ဒေါ်မယ်အရိပ်လေး ပျောက် သွားတော့ ဒေါ်မေစိုး သက်မလေးလေးချသည်။

ဒေါ်မယ်ပြောသလို လက်ခံရင်တော့ ဝမ်းသာစရာပေါ့။

တောင်းဆိုရကောင်းလားဆိုတဲ့ ဒေါ်သနဲ့ အလုပ်ပါ ဖြုတ်ပစ် လိုက်ရင်။ ထိုသို့တွေးရင်း ဒေါ်မေစိုး ချွေးစတွေ့မိ ဆိုထွက်လာသည်။

အရင်းခံအကြောင်းလေးတွေရှိလို့သာ ရေစီးစံအိမ်ထဲ ဝင်လာရဲ တာ။ ခုတော့ ဖြစ်နိုင်တာနဲ့ မဖြစ်နိုင်တာကို တွေးရင်း။

ချွေးတွေ့သာ ရွဲစိုချင်ချင် ဖြစ်လာသည်။

အပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ခြေသံကြားမှ ဒေါ်မေစိုး အတွေးစ ပြတ်သွားသည်။ လာရင်းကိစ္စကို ပြန်ဆုပ်ကိုင်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အား တင်း၍ မတ်မတ်ရပ်သည်။

နဖူးနဲ့နားသယ်မှ ချွေးစလေးတွေကို လက်ခုံမို့မို့ဖောင်းဖောင်း နဲ့ ဖွဖွတို့သုတ်၍ စိတ်တို တည်ငြိမ်အောင်ထိန်းသည်။

တစ်လှမ်းချင်း စည်းချက်ကျကျလှမ်းဆင်းလာတဲ့ မာနရေစီးကို

မကြည့်ရဲသလို ဒေါ်မေစိုး မျက်လွှာချလိုက်၏။

“ဒေါ်စိုး ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ဧည့်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်ရင်း ချက်ချင်းမေးသည်။

မေးသံက အရှိန်အဝါကြီးကာ တည်ကြည်ပြတ်သားနေသည် မှ။ ဘာနရှင် ပီသပါပေသည်။

မေးလျှင် ချက်ချင်းဖြေမှ ရေစီးနှစ်သက်တာ သိသည်။ ဒါ

ကြောင့် ဒေါ်မေစိုး အသံထိန်း၍ ပြော၏။

“ဟို ဟို ရေစီးဆိုမှာ အကူအညီတင်ခု တောင်းချင်လို့ပါ”

“အကူအညီ”

ရေစီး ခပ်တိုးတိုးရွတ်သည်။ ရွတ်တဲ့အသံက ကြည်ကြည်ရှင်း ရှင်း။

ဒေါ်မေစိုး ခေါင်းညိတ်လျှင် ရေစီ မျက်ခုံးပင့်၍

‘ပြော ဘာကူညီရမလဲ’ လို့ အသံတိတ်မေးသည်။

ဒေါ်မေစိုး ချက်ချင်းပြောဖို့ မဝံ့မရဲဖြစ်သွားသည်။

ချွေးစေးတွေက ပို၍စိန်ထွက်လာသလို ခံစားရသည်။

မာနရေစီးက ဒေါ်မေစိုးရှေ့ တည်တည်မှဖြတ်ကာ ဧည့်ခန်း

အလယ်မှာ ခင်းကျင်းထားသည့် ကနုတ်ပန်းနဲ့ဘောင်ကွပ်ထားတဲ့ အဝါ ပွင့်ခြယ်ထားတဲ့ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာအလယ်မှာ တောင့်လောင့်မတ်မတ်

ထိုင်ချသည်။

ကျောက်ကို နောက်မှီမှာ ဖွဖွပေးလိုက်ပြီး နံရံမှ အလှူချိတ်ထားတဲ့ သစ်ရွက်ပုံနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ -

ဒေါ်မေစိုးဆီ ပြန်ရောက်လာတဲ့ မာနရေစီးမျက်ဝန်းက ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြောလို့ စာတန်းထိုးထားသလို၊

ဒေါ်မေစိုး ဖတ်တတ်တာကြောင့် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့၊ ဒေါ်မေစိုး ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်၍ ရေစီးကို ဖျတ်ခနဲကြည့်မိသည်။ ထိုအကြည့်က မဝံ့မရဲဟန်တို့ဖြင့် အသနားခံသည့်အကြည့်မျိုး။

“ဒီ ဒီလိုပါ ရေစီး”
ရေစီး မျက်ခုံးတန်းနှစ်ဖက် တွန့်ကြည့်၍ နားထောင်သည်။
“ဒေါ်စိုးရဲ့တူလေးကို အလုပ်တစ်နေရာလောက် ပေးပါလို့ အဲဒါ”

ဒေါ်စိုးအသံအဆုံးမှာ ရေစီး ကျစ်ခနဲ စုတ်သပ်သလို မျက်နှာလေးပါ မဲ့ကျသွားသည်က မသတိခြင်းတွေနဲ့။

“တူလေးက ဘွဲ့ရပြီးပါပြီ”
ရေစီး မာန်ပြင်းပြင်းလေးနဲ့ မျက်နှာဝင့်ခနဲမော့ပြီး ...
“ဒေါ်စိုး ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ရေစီးအကြောင်း ဒေါ်စိုး

မသိဘူးလား”

ဒေါ်စိုး ခေါင်းကို ကျိုးလှမတတ် ညှိတ်၍ ...

“သိပါတယ် ရေစီးရယ်၊ တိုးတိုးလည်း ပြောပါတယ်”
“သိတယ်ဆိုရင် မပြောနဲ့တော့ ဒေါ်စိုး၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား”
ဒေါ်စိုး ခေါင်းညှိတ်ရပြန်သည်။

ရေစီးက ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ထထွက်သွားသည်။ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ အသင့်ရပ်ထားသည့် မာန်တူးကားပေါ်

တက်ပြီး ရေစီးကိုယ်တိုင် မောင်းထွက်သွား၏။
ရေစီးကားလေး စံအိမ်ဝင်းထဲက ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ဒေါ်မေစိုး မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်သည်။

“ဘာတဲ့လဲ ဒေါ်စိုး”
ကားသံကြားတာကြောင့် မီးဖိုဆောင်ထဲက လုပ်လက်စအလုပ်တွေ ရပ်ပစ်၍ ဒေါ်မယ်အိမ် ဧည့်ခန်းဆီ ပြန်ရောက်လာသည်။ သိချင်စိတ်လောလောနဲ့ ဧည့်ခန်းထဲဝင်ဝင်ချင်း မေးသည်။

ဒေါ်မေစိုး သက်မချ၍ ဒေါ်မယ်အိမ်ဘက် ပြန်လှည့်ပြီး ခေါင်းခါပြသည်။ သဘောပေါက်သွားတဲ့ ဒေါ်မယ်အိမ် စိတ်မသက်မသာဟန်လေးနဲ့ ပြောသည်။

“ယောက်ျားလေးဆိုရင် ချေးရွံ့သလို ရွံ့နေတာလေး ဒါကြောင့်

လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ ဘယ်ယောက်ျားလေးမှ ခေါ်မခိုင်းဘူး။ အလုပ်သမား မပြောခဲ့၊ ရေစီးက လုပ်ငန်းရှင်အချင်းချင်းထဲက ယောက်ျားတွေနဲ့တောင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆက်ဆံလေ့မရှိဘူး။ လိုအပ်ရင် 'တိုးတိုး နဲ့ပဲ ကြားခံ ဆောင်ရွက်နေကြလေ'။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်မယ်၊ မေစိုး သိပါတယ်၊ တူလေးက နယ် ကလာတာလေ၊ ဘာအဆက်အသွယ်မှမရှိတော့ အလုပ်ရဖို့ ခက်နေ တယ်၊ လောလောဆယ်အတွက် ရပ်တည်ဖို့ အလုပ်တစ်ခုရဖို့ အရေး ကြီးနေတယ်၊ ဒါကြောင့် အရဲစွန့်ပြောကြည့်တာပါ”

ဒေါ်မေစိုးအသံလေးက လိုတာမရတဲ့ ကလေးလို၊ ဝမ်းနည်း ခြင်းတို့နဲ့ အဖျားခတ်အသံလေးက တိမ်ဝင်နစ်မြုပ်သွားသည်။

ထိုအခါ ဒေါ်မယ်အိ သက်ပြင်း လေးလေးချလေသည်။

ဘဝတူချင်းမို့ အခက်အခဲတွေကို စာနာနားလည်တတ်ပါသည်။

သို့သော်လည်း အလုပ်ရှင်ဘောင်မမရဲ့ခံစားချက်ကိုလည်း နား လည်တဲ့အတွက် မာနရေစီးအပေါ် ဒေါ်မယ်အိနဲ့ဒေါ်မေစိုး အပြစ်မမြင် ရက်ပါ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ -

ရေစီးဘဝမှာ ကြုံတွေ့ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတွေရဲ့အတ္တဟာ ရေစီး နှလုံးသားအတွက် ရွံ့စရာကောင်းနေခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

ဒီအကြောင်းတွေ။

တော်ပြီ။

ပြန်လည်အစပျိုး ခံစားနေဖို့ထက် ရေစီးနှလုံးသားက ခါးသီး စွာပဲ မြို့ထားခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီ။

ဒါတင်မက မာနကို မောင်းတင်ပြီး ရေစီး ရှင်သန်နေတာလေ။

မာနရေစီးဆိုတဲ့ နာမည်လေးအတိုင်းပဲ။

မာနက ရေတံခွန်လို တဝေါဝေါ စီးကာ။

မမြန်ရင် တိုက်မိပြီး သူများပြဿနာက မာနရေစီးဆီ လာ
ပတ်မှာ သေချာသည်။ အရပ်ပုပျပ်ပျပ် ကိုယ်လုံးတောင့်တောင့် လူ
ရွယ်က ကတ္တရာလမ်းပေါ်ကျသွားတဲ့ လူငယ်ကို ရင်ဘတ်ကဆွဲယူပြီး
နောက်တစ်ချက်ထိုးရန် လက်သီးမြှောက်၏။

“ပွမ် ပွမ် ပွမ်”

မာနရေစီးလက်က ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကားဟွန်းတီးပစ်သွား
သည်။

ကားဟွန်းသံ ဘွားဆွဲပေါ်လာမှ ထိုလူရွယ် လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ်
မြစ်ကက မထိုးဖြစ်တော့။ ရင်ဘတ်က ဆွဲကိုင်ထားတဲ့လက်ကို ပြန်လွှတ်
လျှင် ထိုလူရွယ် ကတ္တရာလမ်းပေါ် ပျော့အိခွေကျသွားသည်။

မထင်မှတ်ဘဲ ကားတစ်စီးရောက်လာသလို ထိုမြင်ကွင်းကို
လည်း အစအဆုံးမြင်သွားတာကို သိသည်နှင့် ထိုလေးယောက် တိုင်ပင်
ထားသည့်နှယ် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနဲ့ နောက်လှည့်ပြေးကြသည်။

ဒဏ်ရာနဲ့လူငယ်က ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှာ ကြီးပြတ်ပုံကျနေတဲ့
အရပ်လို ကားရှေ့မှာ ငြိမ်သက်လျက်။

နဖူး၊ နှာခေါင်းနဲ့ မေးဖျားတို့ ကွဲအက်ထားသဖြင့် သွေးစိမ်း
တွေ ရဲခနဲ ဖြာထွက်နေသည်က မကြည့်ရက်စရာအတို။

ကျစ်။

အခန်း (၂)

မြင်ကွင်းက ကြည့်မကောင်းပါ။

လူရွယ်လေးယောက်က လူငယ်တစ်ယောက်ကို ဝိုင်းသမနေတဲ့

ထိုးပွဲ။

လေးယောက်စလုံးရဲ့ လက်သီး၊ ဖနောင့်၊ တံတောင်နဲ့ ဒူးခေါင်း

တွေကြောင့် ထိုလူရွယ်ခမျာ မျက်နှာနဲ့ကိုယ်မှာ ဒဏ်ရာတွေ မလပွ။

ဒဏ်ရာတွေကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ထိန်းမနိုင်တော့။

တစ်ယောက်က မေးဖျားကို ခြေဖျားနဲ့ ခတ်လိုက်စဉ် -

သုံးလေးပတ်လည်၍ ကတ္တရာလမ်းပေါ် ဘိုင်းခနဲကျသည်။

မာနရေစီး ကားကို ဘရိတ်ဆွဲရပ်တာ မြန်လို့သာ။

မာနရေစီး မျက်နှာလှလှလေးကို စိတ်ရှုပ်စွာ မှဲပစ်သည်။

ယောက်ျားတွေကို ရွံရှာနေတဲ့ 'မာနရေစီး'။

သူ့မရှေ့မှာမှ ယောက်ျားတစ်ယောက် ပိုးစိုးပက်စက် အတွယ်ခံ

ရပြီ။ မရှုမလှပုံကျနေတဲ့ အဖြစ်။

ပြုသူပြုလို့ ခံရသူက ခံရတာ။

မာနရေစီးက ကူကယ်ကြည့်ရှုရမတဲ့လား။

ဝေးသေး။

မာနရေစီး ကားပေါ်ကတောင် ဆင်းမကြည့်ပေ။

ကတ္တရာလမ်းပေါ် ပက်လက်ကလေး ပျော့ခွေပုံကျနေတဲ့ လူ
ငယ်ဆီက အကြည့်ရှုပ်သိမ်းသည်။

ကားကို လမ်းဘေးခွဲချ၍ ထိုလူရွယ်ကို ရှောင်ကာ။ လိုရာ
ခရီးကို ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့သည်က ချက်ချင်းပဲ ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် 'မာနရေစီး'က အဲဒီလောက်ထိ

မာနသွေးတက်နေတဲ့ မိန်းကလေးပါ။

အခန်း (၃)

“ပွမ် ပွမ် ပွမ်”

ကားဟွန်း အဆက်မပြတ် တီးပစ်လိုက်သည်။

မာနရေစီးပြန်ချိန်ကိုနှုန်းပြီး ခြံတံခါးဖွင့်ပေးရန် မိမူမှ အဆင်

သင့်ရှိနေတာ နေ့တိုင်းပါပဲ။

ဒီနေ့မှ ရှိမနေတာ ဘာကြောင့်လဲ။

မာနရေစီး စိတ်မရှည်တော့ပါ။

နွတ်ခမ်းပါးလေးကို မှဲတင်းပြီး ကားဟွန်းအဆက်မပြတ်တီး

ပစ်မှ မိမူမှ တိုက်ထဲက ပြူးတူးပျာတာ ပြေးထွက်လာသည်။

သော့ခတ်ထားတဲ့ ခြံဝင်းသံပန်းတံခါးကြီးကို ကမန်းကတန်း

သော့ဖွင့်နေပေမယ့် မိမူမှ လက်ချောင်းတွေ တုန်နေသလို။
 မျက်စိမျက်နှာလည်း သိသိသာသာ ပျက်နေသည်။
 သံပန်းတံခါးနှစ်ချပ်လုံးကို တွန်းဖွင့်ပေးပြီး မျက်လွှာလေးချ
 လျက် ရပ်နေတဲ့ မိမူကို မာနရေစီး မျက်စောင်းနဲ့ကြည့်ပြီး ကားကို
 ခြံထဲ မောင်းသွင်းခဲ့သည်။
 ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားရပ်ပြီးသည်နှင့် မာနရေစီး ကားပေါ်
 က မဆင်းသေး။

ခြံတံခါး သော့ခတ်နေတဲ့ မိမူကို အပြစ်တင်တဲ့မျက်ဝန်းနဲ့
 တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ ကားပေါ်က ဆင်းသည်။ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ဧည့်
 ခန်းထဲလှမ်းဝင်တော့ ဒေါ်မယ်အိ ထိတ်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားတာ
 တွေ့ရပြန်သည်။

အပြင်က ပြန်လာတိုင်း ဧည့်ခန်းမှာ ခဏနားတတ်တဲ့ မာန
 ရေစီးအတွက် သံပရာရည်ဖျော်ပြီး အသင့်ရှိနေတတ်တဲ့ ဒေါ်မယ်အိက
 ခါတိုင်းနေနဲ့မတူ။

သံပရာရည်ခွက်ကိုကြည့်လိုက်၊ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာတဲ့ မာန
 ရေစီးကို ကြည့်လိုက်နဲ့ မျက်ဝန်းက မငြိမ်။

ရေစီး ဆိုဖာပေါ်တိုင်၍ သံပရာရည်ခွက် ကမ်းပေးဖို့ပြောမှ
 စားပွဲပေါ် အသင့်ရှိနေတဲ့ သံပရာရည်ခွက် ကမ်းပေးတဲ့ လက်ချောင်း

တွေကအစ တုန်ခါနေသည်။
 ရေစီး စူးစိုက်ကြည့်လိုက်လျှင် ဒေါ်မယ်အိ မျက်လွှာစင်းချ
 လိုက်သည်။

ရေစီးက ဒေါ်မယ်အိ ကမ်းပေးတဲ့ သံပရာရည်ခွက်ကိုဆွဲယူ၍
 တစ်ကျိတ်သောက်သည်။

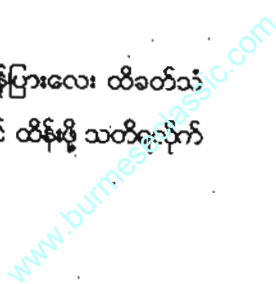
ထိုစဉ် -

အတွင်းခန်းဘက်က ထွက်ခဲ့တဲ့ ဒေါ်မေစိုး ဧည့်ခန်းထဲ လှမ်း
 အဝင်မှာ မာနရေစီးကို ဘွားခနဲတွေ့လျှင် အထိတ်တလနဲ့ ရင်ဘတ်ဖိ
 သည်ကို သံပရာရည်သောက်နေရင်း မြင်လိုက်သည်မို့ မာနရေစီး စိတ်
 ထိန်းမရတော့။

ဒေါ်မေစိုးက ဘာကြောင့် ရေစီးမခေါ်ဘဲ ရောက်နေရတာလဲ။
 ဒေါ်မယ်အိနဲ့ မိမူက ပုံမှန်မဟုတ်။ အမူအရာတွေ ပျက်နေ
 တာ ဘာကြောင့်လဲ။

သံပရာရည်ခွက်ကို အောက်ခံပန်းကန်ပြားပေါ် အသံမြည်
 အောင် မာနရေစီး ချလိုက်သည်။

'ချွင်း' ခနဲ ဖန်ခွက်နဲ့ အလှကြွေပန်းကန်ပြားလေး ထိခတ်သံ
 ကြောင့် ဒေါ်မယ်အိနဲ့ဒေါ်မေစိုး ဣန္ဒြေပျက်အောင် ထိန်းဖို့ သတိရလိုက်
 သည်။

ခြံတံခါးပိတ်ပြီး ပြန်ဝင်လာတဲ့ မိမူမူကိုလည်း ပုံမှန်အတိုင်း နေရန် ဒေါ်မယ်အိ မျက်စပစ်ကြည့်သည်ကို မာနရေစီး မမြင်ဘဲမနေပါ။

တစ်ခုခုကြောင့် အမူအရာပျက်နေတယ်ဆိုတာ မာနရေစီး သိတာကြောင့် မိမူမူနဲ့ဒေါ်မေစိုးကိုပါ လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။

ဒေါ်မယ်အိ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ နှစ်ယောက်လုံး လာရပ်သည် နှင့် မာနရေစီး စ.မေးသည်။

“ဒေါ်မယ်တို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ဒေါ်စိုးက ရေစီးမခေါ်ဘဲ နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ စံအိမ်ထဲရောက်နေရတာလဲ၊ မိမူမူ ဘာဖြစ်လို့ ခြံဝမှာ စောင့်မနေတာလဲ”

သုံးယောက်လုံးကို တစ်ပြိုင်နက် မေးချသည်။

မာနရေစီးနဲ့ အသက်သိပ်မကွာတဲ့ မိမူမူမျက်နှာ သိသိသာသာ ပျက်ကာ။ မျက်လွှာချလိုက်သည်။

အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်မျှသာရှိသော ဒေါ်မယ်အိနဲ့ဒေါ်မေစိုး က သွက်သွက်လက်လက်အမူအရာနဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လှုပ်ရှားတတ်ပေမယ့် ခုတော့ ထုံထုံထိုင်းထိုင်းပုံစံမျိုးဖြစ်ကာ။

ဘာပြောလို့ ဘာပြောရမှန်းမသိသလိုနှင့် မျက်နှာပေးအမူအရာ ပျာယာခတ်သွားသည်။

“ပြောလေ၊ ဒေါ်စိုးက ဘာကိစ္စနဲ့ရောက်နေတာလဲ”

“ဟိုး ဟိုလေ ဒေါ်မယ် ခေါ် ခေါ်လို့ပါ”

ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေတဲ့ ဒေါ်မေစိုးက အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်မယ်က အပြစ်မကင်းသူလို ခေါင်းပုံကျသွားသည်။

မာနရေစီးက ဒေါ်မယ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး -

“ဒေါ်မယ် ဘာခိုင်းစရာရှိလို့ ခေါ်တာလဲ”

ဒေါ်မယ် မလုံတဲ့စိတ်နဲ့ မိမူမူကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း မျက်နှာ လေး ငယ်ကျသွားသည်။

တစ်ခါပူးမှ မာနရေစီးကို အလိမ်အညာစကားတွေ မပြောခဲ့ဖူး ပါ။

ဒီကိစ္စအားလုံး သဘောတူလိမ့်ညာဖုံးကွယ်ဖို့ တိုင်ပင်ထား သော်လည်း ဘယ်သူမှ လိမ်ညာမရဲအောင် မာနရေစီး မျက်နှာက တင်းမာနေသည်။

လိမ်ညာရင် ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ မျက်ဝန်းကိုလည်း မခံရဲရှာ။

“ဒီလိုပါ”

မိမူမူက ဖုံးကွယ်မခဲနေချင်တော့။

ဖုံးကွယ်လို့ လုံမှာမဟုတ်တာ သိနှင့်သည့် မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် အမှန်အတိုင်းပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

“ကဲ ပြောစမ်းပါ၊ ခပ်မြန်မြန်”

“မထူးတော့ဘူး၊ ပြောလိုက်ပါတော့ မိမ့်မှူရယ်”

ဒေါ်စိုးက အသံမထွက်တထွက်ပြောလျှင် မိမ့်မှူ မျက်လွှာချလျက် ပြောသည်။

“မမ ကုမ္ပဏီထွက်သွားပြီးတော့ ဒေါ်မယ်နဲ့မှူ ဈေးသွားဖို့ ထွက်ပါတယ်၊ လမ်းထိပ်မှာ လူတစ်ယောက် ဒဏ်ရာတွေနဲ့ သတိလစ် နေတာတွေ့လို့ သနားပြီး ခေါ်ခဲ့မိတယ်”

“ဟင်”

မာနရေစီးမျက်ဝန်းမှာ မနက်ကမြင်ကွင်း ဘွားခနဲ မြင်ယောင် လာသည်။ ရေစီး ကျောခိုင်းခဲ့တဲ့သူကို သူတို့ ခေါ်ခဲ့တာလား။

“ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်”

“တောက်”

တောက်ခတ်သံနဲ့အတူ မာနရေစီး ကိုယ်က ဆိုဖာပေါ်က ဝုန်း ခနဲ့ထပြီးလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်သူ့အမိန့်နဲ့ ခေါ်လာတာလဲ”

ဒေါ်မယ်အိမ်နဲ့မိမ့်မှူ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ သွေးပျက်ချင်ချင် ဖြစ်လာသည်။

သနားတဲ့စိတ်က တိုင်ပင်ထားသလို ညီညွတ်ကာ ဒဏ်ရာနဲ့ လူနာကို စံအိမ်ထဲ ခေါ်သွင်းလာခဲ့မိသည်။

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ မာနရေစီးကိုလည်း သတိမရနိုင်တော့။

ဒဏ်ရာနဲ့လူငယ်က သတိလစ်နေတော့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင် ရမန်းမသိဖြစ်ကြသည်။ ထို့နောက် ဒေါ်မယ်က ဒေါ်စိုးကို သတိတရ ဖုန်းဆက်လှမ်းပြော၍ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖင့်ခိုင်းခဲ့သည်။

ဒေါ်မေစိုးလည်း အသိဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို အကျိုး အကြောင်းပြောပြ၍ ‘မာနရေစီး’ စံအိမ်ထဲ ရောက်နေတဲ့လူငယ်ကို ကု သပေးခဲ့သည်။

ဆရာဝန်က ဒဏ်ရာတွေ ဆေးထည့်ပေးသလို ခေါင်းက ဒဏ် ရာကိုလည်း သုံးချက်ချုပ်ပေးသည်။ ထိုးဆေးထိုးပေးသလို သောက်ဆေး တွေလည်း ပေးခဲ့သည်။

စိတ်ချရလို့ ဆရာဝန် ပြန်သွားသည်။ လူငယ်လည်း ဆေးရိုက်နဲ့ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ လူငယ်အတွက် စိတ်အေးရပြီးမှ သတိက ဗြဲန်း ခနဲ့ ပြေးဝင်လာသည်။

မာနရေစီး။

သူမ သိရင် ကမ္ဘာမီးလောင်သလို လောင်မှာသေချာသည်။

ဒါကြောင့် ခေါင်းသုံးလုံးဆိုလိုပြီး ဟန်ဆောင်ဖုံးထားဖို့ စိတ်တူ

သဘောတူ တိုင်ပင်ခဲ့သည်။

လက်တွေ့မှာတော့ တိုင်ပင်ထားတာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်ကုန်
သည်။

ဘယ်သူမှ လိမ်ညာလို့မရကြ။
အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်တော့ ပိုဆိုးသွားသည်။
သုံးယောက်လုံး စိတ်တူသဘောတူ ကူညီခဲ့တဲ့ကိစ္စက ဘယ်သူမှ
လက်ညှိုးထိုးလို့မရပေ။

“ရေစီးစိတ်ကိုသိရဲ့နဲ့ ဒေါ်မယ်တို့ ပူးပေါင်းပြီး လုပ်လိုက်တာ
ဘာသဘောလဲ”

“သနားလို့ပါ ရေစီးရယ်”

“ဟွန်း”

ရေစီးနှုတ်ခမ်းလှလှလေးက ကျောချိမ်းစရာကောင်းအောင် တွန့်
မဲ့သွားသည်။

“သနားလို့”

“ဟုတ်ပါတယ် ရေစီးရယ်၊ ဒေါ်ဖိုးလည်း သနားစိတ်ဝင်သွား
မိတယ်၊ အဲဒါကြောင့်ပါ။ လူငယ်ကလည်း နေစရာမရှိဘူးပြောလို့ ခဏ
လေး နေခွင့်ပေးထားတာ၊ ကောင်းသွားရင် ပြန်သွားပါမယ်တဲ့”

“တောက်၊ ဒေါ်ဖိုးတို့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ့်သဘောနဲ့ စီစဉ်ရအောင်

ဒီစံအိမ်က ဘယ်သူ့စံအိမ်မို့လို့လဲ၊ ပြောကြစမ်းပါ”

လက်တစ်ဖက် ခါးပေါ်ထောက်လျက် ရင့်ရင့်သီးသီးပဲ မေး
သည်။

မိမူတို့မျက်နှာတွေ ပြာဝေမှောင်မှိုက်မတတ် ညှိုးရော်ကျသွား
၏။ သုံးယောက်လုံးကို အစိမ်းရောင်ရင့်ရင့်အကြည့်တွေနဲ့ ရေစီး ကြည့်
ပြီး ပြောသည်။

“ရေစီးရဲ့စံအိမ်နဲ့ ရေစီးရဲ့လုပ်ငန်းမှာ ရေစီး အမိန့်မပေးဘဲ
ကိုယ့်စိတ်ကိုယ့်သဘောနဲ့ ဘယ်တုန်းက ဘယ်သူက ဘာလုပ်လို့ ရခဲ့ဖူး
လို့လဲ”

ဒေါ်မယ်အိတ်ကို ကိုယ်ကလေးများပင် တဆတ်ဆတ်တုန်လာ
သည်။

သိနှင့်ပေမယ့် လုပ်မိသွားပြီဆိုတဲ့အသိက ဘာတွေထပ်ဖြစ်လာ
မလဲဆိုတာ အဆုံးအထိ သိနေတဲ့ ဒေါ်မေဖိုးတို့မျက်နှာတွေမှာ သွေးရောင်
ကင်းမဲ့သွားသည်။

“ရေစီးအမိန့်မရဘဲ လုပ်တဲ့အတွက် ရေစီး ခွင့်မလွှတ်ဘူး”
အားလုံး ရင်အုံတွေ တုန်ခါကာ မျက်ဝန်းအပြူးသားနဲ့ အထိတ်
တလန့် မော့ကြည့်သည်။

မာနရေစီးမျက်နှာကို သံမဏိခဲလို မာ၍ ဆက်ခနဲမော့ပြီး-

“ခုချက်ချင်း ဒေါ်မယ်တို့သုံးယောက်နဲ့ အဲဒီလူပါ ဒီစံအိမ်ထဲ
က ထွက်သွားကြ”

“ရှင်”

ပြိုင်တူဖြစ်ပေမယ့် မိမူအသံ အကျယ်ဆုံး ပေါ်ထွက်လာသည်။
မာနရေစီး ဖျတ်ခနဲကြည့်လျှင် ပွင့်ဟသွားတဲ့နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို မိမူ
လက်ဖဝါးနဲ့ ကမန်းကတန်း ဖိပိတ်လိုက်သည်။

“ရေစီး”

ဒေါ်မယ် ခြေယောက်ကိုင်တောင်းပန်ရုံမက ကိုယ်လေးကို ညွတ်
၍ ခေါ်သည်။

ရေစီးအမိန့်ကို ဆန့်ကျင်သူ၊ ရေစီးအမိန့်မပါဘဲ လုပ်ဆောင်သူ၊
ဘယ်သူ့ကိုမဆို ရေစီး မျက်နှာချင်းမဆိုလိုတဲ့ အတ္တနုနုလေး ရှိနှင့်
သည်။

“ခုချက်ချင်း ထွက်သွားကြ”

အယူခံဝင်လိုသော အသနားခံလိုသော မျက်ဝန်းနဲ့ မျက်နှာ
လေးတွေ ငိုချတော့မတတ်ဖြစ်ကာ။

“သွား။ ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ မမြင်ချင်ဘူး။ ခုချက်ချင်း ထွက်
သွားကြ”

မာနရေစီးရဲ့အမိန့်ပေးသံတွေနောက်မှာ သုံးယောက်စလုံး

မျက်ရည်တွေ ဝဲကုန်သည်။ ဒဏ်ရာရနေတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ကို
သနားစိတ်နဲ့ ကူညီပေးမိတဲ့အဖြစ်က ထိုမျှထိ ပြစ်ဒဏ်ပေးဖို့ကောင်းနေ
သတဲ့လား။

ဒေါ်မယ်အိတို့ ဝမ်းနည်းစွာပဲ တွေးမိ၏။

မာနရေစီးအမိန့်က မိမူတို့သုံးယောက်အတွက် နေစရာ စား
စရာမဲ့သလို အလုပ်ပါ လက်မဲ့ဖြစ်ကာ။

မာနရေစီးရဲ့မာနထန်တဲ့အမိန့်က မျက်ရည်ကျအသနားခံလို့
လည်း ထူးခြားလာမှာမဟုတ်ကြောင်း သိနှင့်နေတော့သည်။

ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

နာခံရုံပေါ့ မာနရေစီးလေးရယ်။

www.burmeseclassic.com

အန်း (၄)

'တိ တိ တိ'

အဆက်မပြတ်ပေါ်လာတဲ့ နာရီနိုးစက်သံကြောင့် ရေစီး နိုးလာသည်။ ခြုံစောင်ကိုဖယ်၍ အိပ်ရာမှ ချက်ချင်းထပြီး -

“ဒေါ်မယ်၊ ဒေါ်မယ်ရေ”

ဒေါ်မယ်ကို ရေစီး နှစ်ခွန်းဆင့်ခေါ်သည်။

“လာပြီ ရေစီးလေးရေ”ဟု

ခေါ်သံအဆုံးမှာ ထူးသံနှင့်အတူ အိပ်ခန်းထဲ ချက်ချင်းရောက်လာတာတံတွဲ ဒေါ်မယ်အိမ်၊ ခုတော့ ထူးသံလည်း မကြားရ။ လူလည်း ပေါ်မလာ။

ရွှေအိုရောင်ပူးစာ

“ဒေါ်မယ်”

ခေါ်ရင်း အိပ်ခန်းထဲက ထွက်ခဲ့သည်။

အိပ်ချင်မပြုပဲ အမူအရာနှင့် မျက်လုံးကို လက်ခုံနဲ့ ပွတ်ရင်း။

ရေစီး လှေကားထစ်တွေကို နင်း၍ ဆင်းလာသည်။

လှေကားထစ်အဆုံးမှာ၊ ဧည့်ခန်းထဲ ရေစီး လှမ်းဝင်ပါသည်။

ဧည့်ခန်းအလယ် စားပွဲပေါ်မှာ အလှထိုးထားတဲ့ အဖြူရောင်

နှင်းဆီပန်းတွေ နွမ်းကြော့ငိုက်ကျနေတာမြင်လျှင် ရေစီးခြေလှမ်းက တုံ့ခနဲတန်သွားသည်။

အသိဝင်လာတဲ့ မျက်ဝန်းက ညှို့မှိုင်းကာ။ ကိုယ်က အရပ်ကြီး

ပြတ်သလို ပုံကျမတတ်ဖြစ်သွားသည်။

ခုမှ ရေစီး ကောင်းစွာအသိဝင်လာသည်။ လေးလံတဲ့ခြေလှမ်း

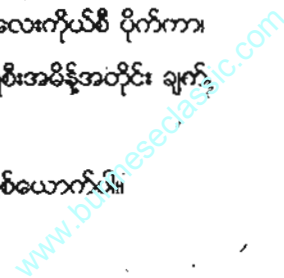
မှိုင်းမှိုင်းတို့ကို ဧည့်ခန်းမှ ပြန်ရပ်၍ လှေကားအောက်ဆုံးထစ်မှာ ပြိုကျမတတ် ထိုင်ချမိသည်။

မေ့လျော့နေတဲ့ ပုံရိပ်တချို့ ရုတ်ခြည်းပေါ်လာသည်။

ထိုနေ့က သုံးယောက်သား အထုပ်ကလေးကိုယ်စီ ပိုက်ကာ၊

မျက်နှာငယ်လေးတွေနဲ့ ထွက်သွားခဲ့သည်က ရေစီးအမိန့်အတိုင်း ချက်ချင်းပါပဲ။

သုံးယောက်လုံးနဲ့အတူ ဒဏ်ရာရတဲ့တစ်ယောက်ပါ။

ခေါင်းမှာ ပတ်တီး၊ မျက်နှာကျွဲပြဲ ပဲ့ခွဲတဲ့ဒဏ်ရာတွေမှာ ဆေး
ပလာစတာတွေကပ်လျက် ပိုင်တီပိုင်တိုင်နဲ့ ထွက်သွားတဲ့သဏ္ဍာန်တွေ။

ရေစီး မျက်နှာကိုမော့ထားလျက်။

မျက်ဝန်းစိမ်းတို့ကို လွှဲလိုက်သည်က အမိန့်ကို ပြန်ရုပ်မသိမ်း
ဘူးဆိုတဲ့ မာနနဲ့ ဖြစ်သည်။

ဆေးနဲ့တွေ့ခဲ့အတူ ရေစီးရှေ့က၊ နောက်ဆုံးမှာ ပိုင်တိုင်တိုင်နဲ့
ခေါင်းငုံ့ဖြတ်သွားတဲ့မျက်နှာကို မကြည့်သလို ရနံ့တစ်မျိုး ရှိက်ခတ်သွား
တာကိုလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ပင်ကိုရနံ့မှန်းသိလို့ မရှုရှိုက်
ခဲ့။

အသက်အောင့်ပြီး နေခဲ့မိသည်က ထိုလေးယောက်စလုံး ခြံ
ဝင်းထဲက ထွက်ခွာပျောက်ကွယ်သွားသည့်နောက် အတန်ကြာတဲ့အထိ
ဖြစ်သည်။

သွားကြပါစေ။

ရေစီးအမိန့်ကို ဆန့်ကျင်တဲ့သူတွေ။

လုံးဝမခေါ်ဘူးဆိုတဲ့ မာနရင့်ရင့်နဲ့ ခြံသော့ကို ရေစီးကိုယ်တိုင်
နုနုနာကြည်းကြည်း ခတ်ပစ်ခဲ့သည်။

အဲဒီအတွက် ရေစီးမှားသလား။

ဟင့်အင်း လုံးဝမမှားဘူး။

ရေစီး မမှားဘူးဆိုတဲ့အသိနဲ့ ပြိုကျလုမတတ် ထိုင်ချမိတဲ့
တိုယ်ကို တောင်ခနဲ့မတ်လျက်၊ ဝုန်းခနဲ့ ပြန်ထသည်။

လှေကားထစ်တွေကို တဝုန်းဝုန်းနင်း၍ အိမ်ခန်းထဲ ပြန်သည်။

စံအိမ်တစ်ခုလုံးမှာ တစ်ယောက်တည်းဆိုတာ သိနေပေမယ့်
မာနတွေ ဆီးတာ၊ နေတာမို့ အားငယ်စိတ်လည်း ဖြစ်မလာ။

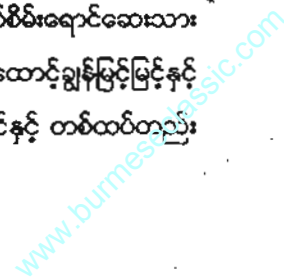
မိဘမောင်နှမတစ်ယောက်မှ အနီးမှာရှိမနေတာတောင် ရေစီး
အားငယ်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ လခပေးပြီး ခိုင်းနေတဲ့ ဒေါ်မယ်တို့လို သူစိမ်းတွေ
မရှိတော့တာကို တွေးပြီး အားငယ်နေစရာမလိုဘူး။

ရေစီးဘဝမှာ ရေစီးကိုယ်ရေစီး ထူမတ်ရပ်တည်နိုင်တဲ့
အရင့်စားမာနတွေက ရင်ဘတ်နဲ့မျက်ဝန်းမှာ ရာနှုန်းပြည့် ရှိနေသည်။

ထိုမာနနဲ့ပဲ ရေစီးတစ်ကိုယ်တည်း ရပ်တည်သွားနိုင်တယ်။

ရေစီး မျက်နှာကို တင်းပစ်ကာ ထုံးစံအတိုင်း လုပ်စရာရှိတာ
ထုပ်သည်။ ရေချိုးအလှပြင်ပြီးတော့ ကျောက်စိမ်းရင့်ရောင်ထောက်
ပသောတစ်စုံကို ရွေးဝတ်သည်။

ခြေသည်း လက်သည်းကအစ ကျောက်စိမ်းရောင်ဆေးသား
နုနု။ ငွေရောင်ကြိုးကွပ်ထားတဲ့ ကွင်းစွပ်ဖိနပ် ထောင့်ချွန်မြင့်မြင့်နှင့်
ခုံးလွယ်သားရေအိတ်ကလည်း ဖက်ရှင်အရောင်နှင့် တစ်ထပ်တည်း
ဖြစ်သည်။

ဆံဖျားကနေ ခြေဖျားအထိ ပြင်ဆင်ပြီး စမတ်ကျကျ အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့သည်။ ယို့နောက် ခြေလှမ်းတွေက ထမင်းစားခန်းဆီ အလိုလို ရောက်သွားသည်။

ထမင်းစားပွဲမှာ ဘာမှရှိမနေ။ ပြောင်ရှင်းနေတာကိုမြင်ရလျှင် ရေစီး ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ မနက်စာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာပြင်ဆင်ထားတဲ့ ဒေါ်မယ်လက်ရာ စားပွဲဝိုင်းကို သတိရသလို ပြန်ခြင်ယောင်လာသည်။ ဟင့်အင်း။

ဒေါ်မယ်မရှိလည်း ရေစီး မနက်စာမဝတ်နိုင်ပါဘူး။ ချက်ချင်း ထမင်းစားခန်းထဲက ထွက်ခဲ့သည်။ ဝိုထောင်ထဲက ကားကို ကိုယ်တိုင် ထုတ်သလို၊ ခြံတံခါးကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ဖွင့်သည်။

ကားကို ခြံပြင်မောင်းထွက်ပြီး ပြန်ရပ်သည်။ ခြံဝင်းတံခါးကို သော့ခတ်ပြီး စံအိမ်ဘက် တစ်ချက်ပေကြည့်သည်။ တိုက်တံခါးတွေ မပိတ်ခဲ့ပါ။

တိုက်တံခါးတွေ ပိတ်ဖို့ကျန်နေမုန်း သိသော်လည်း နေပါစေ တော့ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

မနက်စာစားဖို့ ကော်ဖီရှော့ပွဲတစ်ခုဆီ ဦးတည်ခဲ့သည်။ အရင်ဆုံးတွေ့တဲ့ 'ပေါ်ပြူလာ' ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့ ကားရပ်လိုက်သည်။

ကားပေါ်ကဆင်းပြီး လူရှင်းတဲ့ စားစိုင်းအလွတ်မှာ ဝင်ထိုင်

သည်။ မိန်းကတ်ကိုကြည့်ပြီး ရေစီးစိတ်က စားချင်သော ပန်ကိတ်(ခါ)နဲ့ ဘရာဇီးကော်ဖီတစ်ခွက် မှာသည်။

ထိုစဉ်

ရေစီးနောက်ကျောမှ ဖြတ်သွားတဲ့ လေနုတချို့။

ထိုလေနုထဲမှ မှတ်မှတ်ရရဖြစ်နေသော ကိုယ်ပိုင်ရနံ့တစ်မျိုး ဒါနေသလို၊ ထိုရနံ့ကို ရေစီး မရှု့ရှိက်ဘဲ အသက်အောင့်နေခဲ့တဲ့အဖြစ် ကိုလည်း သတိရလာသည်။

ရေစီး မရှု့ရှိက်ဘဲနေခဲ့တဲ့ ထိုယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ကိုယ် ပိုင်ရနံ့လေးကို ခုချိန်မှာ နောက်ကျောက ဖြတ်သွားတဲ့လေနုထဲ ရောယှက် နေတာ ဘာကြောင့်လဲ။

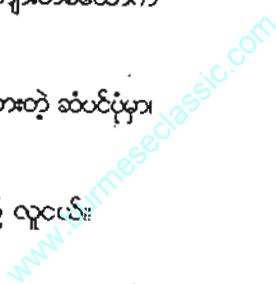
ရေစီးနောက်ကျောမှ ဖြတ်သွားတာ ထိုလူငယ်ဖြစ်နေလို့လား။ အိုး မသိချင်ပါဘူး။

စိတ်ကို တင်းပစ်လိုက်ပေမယ့် ရေစီးခေါင်းက မသိမသာ ငဲ့စိတ်က မျက်ဝန်းက ရေစီးနောက်မှ ဖြတ်သွားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ကိုကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

လည်ကုပ်ပေါ် ခပ်ဝဲဝဲကျနေတဲ့ အလယ်ခွဲပြီးထားတဲ့ ဆံပင်ပုံမှာ၊

ခွင်းရိပ်လေးကြောင့် အုံ့ပွပွလေးဖြစ်ကာ။

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းလေးနှင့် လိုက်ဖက်နေသည့် လူငယ်။

လျှမ်းဘောင်းဘီနဲ့ အဝါရောင်မှာ အညိုစင်းလေးများပါတဲ့ လက်မပါတဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီကျပ်ကျပ်လေးက ကိုယ်နဲ့အတိ။

သူ့ဆံပင်နဲ့ သူ့ဝတ်ဆင်မှုက ထူးခြားတဲ့ဒီဇိုင်းလို မြင့်တဲ့အရပ်ကြောင့် ပို၍ထင်ပေါ်နေသည်။ ရေစီးနဲ့ တစ်ဝိုင်းခြား စားပွဲလွတ်မှာ ထိုင်ချလိုက်တဲ့အခါ ရေစီးနဲ့ ဘေးတိုက်ကျကျ ဖြစ်သွားသည်။

သိပ်မဝေးလှတာမို့ ထိုလူငယ်ရဲ့ပင်ကိုရနံ့က စူးစူးရှရှလေး ပျံ့လွင့်လာဆဲ။ ထိုရနံ့တိုးဝင်လာမှန်း သိပေမယ့် ရှုရှိုက်ချင်စိတ် မရှိပါ။

ထိုရနံ့က ဒဏ်ရာနဲ့ လူငယ်ရဲ့ရနံ့ပဲလား။

သေချာတယ်ဆိုရင် ဒဏ်ရာတွေက ခေါင်းမှာနဲ့ မျက်နှာမှာ ဘာကြောင့်ရှိမနေရတာလဲ။ မနေ့ကပဲ ရခဲ့တဲ့ဒဏ်ရာလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်က နောက်နေ့မှာ ချက်ချင်းပျောက်သွားသလား။

ဒဏ်ရာမရှိတဲ့မျက်နှာက ထိုလူငယ်မဟုတ်မှန်း သိပေမယ့် ရနံ့ကြောင့် ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်ဘူးလို့ ခွဲခြားရခက်လှသည်။

အို။

ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်။

ရေစီးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။

မာနရေစီးဆိုတာ ယောက်ျားတွေကို ဂရုစိုက်ခံစားနေတဲ့ နူးနူးညံ့ညံ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး။

ရေစီးဘက် တစ်ချက်မှ ငဲ့မကြည့်တဲ့ ထိုလူငယ်ဆီက အကြည့်ကို ရေစီး ချက်ချင်းရုပ်သိမ်းသည်။

စူးရှရှလေးတိုးဝင်ကာ နာနကို လာချူနေတဲ့ ထိုယောက်ျားရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ရနံ့ကို ရေစီး ရှုရှိုက်ရမလိုလို ဖြစ်လာသည်။

ဟင့်အင်း မရှုဘူး။

အသက်ကိုအောင်၍ ချက်ချင်းထရပ်သည်။

“မမ ရပါပြီ”

ခေါ်ပြောသံကို ငဲ့ကြည့်တော့ မှာထားတဲ့ ကော်ဖီနဲ့မုန့်ယူလာတဲ့ ဝိတ်တာ။ ရေစီး စားချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် ပန်းလွယ် ဘေးအိတ်ဝဲက ထောင်တန်းငါးရွက် ထုတ်ကာ စားပွဲပေါ်တင်ပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့မိသည်။

အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ။

ရေစီး အဖြေမထုတ်ချင်တော့ပါ။

“စားရေးသောက်ရေးရေး”

“ဆိုင်းမှာစားတယ်”

“တစ်ခုခုလိုအပ်ရင် တိုးတိုးကိုပြောလေ”

“ဘာမှမလိုဘူး”

ထိုကဲ့သို့ ရေစီး တင်းတင်းမာမာပဲ ပြောခဲ့သည်။ ရေစီးစိတ်ကိုသိနေတဲ့ တိုးတိုး နောက်ထပ် ဘာမှမမေးခဲ့တော့ပေ။

ရေစီးအမိန့်ကို မနာခံတဲ့သူတွေကို မမြင်ရတာ ရေစီး ပို၍ ကျေနပ်သလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ ခုတော့ -

တစ်ပတ်ပဲ ရှိသေးသည်။

မသိစိတ်က ဒေါ်မလှကို တမ်းတမ်းတတ ခေါ်မိသည့်အဖြစ်။ ဟင့်အင်း။

ရေစီးက စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့တဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး။

မာနနဲ့ ပြန်တင်း၍ ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထ.ကာ။

သတိလက်လွတ် တမ်းတမိတဲ့စိတ်ကို မာနနဲ့ ပြန်ဆွဲတင်သည်။

ပန်းအိုးထဲက ပန်းအခွမ်းတွေကိုယူပြီး အမှိုက်ပုံးထဲ သွားပစ်လိုက်သည်။

ပန်းအိုးမှာ ပန်းထိုးမယ့်သူမရှိတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ။

နေပါစေ။

အပေါ်ထပ် ပြန်တက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သည်။ ညအိပ်ခန်းဝန်

အနီး (၅)

အဲဒီကတည်းက မာနရေစီး တစ်ယောက်တည်း စိတ်တင်းပြီး နေခဲ့တာ ခုဆို တစ်ပတ်တိတ်ရှိပြီ။

ပည့်ခန်းက နှင်းဆီပန်းတွေ ညှိုးရော်ကာ ပွင့်ဖတ်တွေတချို့ ကြော့ တချို့ ကြော့လှလှဖြစ်နေတာမြင်မှ ရေစီး သက်မလေး ခိုးချရင်း ရင်မှာ နှမ်းသလိုလို၊ အထီးကျန်သလိုလို ခံစားရသည်။

“မမ တစ်ယောက်တည်း အဆင်ပြေလား”

တိုးတိုးစံ အလိုက်သိသိမေးပေမယ့် ရေစီးမျက်နှာထားနှင့် ဖြေခဲ့ပါသည်။

“ပြေတယ်”

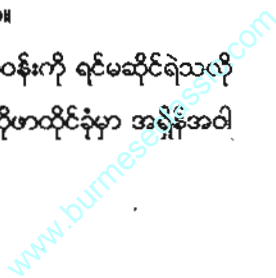

ပါးပါးလေးကို ချွတ်ပစ်ပြီး၊ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သည်။
 အသင့်ချက်ပြုပေးမယ့်သူ၊ စံအိမ်ကို အရင်လို လှလှပပ စိုစို
 ပြေပြေဖြစ်အောင် ပြုပေးမယ့်သူကို မတမ်းတသလို။
 နောက်ထပ်အသစ်တစ်ယောက်ခန့်ဖို့လည်း ရေစီး စိတ်မကူး
 တော့ဘူး။
 ကုမ္ပဏီသွား ဗိုက်ဆာရင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်ဝင်စားရုံပဲ။
 ဘယ်သူ့မှ အားကိုးမရှိတင်စရာ မလိုဘူး။
 ဒီလိုနဲ့ပဲ မာနရေစီး တင်းခံနေသည်က နေ့တိုင်းလိုလို။
 ရေချိုးပြင်ဆင်ပြီး စံအိမ်ထဲက ထွက်။ နီးရာဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ
 မနက်စာ မှာစားပြီး ကုမ္ပဏီတန်းဝင်လာခဲ့သည်။ နေ့လယ်စာနဲ့ညစာကို
 ဆိုင်ကောင်းကောင်းမှာ အော်ဒါမှာထားသည်။
 အချိန်နဲ့ လာဖို့တဲ့ နေ့လယ်စာနဲ့ညစာကို တာဝန်အရ စားသလို
 တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်က မစားချင်ရင် မစားဘဲဝစ်ခဲ့သည်။ ကုမ္ပဏီကပြန်
 ရင် စံအိမ်ဧည့်ခန်းထဲမှာ နားလှေမရှိပေ။
 အိပ်ခန်းထဲ တန်းဝင်ပြီး ခုတင်ပေါ် ကိုယ်ကိုလှဲချလိုက်သည်။
 ဒီလိုနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတတ်သလို၊ အိပ်မပျော်ရင်လည်း မွေ့ရာ
 ပေါ် လူးလို့ခံရင်း အချိန်တွေကုန်ဆုံးစေခဲ့တာ ရက်မှလသို့ ကူးပြောင်း
 လာသည်အထိ။

ခုချိန်ထိ
 မာနရေစီးရဲ့မာနက ဆူးတစ်ချောင်းလို ချွန်မြနေဆဲ။

❀

“မမ”
 တိုးတိုးခေါ်သံက တိုးလှပပမယ့် ရေစီးနားထဲ ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်
 ဝင်လာသည်။ ထိုအခါ ရေစီးတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားသည်။
 ပြတင်းပေါက်တံခါးဖွင့်ပြီး ဦးတည်ရာမဲ့ ငေးရင်း ဟိုတွေး
 ဒီတွေး ဖြစ်နေတဲ့ ရေစီးစိတ်ကို ပြန်ထိန်းချုပ်လျက် -
 ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ် တင်ထားမိတဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေး
 ချွန် တိုးတိုးစံကို ဣန္ဒြေမဖျက် လှည့်ကြည့်သည်။
 မာနရေစီး ဟန်အမူအရာက ပုံမှန်အတိုင်း တည်တည်တင်း
 တင်း ဖြစ်နေသည်။
 မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေတဲ့ တိုးတိုးစံ။
 ရေစီး တည်တည်ကြည့်နေတဲ့ မျက်ဝန်းကို ရင်မဆိုင်ရဲသလို
 မျက်လွှာချသည်။ မာနရေစီး အကြည့်ရှုပ်၍ ဆိုဟာထိုင်ခုံမှာ အချိန်အဝါ
 ကြီးစွာ ဝင်ထိုင်၍ -

“ဘာပြောစရာရှိလဲ တိုးတိုး”

အလှူမိန့်နယ်အလုပ်စားပွဲရှေ့ တည့်တည့်ရပ်နေတဲ့ တိုးတိုး စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် ဖိုင်တွဲတစ်ခုကို ဆွဲယူမလိုလို တို့ထိကိုင်ရင်း ပြောသည်။

“ဟို ဒေါ်မယ်က”

“တော်တော့ ဆက်မပြောနဲ့တော့”

ရေစီးရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ သည်းခံဖြေဖျောက်မနိုင်သေးတဲ့ အဖြစ်။ တိုးတိုးစံ ရှေ့ဆက်မပြောခဲ့တော့ပေ။

“ဒီမှာ တိုးတိုး တခြားကိစ္စကို ရေစီး နားလည်ပေးလို့ရတယ်။ ယောက်ျားတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရေစီးစိတ်ထဲမှာ ဘာတွေအကျည်းတန် နေလဲဆိုတာ သိလျက်နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စံအိမ်ထဲ ခေါ်သွင်း လာတာ ဘာရည်ရွယ်ချက်လဲ၊ နေပါဦး။ ဒီကိစ္စမှာ ညည်းရော အလိုတူ အလိုပါလား”

“ဟင့်အင်း၊ မ မဟုတ်ဘူး မမ”

တိုးတိုးစံ ပျာယာခတ်မတတ် ငြင်းရသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မမရယ်၊ ဒေါ်မယ်က နောက်တစ်ခါ မမ မကြိုက်တာ ဘာမှမလုပ်ပါဘူးလို့ လာတောင်းမန့်ချင်ပါတယ်တဲ့။ အဲဒါ ပြောပေးပါဆိုလို့”

“မပြောနဲ့၊ နောက်တစ်ခါဆို ညည်းကိုပါ အလုပ်အထုတ်ပဲ” တိုးတိုးစံတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အဆင်ပြေပါစေဆိုတဲ့စေတနာနဲ့ တိုးတိုး ကြား ဝင်ပြောမိခြင်းပါ။

ဒေါ်မယ်အိတ်ထဲသုံးယောက်က အလုပ်ပြန်ရပြီး အဆင်ပြေပါစေ၊ မမလည်း စားသောက်နေထိုင်ရေး အရင်လိုပဲ စိတ်အေးရပါစေ ဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ပါ။

မမက လက်မခံဘူးဆိုတော့လည်း -

“ကဲ သွားတော့၊ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

တိုးတိုး ရိုဂိုကျိုးကျိုး ခေါင်းလေးငုံ့၍ထွက်သွားလျှင် မာနရေစီး သက်ပြင်းလေးချကာ မျက်နှာလေးကိုပင် မော့၍ ခါပစ်လိုက်သည်။

ဟင့်အင်း။

သွားစမ်း။

ရေစီးအမိန့်ကို ဆန့်ကျင်တဲ့သူတွေ။

အဆုံး (၆)

“မမ”

အော်ဒါမှာထားတဲ့ နေ့လယ်စာထမင်းပွဲကို မနှစ်မြို့သလို ကြည့်နေတဲ့ ရေစီ။ တိုးတိုးခေါ်သံကြောင့် ဖျတ်ခနဲ အသိဝင်လာသည်။

“လာလေ တိုးတိုး။ အတူတူစားရအောင်”

“တိုးတိုး စားပြီးပြီ”

တိုးတိုး ပြောရင်း ဟင်းပွဲတွေကို ဝေ့ကြည့်သည်။ ဟင်းအမယ် စုံပေမယ့် မမ၊ ဖျက်ဝန်းထဲမှာ စားသောက်ချင်စိတ်တို့ ဖြစ်မနေတာ တိုးတိုး သိနှင့်နေသည်။

“စားလေ မမ”

“ဪ... အင်း”

ရေစီးစိတ်မပါစွာ ဇွန်းခက်ရင်းကိုင်လိုက်ရသည်။ ကိုယ်တိုင် ဆိုင်ကောင်းကောင်းက ရွေးမှာထားလျက်နဲ့ တစ်ရက်က နှစ်ရက် ခံတွင်း မလိုက်တာ ခက်လှသည်။

ဒေါ်မယ်လက်ရာနဲ့ အကွာကြီးကွာတဲ့ ဟင်းအရသာကို မမြည်း ချင်လောက်အောင် ဖြစ်လာသည်။

တိုးတိုးရှေ့မှာ ဆိတ်အသည်းနဲ့ ရောကြော်ထားတဲ့ သီးစုံကြော် ကို ထမင်းနည်းနည်းနဲ့ တစ်ဇွန်းခပ်၍ ခံတွင်းထဲ မြို့လိုက်သည်။

“စားလို့အဆင်ပြေလား မမ”

“ပြေပါတယ်”

ပြောရင်း အသင့်ဖြည့်ထားတဲ့ ရေခွက်ကိုကိုင်ကာ ရေတစ်ငုံ နဲ့ မျှောချရသည်။

“တိုးတိုး ပြောစရာရှိလို့လား”

စားချင်စိတ်မရှိသောကြောင့် ဇွန်းကို ပြန်ချရင်း မေးသည်။ တိုးတိုးခေါင်းညှိတ်၍ -

“ရှိတယ် မမ”

“ဘာလဲဟင်”

“မမ ဆိုင်ထမင်းဟင်းစားရတာ အဆင်မပြေဘူးဟုတ်လား”

တိုးတိုးမေးတာကို ရေစီး ဝန်မခံချင်ဘူး။ အဆင်မပြေရင် ပြေမယ့်ဆိုင် ရွေးလို့ရသေးတယ်။ ရေစီး မျက်နှာမပျက်အောင်ပြင်၍ -
“ပြေပါတယ်”

“ပြေတယ်လို့သာ ပြောတယ်၊ မမ ထမင်းစားတာ မဖြစ်စ လောက်လေးရယ်”

ရေစီး မသိမသာ သက်မချ၍ ထမင်းအဖြူချည်းသက်သက်၊ တစ်ခွန်းခပ်စားမိပြန်သည်။ ထမင်းဝါးလျက် -

“တိုးတိုး ထင်လို့ပါ”

“မမတစ်ယောက်တည်း နေရတာရော”

“ရပါတယ် တိုးတိုးရယ်၊ ဒယ်တီတို့ နိုင်ငံခြားသွားကတည်းက ရေစီး တစ်ယောက်တည်းနေလာတာလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မမ တစ်ယောက်တည်းပေမယ့် ဒေါ်မယ်တို့ မိမူမူတို့ ရှိတယ်လေ၊ အခုက စံအိမ်ထဲမှာ မမ တစ်ယောက်တည်း၊ ဘယ်သူမှလည်း မရှိဘူး။ တိုးတိုးလည်း မမနဲ့ အဖော်နေပေးချင်ပါတယ်၊ တိုးတိုးမှာ သမီးလေးရှိနေတော့”

ရေစီး လက်ကာဟန်လိုက်လျှင် တိုးတိုး ဆက်မပြောတော့ပေ။

“ရတယ်၊ နေလို့ရတယ်၊ ရေစီးအမိန့်မရှိဘဲ လုပ်ချင်ရာလုပ်တဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ နှစ်ခါပြန်မသုံးဘူး တိုးတိုး”

ထိုအခါ

တိုးတိုးမျက်နှာလေး မသိမသာ ပျက်ကျသွားပြန်သည်။

ဒေါ်မယ်က ရေစီးအပေါ် သမီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သဘောထား ပြီး အစစအရာရာ ပြုစုဆောင်ရွက်ပေးတာ တိုးတိုးသိသည်။

အစားအသောက် ကြေးများလွန်းတဲ့ ရေစီးအတွက် ဖွယ်ဖွယ် ရာရာလေးတွေ လုပ်ပေးတတ်သလို၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ် လှလှပပနေတတ် တဲ့ ရေစီးရဲ့စံအိမ်ကိုလည်း ရေစီးစိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် လုပ်ဆောင် ပေးတတ်တဲ့ ဝါရင့်အိမ်ထိန်းတော်ကြီး ဖြစ်သည်။

တစ်ပတ်တစ်ခါ အိပ်ရာခင်းလဲတာကအစ လိုက်ကာတွေလဲ တာအဆုံး ဧည့်ခန်းမှာ ပန်းအိုးထိုးတာကအစ လိုက်ကာအရောင်နဲ့ လိုက်ဖက်အောင် မျက်စိပသာဒရှိစေမည့်အရောင်ရွေးကာ စနစ်တကျ ရွေးချယ်ပြင်ဆင်ပေးလေ့ရှိသည်။

ရေစီး ဒေါသနဲ့နှင်ထုတ်ပေမယ့် ဒေါသပြယ်ရင် ပြန်ခေါ်လိမ့် မယ် ထင်ခဲ့သည်။ ခုချိန် နှစ်လတင်းတင်းပြည်ပြီ။

ပြန်ခေါ်ဖို့အကြောင်း မပြောခဲ့၊ စကားအဖြစ်တောင် ရေစီးနှုတ် အာ မပြောခဲ့။ ဒါကြောင့် တိုးတိုးဆီ အကူအညီတောင်းခြင်း။ ဒေါ်မယ် တို့ကို မမ ပြန်ခေါ်ဖို့ပေါ့။

ဆိုင်ထမင်းဟင်းစားရတာ အဆင်မပြေသလို၊ တစ်ယောက်

ကိုမှ အဖော်မခေါ်တော့ဘဲ အထီးကျန်မှာနဲ့ ရပ်တည်နေတဲ့ ရေစီးစိတ်ကို တိုးတိုးသိပေမယ့် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြေလည်စေဖို့ အခွင့်ကောင်းစောင့်ကြည့်နေခဲ့တာလေ။

ပြောခွင့်လေး သာတုန်း သွေးတိုးစမ်းသလို ပြောကြည့်ပေမယ့် မမစိတ်က နှမ်းတစ်စေ့စာမျှ ပြောင်းလဲမလာခဲ့။

“အဲဒါဆိုလည်း တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို မမ ခေါ်ထားပါလားဟင်”

ဖြစ်သင့်တာတစ်ခုကို အရဲစွန့်၍ တိုးတိုး အကြံပေးပြန်သည်။

“တခြားတစ်ယောက်ကို”

ရေစီး မျက်ခုံးတွန့်ကာ တိုးတိုးကို စိုက်ကြည့်သည်။ တိုးတိုး အရိုးခံစိတ်နဲ့ ခေါင်းညိတ်၍ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် မမ၊ ဒေါ်မယ်တို့ကို မခိုင်းချင်လည်း ဒေါ်မယ်လို အစစအရာရာ မမကို လုပ်ပေးနိုင်မယ့် တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်ခိုင်းရင် မမအတွက် ပိုအဆင်မပြေမယ်လေ၊ အဓိက စားရေးသောက်ရေးနဲ့ မမရဲ့ဝေယျာဝစ္စအတွက်လေ”

တိုးတိုးစကားအဆုံးမှာ ရေစီး သက်မခိုးချသည်။

စံအိမ်တစ်ခုလုံး ဖုန်နဲ့တွေ့ ရနေပြီ။ အိပ်ရာလည်း အိပ်ရာခင်း အသစ်မလဲရဲသေးတော့ အနံ့အသက်မကောင်းချင်တော့။ ဆိုင်ဟင်း

ထမင်းဟင်းတွေကလည်း ဘယ်လိုမှ ဆက်စားချင်စိတ် မရှိတော့ပါ။

စားရေးသောက်ရေးနဲ့နေရေးက အရင်ကလို မဟုတ်တဲ့အတွက် စံအိမ်ထဲရောက်ရင် စိတ်က အပန်းမပြေ။

ပို၍ပင် မွန်းကျပ်သလို ခံစားရတာ မှန်တယ်။

ရေစီး မာနချပြီး ဒေါ်မယ်တို့ကို ပြန်မခိုင်းချင်။

ထိုစိတ်နဲ့ တစ်ကိုယ်တည်း ဖြစ်သလိုနေခဲ့တာ။ နောက်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ခိုင်းဖို့လည်း စိတ်မကျူးဖြစ်ဘူး။

တိုးတိုး အလိုက်သိသိပြောလာတော့ ရေစီး ခပ်တွေတွေလေး ဖြစ်ကာ စဉ်းစားမိသည်။

“နော် မမ၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို ခိုင်းလို့ရတာပဲ၊ မမ

အတွက် အဆင်ပြေဆုံးဖြစ်မယ့် တစ်ယောက်ယောက်ကို တိုးတိုး ရှာပေးမယ်လေ”

တိုးတိုး အားတက်သရော ပြောပြန်လျှင် ရေစီး တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ ကြည့်ပြီး -

“ဖြစ်ပါ့မလား ရေစီးစိတ်နဲ့”

“စိတ်ချပါ မမ၊ မမအတွက် အဆင်ပြေဆုံးဖြစ်မယ့်လူကို တိုးတိုး သေချာရွေးပေးပါ့မယ်၊ ခိုင်းကြည့်လို့ စိတ်ကြိုက်ဖြစ်မှ မမ ဆက်ခိုင်းပေါ့၊ မမ မကြိုက်ရင် ချက်ချင်းထုတ်ပစ်လိုက်လေ”

“အင်း”

ရေစီး အနည်းငယ် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

ထိုအခါ တိုးတိုးမျက်ဝန်းလေး မျှော်လင့်ချက်နဲ့ လင်းလက်သွား

ပြီး -

“မမ စိတ်ဝင်စားရင် မနက်ဖြန် တိုးတိုး လာပို့ပေးမယ်နော်

မမ”

“စိတ်ချရမယ်ဆို ခိုင်းကြည့်တာပေါ့”

“စိတ်ချပါ မမရဲ့၊ မမအတွက် စိတ်မချစရာဖြစ်အောင် တိုးတိုး

လုပ်ပေးပါ့မလား မမရယ်၊ အစစအရာရာ တိုးတိုး တာဝန်ယူပါတယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း ခေါ်လာလေ၊ မမ ခိုင်းမယ်”

“အင်း ခေါ်လာမယ်၊ မမ ထမင်းစားဦးလေ”

ရေစီး နှာခေါင်းလေးရှုံ့လျက်။

“မစားချင်တော့ဘူး၊ သိမ်းလိုက်တော့”

ရေစီးပြောပြီး ထမင်းစားပွဲရှေ့မှ ထရပ်ကာ နေ့လယ်စာကို

မစားဘဲ ရှောင်ခွာခဲ့မိသည်။

ဒေါ်မယ်လက်ရာကို တမ်းတမိပေမယ့် မာနနဲ့ပဲ တင်းခံလိုက်

သည်။

ရေစီးအမိန့်ကို လွန်ဆန်တဲ့သူတွေအတွက် ရေစီးမာနကို ရေစီး

မလျှော့နိုင်ဘူး။ အဲဒါ အသေအချာပဲ။

တကယ်ဆို ဒေါ်မယ် ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး။

မိမူမူနဲ့ဒေါ်မေစိုးလည်း အလိုတူအလိုပါ မဖြစ်သင့်ဘူး။

ယောက်ျားတွေကို မုန်းတီးရွံ့ရှာလွန်းလို့ ယောက်ျားဆိုရင် မျက်

လုံးနှစ်ဖက်နဲ့ မပြောနဲ့၊ မျက်လုံးတစ်ဖက်နဲ့တောင် မကြည့်ချင်ခဲ့ပါ။

လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာတောင် မဖြစ်မနေ လိုအပ်မှ ယောက်ျားလေး

မနထမ်း ခန့်ထားပေမယ့် ထိုယောက်ျားဝန်ထမ်းတွေနဲ့ ရေစီး လုံးဝ

ဈာန်နာချင်းမဆိုင်ခဲ့တာလေ။

တတ်နိုင်သမျှ ယောက်ျားဝန်ထမ်းတွေကို ပယ်ချဖို့ စိတ်ထက်

သန်နေခဲ့တဲ့ ရေစီး။ ဒေါ်မေစိုးကိုပင် အားမနာ။ ဒေါ်မေစိုးတူအတွက်

တောင် ရေစီး တစ်နေရာ မဖန်တီးပေးခဲ့ဘူး။

အလုပ်ပေးဖို့မပြောနဲ့ မျက်စိရှေ့မှာ ဒဏ်ရာစရပွဲနဲ့ လဲနေတဲ့

သူဟာ ယောက်ျားဖြစ်နေတဲ့အတွက် ရေစီး ကျော့ခိုင်းခဲ့ခြင်းပါ။

ယောက်ျားတွေနဲ့ပတ်သက်ရင် ရေစီးစိတ်က အနှုတ်လက်ခွာ

ချည်းပဲဆိုတာ သိလျက်နဲ့ သုံးယောက်စလုံး အလိုတူအလိုပါ တိုင်ပင်ပြီး။

စံအိမ်ထဲ ယောက်ျားတစ်ယောက် ခေါ်သွင်းလာတဲ့အဖြစ်။

ရေစီး သည်းခံခွင့်လွှတ်ပေးရမတဲ့လား။ ဝေးသေးတယ်ကွဲ့။

အနား (၇)

“မမ”

တိုးတိုးခေါ်သံကြောင့် ရေစီး ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။

“လာလေ တိုးတိုး”

ခြံထဲက ခုံတန်းမှာထိုင်၍ ဖိုင်ထဲက စာရင်းတွေကို စိတ်အေးလက်အေး စစ်ဆေးနေတဲ့ ရေစီး။ ဖိုင်တွဲကို စားပွဲပိုင်းပေါ် ပြန်တင်၍ တိုးတိုးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

တိုးတိုး နားနူးညံ့ညံ့လေးပြုံး၍ ရေစီးဆီ လျှောက်လာသည်။
ရေစီး ကိုယ်လေးမတ်ကာ။

“မမအတွက် လူရှာလို့ရဲ့လား”

ရွှေအိုရောင်စူးစာ

“ရပါတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ပါလာတယ် မမ၊ ဒေါ်ဝေခေါ် လာခဲ့”

တိုးတိုး ပြောရင်း လှမ်းခေါ်သည်။ ရွက်လှပန်းချဲ့နဲ့ ကွယ်နေတဲ့ ဒေါ်ဝေ တိုးတိုးလှမ်းခေါ်သည်နှင့် ထွက်လာသည်။

ဒေါ်ဝေဆိုသူကို ရေစီး လှမ်းကြည့်မိသည်။

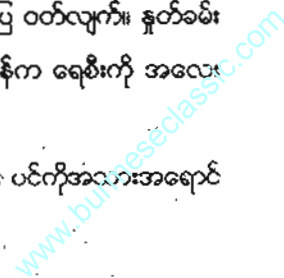
ရေစီးရှေ့ရောက်နေတဲ့ ဒေါ်ဝေဆိုသူကို ရေစီး မော့ကြည့်ရအောင် အရပ်မြင့်နေသည်။

ရေစီးထက် ခေါင်းတစ်လုံးပိုမြင့်ကာ မျက်မှန်ထူထူကြီး တပ်လျက် ရှိရှိလေးရပ်နေတဲ့ ဒေါ်ဝေ။

သွယ်ဝန်းသောမျက်နှာပြင်နှင့် ခြေလက်ဖျားအစွန်းအထိ သနပ်ခါးထူထူ လိမ်းကျံထားကာ ဆံပင်အားလုံးကို ဘီးနဲ့ပတ်၍ နောက်မှာ ဆံထုံးထုံးဖွဲ့ထားသည်က သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိလှသည်။

အပွင့်ကြီးကြီး ပါတိတ်ထာတ်ကို ပြောင်အင်္ကျီ ရှေ့ကွဲပုံ၊ လည်ထောင် လက်စက အဝါနုရောင်နဲ့ အဆင်ပြေပြေ ဝတ်လျက်။ နှုတ်ခမ်းလေးစေ့၊ မျက်လွှာချပြီး ရေစီးရှေ့ရပ်နေတဲ့ဟန်က ရေစီးကို အလေးအနက်ထားမှန်း သိသာနေသည်။

သနပ်ခါးထူထူလိမ်းထားသောကြောင့် ပင်ကိုအသားအရောင်

ကို မမြင်ရပေမယ့် မျက်ဝန်းချင်းလည်း အဆုံမခံဘဲ ခေါင်းငုံ့မျက်လွှာ ချနေဟန်က ရေစီးစိတ်ကို ဘဝင်ကျသွားစေသည်။

“နာမည်က”

“ဒေါ်ဝေဝေမြင့်ပါ မမ”

ရေစီး လွှတ်ခနဲ မေးလိုက်သည်။ တိုးတိုးက မျက်ရိပ်ပြတာ ကြောင့် ဒေါ်ဝေ ချက်ချင်းဖြေသည်။

ပြန်ဖြေသည့်အသံက အက်ရှုနေသလိုလို၊ အသံပြနေသလိုလို နှင့် ခံတွင်းထဲ တစ်ခုခုငုံ့ပြောသံလို လုံးထွေးထွေးဖြစ်ပေမယ့် ရှင်း နေသည်။

ပြီးတော့ ရေစီးကို တိုးတိုးခေါ်သလို -

“မမ” တဲ့။

ရေစီး သဘောကျသလို နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ကာ ပြီးလိုက်သည်။

“ဒေါ်ဝေလို့ပဲ ခေါ်ပါမမ”

“အင်း”

ရေစီး ခေါင်းလေးဆတ်ကာ တိုးတိုးဘက်လှည့်ပြီး ပြောသည်။

“ဒေါ်ဝေကို ရေစီး ခိုင်းကြည့်မယ်”

“ခိုင်းကြည့်ပါ မမ၊ တိုးတိုးလည်း ဒေါ်ဝေကို သေချာမှာထား ပါတယ်။ ဒေါ်ဝေက အချက်အပြုတ်လည်း ကျွမ်းတယ်လေ၊ ဒေါ်မယ့်

လက်ရာအတိုင်းပဲ၊ မမ ခိုင်းမယ်ဆိုလို့ ခေါ်မယ့်ဆီမှာ မမအကြိုက် အားလုံး မေးမြန်းထားတာ မမရဲ့”

“ဟုတ်လား ဒေါ်ဝေ”

ရေစီး လှည့်မေးတော့ ဒေါ်ဝေ ခေါင်းညိတ်လျှင်၊ ရေစီးကျေနပ် သလို ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်မယ်တို့လို အသက်အရွယ်ရှိမယ်ထင်ရတဲ့ ဒေါ်ဝေက ဒေါ်မယ်လို အားကိုးရမယ်ဆိုရင် ရေစီးစိတ်က အလိုလို သဘောကျလျက်သား ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ ဒေါ်မယ်တို့လို ရေစီးအမိန့်ကို လွန်ဆန်မှာကို စိုးရိမ် ကာ။

“ဒေါ်မယ်တို့လို ရေစီးအမိန့်ကို လွန်ဆန်ရင်တော့ ချက်ချင်း အလုပ်ဖြုတ်ပစ်မယ်”

“စိတ်ချပါ မမရဲ့”

တိုးတိုးက ဝင်ပြောသည်။

လုပ်ငန်းကိစ္စတင်မက ရေစီးခိုင်းသမျှကိစ္စတွေကို အမြန်ဆုံး နှင့်အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် တိုးတိုး လုပ်ပေးခဲ့တာတွေ ရေစီး သိနှင့်သည်။

“တိုးတိုး သေချာမှာထားပါတယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း ပြီးရောလေ”

“မမ လက်ခံပြီပေါ့”

ရေစီး ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ တိုးတိုးမျက်နှာလေး ရွှင်သွား
သလို ဒေါ်ဝေမျက်နှာလေးလည်း လန်းဆန်းသွားသည်။

“ကဲ ဒေါ်ဝေ”

“ပြောပါ မမ”

“စံအိမ်ကို အရင်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးမှ ချက်ပြုတ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

“တိုးတိုး စံအိမ်ထဲ လိုက်ပြလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြလိုက်ပါ့မယ် မမ၊ မမ စာရင်းတွေစစ်နေတာ
မဟုတ်လား၊ ဆက်လုပ်လေ မမ၊ ဒေါ်ဝေကို တိုးတိုး လိုအပ်တာတွေ
လုပ်ခိုင်းလိုက်မယ်၊ လာ ဒေါ်ဝေ”

တိုးတိုး ပြောပြီး ဒေါ်ဝေကို ရေစီးရှေ့က ခေါ်ထုတ်သွားသည်။

တိုးတိုးနှင့် ကပ်ယှဉ်လျှောက်သွားတဲ့ ဒေါ်ဝေက ဖြည်းနားပေ
မယ့် ခြေလှမ်းက ကျဲနေသည်။

လမ်းလျှောက်ဟန်က တမင်လုပ်လျှောက်ရသလို လိမ်ဖယ်
ဖယ်နှင့် ထဘီစလေးဆွဲ၍လျှောက်ပုံက ဒေါ်မယ်တို့ ဒေါ်မေစိုးတို့နှင့်
မတူ။

သာမန်မိန်းမကြီးတွေလို လမ်းလျှောက်ပုံ မတူသော်လည်း
တစ်မျိုးတော့ ကြည့်ကောင်းနေသည်။

တိုးတိုးနဲ့ဒေါ်ဝေ စံအိမ်ထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားမှ ရေစီး
စိတ်ပေါ့ပါးစွာ ထိုင်ခုံရှည်မှာ ပြန်ထိုင်၍ ဖိုင်တွဲတွေ ပြန်ယူသည်။

စိတ်မှာတော့ ဒေါ်ဝေကို ရေစီး စိတ်တိုင်းကျအားကိုးရပါ့မလား။

အဲလိုတော့ တွေးမိသည်သာ။

www.burmeseclassic.com

အနီး (၈)

ညောင်ခန်းက အရင်လို ဖုန်တွေမရှိတော့ပါ။ အသစ်လဲထားသည့် ပန်းအိုးမှာ နှင်းဆီရနံ့တွေ သင်းအိနေသည်။

အဖြူရောင် လိုက်ကာတွေကို အစိမ်းဖျော့ပေါ်မှာ အဖြူရောင် လှိုင်းအရိပ်ကလေးတွေပါတဲ့ အဆင်သစ် လဲတစ်ဆင်ထားသဖြင့် အမြင် အာရုံကို ရှင်းလင်းကြည်လင်စေသည်။

အိပ်ရာခင်းတွေကအစ လိုက်ကာနဲ့ တစ်ရောင်တည်း လဲလှယ် ထားသလို၊ အိပ်ခန်းတစ်ခုလုံးလည်း နှင်းဆီပန်းရနံ့တွေ ပျံ့မွှေးလျက်။

ဒေါ်မယ်မရှိတဲ့နောက် ရေစီးရဲ့အဝတ်တွေ ဖရိုဖရဲ ပွရှုပ်နေခဲ့ သော်လည်း ခုတော့ ဒေါ်ဝေလက်စွမ်းကြောင့် ဝီရိယံမှာ စနစ်တကျ

လှလှပပ နေရာယူနေပြီဖြစ်သည်။

ရေစီးအကြိုက် နံနက်စာ၊ ညစာတွေက ဒေါ်မယ်လက်ရာနှင့် မခြားပေ။ ရေစီး ကုမ္ပဏီသွားဖို့ ကားကို ဂိုထောင်ထဲက အသင့်ထုတ် ထားပေးတတ်သလို၊ မိမူမူလိုပဲ ခြံဝင်းတံခါး ဖွင့်ပေးတတ်သည်။

ရေစီးပြန်လာချိန်မှာ တံခါးအသင့်ဖွင့်ကာ စောင့်နေတတ်သလို၊ ဧည့်ခန်းမှာ ခဏနားလေ့ရှိတဲ့ ရေစီးအတွက် သံပရာရည်အသင့်ချော်ပေး တတ်သည်ကအစ ဒေါ်မယ်နှင့်တူနေသည်။

မိမူမူလို အတိုအတွာမှန်သမျှ ခိုင်းကောင်းသလို၊ ဒေါ်မယ်လို အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိ လုပ်ဆောင်ပေးတတ်သည်။

ဒေါ်ဝေတစ်ယောက်တည်းက မိမူမူနဲ့ဒေါ်မယ်တို့နှစ်ယောက် ပေါင်း အားကိုးသလို အဖက်ဖက်က ပြောစရာမလိုအောင် ခိုင်းကောင်း တဲ့ အဖော်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်ဝေ့ကြောင့် ရေစီးစိတ်မှာ ကြည်နူးရွှင်လန်းရသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မမ၊ ဒေါ်ဝေ့နဲ့ အဆင်ပြေလား”

“ပြေပါတယ် တိုးတိုး၊ အစစအရာရာ စိတ်တိုင်းကျပဲလေ” တိုးတိုးမေးလျှင် ရေစီး ကျေနပ်အားရဖြေရသည်သာ။

သို့သော် ဒေါ်ဝေအပေါ် ရေစီး တစ်ခါတစ်ရံ သံသယဖြစ်နေမိ သည်။ ဘာကြောင့်မှန်း တိတိကျကျ ရေစီး အကဲခတ်လို့မရပေမယ့်

တစ်ခါတစ်ရံ မိန်းမမဆန်ဘူးဟု ရေစီးထင်သည်။

ပထမဦးဆုံး ရေစီး သတိထားမိသည်က ဒေါ်ဝေအကြည့်။

ရေစီးနဲ့ ဘယ်တော့မှ မျက်လုံးအကြည့် အဆုံခံလေ့မရှိတဲ့ ဒေါ်ဝေ။ အစဉ်အမြဲ မျက်လွှာချကာ လုပ်စရာရှိတာကို အေးအေးဆေးဆေး လုပ်နေတတ်တဲ့ ဒေါ်ဝေ။

မထင်မှတ်တဲ့အချိန်မှာ သနပ်ခါးထူထူလိမ်းထားတဲ့ မျက်နှာနှင့် မျက်မှန်ထူထူတပ်ထားတဲ့ မျက်မှန်အောက်မှ စူးစိုက်ကြည့်နေတတ်တဲ့ ဒေါ်ဝေအကြည့်။

အနား (၉)

မနက်အိပ်ရာထလျှင် အားကစားဝတ်စုံလေးဝတ်ပြီး လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်လေ့ရှိတာ ရေစီးအကျင့်ပါ။ ကိုယ်နဲ့ကပ်ချပ်နေတဲ့ အားကစားဝတ်စုံအနီရဲ့ရဲလေးကြောင့် ရေစီးရဲ့ကိုယ်အလှက ဆံစကနေ ခြေဖျားအထိ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် ကြည့်လိုက်တိုင်း မြင်လွှာရုပ်သိမ်းဖို့ ခက်လောက်အောင် လှလွန်းနေသည်။

ထိုအလှကို ခိုးချောင်ခိုးဝှက် လိုက်ချောင်းကြည့်နေတတ်တဲ့ ဒေါ်ဝေမျက်ဝန်းက သာမန်မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ရဲ့အကြည့်မျိုး မဟုတ်သလို ခံစားရသည်။

ပထမတော့ ရေစီး အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ရှိခဲ့သည်။

အခန်းထဲမှာ စက်တွေနဲ့ ကစားပြီးရင်း ခြံထဲဆင်းကာ လေကောင်းလေသန့်ရှင်း၍ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုတွေပြုတဲ့အခါ ဒေါ်ဝေ ခိုးကြည့်တတ်မုန်း ပိုသိလာသည်။

လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပြီးရင် ရေစီး ဖျော်ရည်သောက်လေ့ရှိသည်။ သစ်သီးလည်း စားတတ်သည့် ရေစီးအတွက် အဆင်သင့်ယူလာပြီး ခုံမှာတင်ထားပေးပြီးလျှင် စံအိမ်ထဲ ဝင်သွားတာမတွေ့ပေမယ့် ဒေါ်ဝေ အရိပ် ပျောက်နေတတ်သည်။

သတိထားပြီးကြည့်တော့မှ ရွက်လှပန်းချဲ့နဲ့ကွယ်ပြီး ရေစီးတစ်ကိုယ်လုံးကို ဝှေးနှစ်နှစ်စိုက်ကြည့်နေတဲ့ မျက်ဝန်းနဲ့ တန်းခနဲဆိုလျှင် “အို”

ရေစီးရင်ခွင်မှာ၊ ဖြန်းခနဲခနဲကာ တစ်ကိုယ်လုံး နွေးဖိုသလို ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုအခါ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားဖို့ ရေစီး မေ့သွားသလိုဖြစ်လျက်၊ ဖိုနေတဲ့ရင်အုံခိုခိုလေးကို လက်ဖဝါးလေးနဲ့ အသာဖိထားရသည့်အထိ။

“ဒေါ်ဝေ”

ရေစီး လွှတ်ခနဲ ခေါ်မိသည်အထိ အမှုအရာပျက်သွားသည်။ ခေါ်လိုက်မှ ဒေါ်ဝေ ဆတ်ခနဲ အသိဝင်သလို အကြည့်လွှဲပြီး -

“ပြော ပြောပါ မမ”

“ဒေါ်ဝေ ဘာလို့စိုက်ကြည့်နေတာလဲ”

“ဗျာ”

ဒေါ်ဝေထူးသံကြောင့် ရေစီး လန့်ဖျပ်သွားကာ -

“ဘယ်လို”

“ပျား ပျား ပါ မမ”

“ဘာပျားလဲ၊ ဒေါ်ဝေထူးတာ ယောက်ျားတွေ ထူးသလို ဗျာတဲ့”

“မ မဟုတ်ဘူး မမ၊ ပျား ပျားအုံတွေလို့ပါ၊ ဒီမှာလေ ရွက်လှပန်းတွေ ခူးပြီး ပန်းအိုးထိုးမလို့ဟာ၊ ပျားအုံတွေ ဘာတွေ ရှိမလား တွေးမိသွားလို့ပါ၊ အဲဒါ”

ဒေါ်ဝေ ကမန်းကတန်းပြော၍ ရွက်လှပန်းကိုင်တွေကို ချိုးဖဲ့ရင်း ဣန္ဒြေမပျက်ပြောလျှင် ရေစီးရင်မှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားသည်။

ရွက်လှပန်းကိုင်တွေချိုးပြီး ပျားပျားသလဲဖြစ်ကာ စံအိမ်ထဲ လှမ်းစင်သွားတဲ့ ဒေါ်ဝေကိုကြည့်ရင်း ရေစီးရင်မှာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသေးသည်။

မျက်မှန်ထူထူနောက်မှ ဒေါ်ဝေအကြည့်က ရေစီးရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးအလှတွေကို ယစ်မှူးဖျော်ဝင်မတတ် စံစားပြီးကြည့်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ခနဲအကြည့်မျိုးနှင့် ဆင်တူနေသည်။

ဟင့်အင်း။

မဟုတ်ဘူး။

ဒေါ်ဝေက မိန်းမပဲ။

ရေစီးစိတ်က ထိုသို့ထင်နေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ရွက်လှပန်းချဲ့နောက်က ခိုးကြည့်တာလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရွက်
လှပန်းခက်ခူးရင်းနဲ့ ကြည့်ဖြစ်သွားတာပဲ။

ဟုတ်တယ်။

ထိုသို့ ဖော့တွေးလိုက်မှ ရေစီးစိတ်က ပုံမှန်အတိုင်း တည်ငြိမ်
လာသည်။

လေ့ကျင့်ခန်းလည်း ဆက်မလုပ်တော့ဘဲ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ချရင်း
နဖူးက ချွေးသီးလေးတွေကို လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့ပဲ ဖွဖွသုတ်မိသည်။

ထိုအကြည့်နဲ့အတူ 'ဗျာ' နဲ့ 'ပျား' အသံကိုပင် ရေစီး နား
ကြားလွှဲတာဆိုတဲ့အသံနှင့် ရေစီး အလွယ်တကူ မေ့ထားခဲ့သည်။

မေ့ထားခါမှ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထူးခြားနေမှန်း အလိုလို သတိ
ထားမိပြန်သည်။

အသုံး (၁၀)

စူးစူးရှရှရရနဲ့။

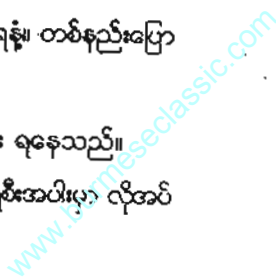
ထိုရနံ့မျိုး ဒေါ်ဝေ့ဆီက ရရနေတတ်သည်။ ထိုရနံ့က ရေမွှေး
နံ့လည်း မဟုတ်။

ဒေါ်ဝေ့တစ်ကိုယ်လုံး ထူထူထဲထဲလိမ်းထားတဲ့ သနပ်ခါးတို့ရဲ့
ရနံ့လည်း မမည်။

သနပ်ခါးရနံ့ထဲက တိုးထွက်လာတဲ့ ပင်ကိုရနံ့။ တစ်နည်းပြော
ရရင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ကိုယ်သင်းရနံ့မျိုး။

ထိုရနံ့က ရေစီးဘေးမှာ ဒေါ်ဝေ့ရှိနေတိုင်း ရနေသည်။

ထမင်းစားချိန်၊ ကော်ဖီသောက်ချိန်တိုင်း ရေစီးအပါးပွာ လိုအပ်

တာတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးနေတတ်တဲ့ ဒေါ်ဝေ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတိုင်းက ထိုရန် တို့ ပျံဝေနေတတ်သည်။

မိန်းကလေးတွေရဲ့ကိုယ်ရန်နဲ့ ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ကိုယ်ရန် မတူကြောင်း ရေစီး ခွဲခွဲခြားခြား သိနေသည်။

မိန်းကလေးတွေရဲ့ ကိုယ်သင်းရန်က မိန်းကလေးအချင်းချင်း ဘာစိတ်ခံစားမှုမှ မဖြစ်ပေါ်သလို၊ ထူးခြားသလိုလည်း မခံစားရပေ။

ဒေါ်ဝေ့ကိုယ်ရန်က ပူးပူးရုရှလေးနဲ့ ထူးခြားနေတာ ဘာကြောင့် ပါလိမ့်။

သိချင်စိတ်နဲ့ စပ်စပ်ချင်လာသည်။

လည်ပင်ကော်လာထောင် ရှေ့ကွဲအင်္ကျီကို ကြယ်သီးအစုံတစ် လျက် ဖားဖားဝတ်ထားတဲ့ ကိုယ်က မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နဲ့မခြား။

တံတောင်ဆစ်အောက် ပေါ်နေတဲ့ လက်ဖျံ လက်ကောက်ဝတ် နဲ့လက်ချောင်းဖွံ့ဖွံ့ရှည်ရှည်တို့က ပင်ကိုအသား မမြင်နိုင်အောင် သနပ်ခါး ထူထူ ညီညီညာညာလိမ်းထားသည်ကိုကြည့်၍ -

“ဒေါ်ဝေ ဘာကြောင့် သနပ်ခါးချည်း လိမ်းတာလဲ”

ဟု စပ်စုသလို မေးမိသေးသည်။

“ဟိုလေ ဒေါ်ဝေ့အသားက သနပ်ခါးထူထူမလိမ်းရင် အပူမှ တို့့ မိတ်တို့ ပေါက်လေ့ရှိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ခပ်ထူထူ

ထိမ်းထားရတာပါ မမ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဒေါ်ဝေ့ကိုယ်က အနံ့တစ်မျိုးရနေလို့”

“ဘာ။ အနံ့”

ဒေါ်ဝေ မလုံမလဲဖြင့် လက်တွေ့ ပခုံးတွေကို ပြန်နမ်းကြည့်မိ သည်။ ဒေါ်ဝေ နမ်းကြည့်တော့လည်း ဒေါ်ဝေ့ကိုယ်မှ သနပ်ခါးနံ့မှလွဲ၍ ဘာရနံ့မှလည်း မရပါ။

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဝေ၊ ဒေါ်ဝေ့ဆီက ရနံ့တစ်ခုခု ရနေတယ်၊

ဒေါ်ဝေလိမ်းထားတဲ့ သနပ်ခါးရနံ့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ရေမွှေးနံ့လည်း မဟုတ်ဘူး။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပင်ကိုရနံ့”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဝေ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ကိုယ်ရန်မျိုး မဟုတ် ဘူး”

ဒေါ်ဝေ ဣန္ဒြေမပျက်ဘဲ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းလေး ခါ၍ -

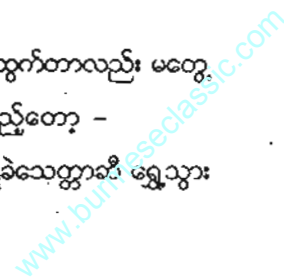
“မမ ထင်လို့ပါ၊ ဒေါ်ဝေ့ချွေးနံ့က နည်းနည်းပြင်းလို့ပါ”

“ချွေးနံ့ပြင်းလို့”

ရေစီး တအံ့တကြဲဖြစ်သွားသည်။ ချွေးထွက်တာလည်း မတွေ့

ဘဲနဲ့ ချွေးနံ့ပြင်းလို့တဲ့။ ရေစီး မယုံချင်သလိုကြည့်တော့ -

ဒေါ်ဝေ ထမင်းစားဝိုင်းအပါးမှခွာ၍ ရေခဲသေတ္တာဆီ ရွှေသွား

ပြီး စပျစ်သီးနဲ့ပန်းသီးတွေ ဣန္ဒြေမပျက် ထုတ်လာသည်။

ရေစီးနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ထိုင်ခဲ့မှာ ထိုင်၍ ပန်းသီးအခွံသင်ရင်း ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် မမ၊ ချွေးနံ့ပြင်းလို့ပါ။ မိန်းကလေးအများစုက ချွေးနံ့သိပ်မပြင်းဘူး။ ဒေါ်ဝေက ချွေးနံ့ပြင်းတော့ တခြားမိန်းမတွေလို ကိုယ်ရနံ့မျိုးမဟုတ်ဘူးလေ။ ကိုယ်နဲ့ နည်းနည်းစူးတာပေါ့။ အဲဒါကို သတိထားဖို့ တိုးတိုးပြောပါတယ်။ ဒေါ်ဝေလည်း သတိထားနေရင်းကြားက မေ့မေ့သွားတယ်။ နောက် ဆင်ခြင်ပုံမယ် မမရယ်၊ မမ အဲဒီအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားလား”

ပိပိရီပြောနေတဲ့ ဒေါ်ဝေစကားတွေက ဟုတ်တုတ်တုတ်ရယ်။ ဟုတ်မှာပါလေ။

ရေစီး ခေါင်းအသာယမ်း၍ ...

“ရေစီးက မိန်းကလေးတွေနဲ့ချည်း နေလာတာ၊ တစ်ခါမှ အဲလိုရနံ့မျိုး ဘယ်မိန်းကလေးဆီကမှ မရတော့ အံ့ဩနေတာ”

“မမက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ကိုယ်နံ့ရလို့ပဲ။ အဲဒီအနံ့ဆို ရေစီးက အလိုလိုမှန်းနေရော”

ရေစီးစကားအဆုံးမှာ ဒေါ်ဝေဝေမြင့် သက်မခိုးချလေသည်။

“နောက်ဆို အဲဒီအနံ့မျိုးမထွက်အောင် ဆင်ခြင်ပါ ဒေါ်ဝေရယ်”

ရေစီး ညည်းတွားသလိုပြောရင်း ညစာဆက်မစားဘဲ ထမင်းစားခန်းထဲက ထထွက်ခဲ့မိသည်။

ထိုကိုယ်သင်းရနံ့ကို ရေစီး မရှုချင်။

မရှုချင်တာက ဒဏ်ရာရတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ကိုယ်နံ့နဲ့ ဘူနေသလို စားသောက်ဆိုင်မှာတုန်းက ရေစီးနောက်က ဖြတ်လျှောက်သွားတဲ့ လူရွယ်ရဲ့ကိုယ်နံ့နဲ့လည်း တစ်ထပ်တည်းတူနေတာကြောင့်ပဲ ဖြစ်မယ်။

ဟုတ်တယ်။

ရေစီးက ယောက်ျားတွေကို မှန်းသလို ယောက်ျားတွေရဲ့ကိုယ်နံ့ကိုလည်း မှန်းသည်။

ဒေါ်ဝေမှာ ယောက်ျားကိုယ်ရနံ့မျိုးရှိနေသည်က ဘဝင်မကျစရာ။

ပို၍ဘဝင်မကျစရာကောင်းတာက ဒေါ်ဝေရဲ့အတွေ့အထိလေးတွေ။

ကျကာ သူမကို လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြ၊ လုပ်ငန်းပူးပေါင်းဖို့ လာရောက်
ကမ်းလှမ်းကြ လုပ်နေတာနဲ့ သူမ မူးနောက်နောက်ဖြစ်လာသည်။

အထူးသဖြင့် အခမ်းအနားစတင်ကတည်းက ရေစီး ဟန်ပါပါ
လှုပ်ရှားနေရပေမယ့် ရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိပေမယ့် တောင့်ခံထားတာ။

ပွဲစဉ်တွေတောင် မပြီးသေးပါ။ ရင်ထဲ မွန်းကျပ်လာသည်။

ဒါကြောင့် စတိတ်စင်မြင့်ရှေ့ ထိုင်နေရာမှထလျှင် -

“ရေစီး”

သူမနှင့်ဆိုဖာခင်းကပ်လျက် ထိုင်နေသည့် လူပျိုကြီး ဦးသစ်
လွင်ထွန်း ဂရုတစိုက်ခေါ်၏။

ရေစီး မနှစ်မြို့ပေမယ့် ဟန်ဆောင်၍ ပြုံးလိုက်ရင်း -

“ခွင့်ပြုပါဦး” လို့

ပြောဆိုလိုက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရေစီး၊ နေမကောင်းလို့လား၊ ရေစီးကြည့်ရတာ
တစ်ခုခုဖြစ်နေသလိုပဲ၊ ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ”

အရေးထဲ စကားလုံးနုနုလေးတွေနဲ့ ဂရုစိုက်မေးနေသလို အမူ
အရာတွေကလည်း ပါနေသည်။

“ရ ရပါတယ်၊ ရေစီး ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

အခန်း (၁၁)

ရောင်စုံမီးတွေ လင်းခနဲ ဖြာလျက်။

ထိုအခါ တီးဝိုင်းအဖွဲ့မှာ လက်စွမ်းပြတီးခတ်လျှင် ဖျော်ဖြေ

ရေးအစီအစဉ် စတင်လေသည်။

နာမည်ကြီးအဆိုတော်တွေ အလှည့်ကျ ဖျော်ဖြေကြတယ်။ ဖျော်
ဖြေရေးအစီအစဉ်ပြီးတော့ သူမတို့ကုမ္ပဏီက ထုတ်လုပ်တဲ့ ဖက်ရှင်သစ်
ကို ကြော်ငြာသည့် ရှိုးပွဲစတင်လေပြီ။

ရောင်စုံမီးအလင်းအမှောင်အောက်မှာ ဖက်ရှင်သစ်ကြော်ငြာ
တဲ့ မော်ဒယ်လ်တွေရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေက အချိတ်အဆက်မိ၏။

ဧည့်ပရိတ်သတ်နဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တွေ အတော်များများသဘော

ရေစီး အလိုက်အထိုက်ပြန်ပြောရင်း ထထွက်ခဲ့တော့ ထိုလူလည်း နောက်က ပါလာသည်။

ကျွတ်။

ရေစီး ပို၍စိတ်ရှုပ်သွား၏။ ဒီလူက ရေစီးကို မရအလိုက်တွယ်နေတာ ကြာလှပြီ။ မဆုံအောင်လည်း ရေစီး ရှောင်ခဲ့သည်။ ဒီပွဲကို လာဖို့ ဖိတ်လိုက်မိတာ ရေစီး မှားပြီထင်တယ်။

ခက်တာက အားလုံးဝိုင်းကြည့်နေတာက စိတ်ပျက်စရာ အကောင်းဆုံးရယ်။ လုပ်ငန်းရှင်အားလုံးက ရေစီးနဲ့ ဦးသစ်လွင်ထွန်းကို ငြိစေချင်ကြသည်။

ဦးသစ်လွင်ထွန်းက ဂုဏ်သိက္ခာရှိသလို အရှိန်အဝါလည်း ရှိသည်။ လုပ်ငန်းတွေလည်း များစွာပိုင်ဆိုင်သည်။ ဒါကြောင့် ရေစီးနဲ့သူ့ကို ရွှေ့ခဲ့ပြီဟု နောက်ကွယ်မှာ ပြောဆိုနေကနေကြသည်။

ဘယ်သူဘယ်လို စ.နောက်ပါစေ ရေစီးမျက်နှာထားနဲ့ တင်းနေခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီ။

ခုလို အခွင့်အရေးရတုန်း ရေစီးနောက် လိုက်လာတာ ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုးမြင်ဦးမယ်။ ထိုအမြင်တွေကို ရေစီး မနစ်မြို့ပါ။

အထူးသဖြင့် ယောက်ျားတွေကိုပုန်းတီးနေတဲ့ ရေစီးဟာ ဦးသစ်လွင်ထွန်းကိုလည်း ရင်ထဲက မုန်းနေပြီးသားဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ဂုဏ်သိက္ခာကိုငဲ့၍ -

“ရတယ် ဦးသစ်လွင်ထွန်း၊ ရေစီး ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ တိုးတိုးကို

ပြောစရာရှိလို့ ထ.ထွက်ခဲ့တာ”

“ဪ ဟုတ်လား”

“ဦးသစ်လွင်ထွန်း ရှိုးပွဲကြည့်လိုက်ပါဦး”

ရေစီး ဒါပဲပြောကာ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်ခဲ့သည်။ ဒီလူကြီး

လိုက်ပါမလာတာ ကျေးဇူးတင်ရမလိုပင်။

ကျွတ်။

အလိုလိုနေရင်း ရင်ထဲမှ မွန်းကျပ်ကာ နွမ်းဟိုက်သလိုလို ရှိလာသည့် ခံစားမှုက ပိုလာသည်။ ထို့ကြောင့် ရင်ဘတ်ကို လက်ဖဝါးလေးနဲ့ မသိမသာဖိရင်း ညံစိနေသောခန်းမထဲက ဒရောသောပါး ပြေးထွက်ခဲ့မိသည်။

ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ်လုံးလေးကို ခွေချပြီး သက်သောင့်သက်သာ လှဲ့လျောင်းနေချင်သည်။

ဒါကြောင့် ဘာမှတွေးမနေတော့။ ကားပါကင်ဆီသွားရင်း တိုးတိုးကို ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

တိုးတိုးက ရှိုးပွဲကိုစွန့် အလုပ်ရှုပ်နေသော်လည်း မဖရိုရာ ကားပါကင်ဆီ ချက်ချင်းထွက်ခဲ့သည်။

၇၆ ◊

ပိန်းကလေး

“ဟင် မမ”

“မြန်မြန်လာစမ်းပါ။ မမကို စံအိမ်ပို့ပေး။ ပြီးတော့ ဒေါက်တာ အန်တီသွေးသွေးကို ခေါ်ပေးစမ်းပါ”

ရေစီး ဒါပဲ အားယူပြောကာ ကားနောက်ခန်းမှာ မှီချလိုက် သည်။

တိုးတိုးကလည်း အလိုက်သိပါပေသည်။

သူမရဲ့အလုပ်ရှင် မာနဘုရင်မလေး အလိုကျ ကားမောင်းရင်း ဒေါက်တာသွေးသွေးကို တစ်ပါတည်း ဖုန်းခေါ်လေသည်။

ကားနောက်ခန်းမှာ မှေးမှိန်း၍ လိုက်ပါလာသော သူမတို့ဘာ့စံ မမက ဝေဒနာတွေကြောင့် မာနတွေ အရောင်မှိန်သွားသလိုပင်။

အခန်း (၁၂)

“အိုး”

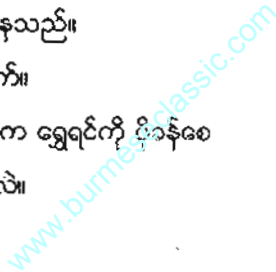
ရေစီးကိုယ်လုံးလေး ရှိန်းဖိန်းဖိန်းဖြစ်သွားတာကို ဝေဒနာကြား မှ သိလိုက်၏။ ထိုအသိနောက်မှာ ရေစီး သိလိုက်သည်က ရေစီးတစ် ကိုယ်လုံးကို ဒေါ်ဝေက ပွေ့ချီလျက် မွေ့ရာပေါ် အသာချ၏။

ဘုရားရေ။

ဝေဒနာနဲ့အတူ ရေစီး ရင်အုန်းမြိန်နေသည်။

မြင်လွှာမှာလည်း ဝေဝေဝါးဝါးဖြစ်လျက်။

ဒေါ်ဝေကိုယ်ရနဲ့ ဒေါ်ဝေအတွေ့အထိက ရွှေရင်ကို ဦးခိုစေ သည်။ ဘာကြောင် ဒီလိုတွေဖြစ်တည်နေရတာလဲ။

ရေစီး ဝေခွဲ၍မရတော့ပါ။ လောလောဆယ် ဝေဒနာနဲ့ ငြိမ်နေလိုက်ရသော်လည်း ထိုအတွေက ခံစားမှုတတ်လိုက်နေသလို ဖြစ်တည်လျက်။

“ရေစီးကို အန်တီ အကောင်းဆုံးအကြံပေးချင်တယ်”

ဒေါက်တာသွေးသွေးက စာနာစိတ်အပြည့်နှင့်ဆိုလျှင် ရေစီးမျက်လွှာလေး လှန်းကြည့်ပြီး -

“ပြောပါ အန်တီသွေး”

“နည်းက အားနည်းနေတာဆိုတော့ အနားယူဖို့လိုတယ်”

“ရေစီးလည်း သက်သောင့်သက်သာပဲ နေပါတယ် အန်တီသွေးရယ်”

“ဒါပေမဲ့ ရောဂါလက္ခဏာတွေက ပြနေပြီလေ၊ သက်သောင့်သက်သာနေရုံနဲ့ မပြီးဘူး၊ အနားယူဖို့ လိုအပ်နေပြီ”

ရေစီး သက်မရှည်လေးချရင်း မြင်လွှာလေးချ၏။

“ခုလိုဖြစ်ရတာက ရေစီးစိတ်မှာဖြစ်တည်နေတဲ့ ဒဏ်ရာကြောင့်လို့ အန်တီသွေး ထင်တယ်”

“ဟင့်အင်း”

ရေစီး ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“အန်တီသွေးပြောတာကို လက်မခံရင်တောင် ရေစီးကိုယ်

ရေစီး သိနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“အို ရေစီးက”

“အန်တီသွေး နားလည်တယ်၊ ကဲ လောလောဆယ် ရေစီးက အန်တီသွေးလူနာဖြစ်နေပြီ၊ အန်တီသွေး ညွှန်ကြားသမျှ နာခံ၊ ဒေါ်ဝေ တို့လည်း သေချာမှာထားပြီးပြီ၊ သောက်ရမယ့်ဆေးနဲ့ နောက်ထပ်ဝယ်ရမယ့်ဆေးကို အန်တီသွေး ရေးထားပြီးပြီ၊ လောလောဆယ် ဘာမှပြန်ပြောနဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ၊ အန်တီသွေး ပြန်မယ်၊ လိုအပ်ရင် ဖုန်းဆက်လိုက်၊ ဒေါ်ဝေ”

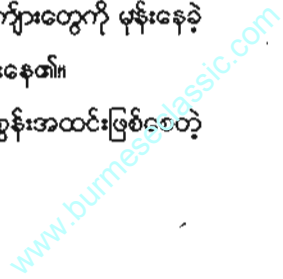
“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ၊ ဒေါက်တာ”

ဒေါ်ဝေက ဆေးစာရွက်လေးကိုင်ထိုးရင် တရှိတသေပြော၏။ အန်တီသွေး အခန်းထဲက ထွက်သွားလျှင် ရေစီး တစ်ဖက်လှည့်နေလိုက်သည်။

ဒေါ်ဝေက အန်တီသွေးကို လိုက်ပို့၏။

ရေစီး မြင်လွှာမှိတ်ချလိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲဒဏ်ရာက အစိမ်းလိုက်နာ၏။ ထိုဒဏ်ရာကြောင့် ရေစီးဟာ ယောက်ျားတွေကို မုန်းနေခဲ့သည်။ အရာရာအပေါ် တင်းမာပြီး မာနတွေကြီးနေ၏။

ထိုဒဏ်ရာစိမ်းက ရေစီးရဲ့ဘဝကို အစွန်းအထင်းဖြစ်စေတဲ့ ဒဏ်ရာဆို။ ရေစီး မေ့နိုင်မတဲ့လား။

“အိုး”

ရေစီးအတွေးနဲ့ မျှောနေလျှင် ရေစီး နဖူးပေါ် လက်ဖဝါးလေး တင်ပြီး ခေါ်လာတဲ့ ဒေါ်ဝေ။

“မမ”

“ဘာ ဘာလဲ”

ထိုလက်ဖဝါးကို ရေစီး ကမန်းကတန်း ဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

“မမ နေသာလား”

“သာတယ်”

ရေစီး ဒါပဲပြောပြီး တစ်ဖက်စောင်း၍ လှဲနေလိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ မလုံခြုံ။

ဒေါ်ဝေဟာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေလျက်နဲ့ မိန်းကလေး တွေ့နေမတူ။

ဒေါ်ဝေ့အတွေးအထိတိုင်းက ရေစီးစိတ်ကို သရိုးသရီ ဖြစ်နေ စေသည်။

“မမရယ် မမကို ဒေါ်ဝေကိုယ်ချင်းစာပါတယ်”

“ဘာကို ကိုယ်ချင်းစာတာလဲ ဒေါ်ဝေ၊ ဒေါ်ဝေ ဘာတွေသိလို့လဲ”

“မမအတိတ်က အကြောင်းတွေလေ”

“ဘာ”

ရေစီး ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဒေါ်ဝေက စာနာ နားလည်သော မျက်နှာပေးလေးနဲ့ သူမကို ပြုံးကြည့်၍ -

“မမယောက်ျားတွေကို ဘာကြောင့်မုန်းရတာလဲဆိုတာလေ”

“ဟင်”

ရေစီး ဖျတ်ခနဲ ရုန်းထလျှင် -

“အား”

ရင်ထဲ ဝိုက်ခနဲဖြစ်၏။ ဒေါ်ဝေက ကမန်းကတန်း ဖေးမရင်း

“မမရယ် မမစိတ်ကို မမ ဘာလို့ မောင်းတင်ထားရတာလဲ၊

ထွေပေါ့ပါးပါးလေး နေစမ်းပါ။ လောလောဆယ် မမရဲ့ကျွန်းမာ့ရေးက

အရေးကြီးတယ် ဖဟတ်လား။ မမ ဘာမှအားမငယ်နဲ့ မမနားမှာ ဒေါ်ဝေ

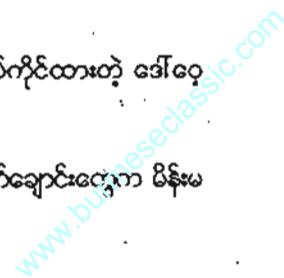
ဒီတယ်။ မမ ခံစားချက်တွေကို ဒေါ်ဝေ နားလည်တယ်။ ကိုယ်ချင်းလည်း

စာတယ်”

ဒေါ်ဝေ ပြောဆိုရင်း ရေစီးလက်ဖဝါးလေးကို ဖျစ်ကိုင်လျှင် ရေစီးရင်ထဲ လှုပ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

ထိုအခါ သူ့လက်ဖဝါးကို ပွတ်သပ်ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ ဒေါ်ဝေ ထက်ကို ရေစီး အငေးသားကြည့်ဖြစ်သွားသည်။

သနပ်ခါးထူထူလိမ်းထားတဲ့ ဒေါ်ဝေ့လက်ချောင်းတွေက မိန်းမ

ကြီးတစ်ဦးရဲ့လက်လို ဇွဲတုတ်တုတ်မဟုတ်ပါ။

သွယ်သွယ်ပြည့်ပြည့်နှင့် ယောက်ျားလက်လို သန်မာနေသည်။

“မမ ဘာမှမတွေးနဲ့”

ဘာမှမတွေးနဲ့တဲ့။ မတွေးနဲ့ဆိုမှ မြင်ယောင်လာသည်။ ထိုအခါ ရေစီးမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တို့ စိမ့်ထွက်၏။

ဒေါ်ဝေက ရေစီးဘဝက ဒဏ်ရာစိမ်းကို ဘယ်လောက်သိလို့

လဲ။

ပြောလှည့်ကွယ်။

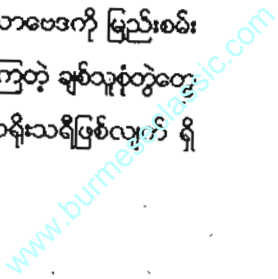

အခန်း (၁၃)

ထိုစဉ်က ရေစီးက ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ကလေးရယ်။
ရင်ခုန်တတ်ခါစ မနှူးမနပ် အပျိုဖော်ဝင်အရွယ်တို့၏ထုံးစံ
အတိုင်း သစ်ရွက်ကလေးများ လှုပ်တောမြင်ရင်တောင် ရေစီး စိတ်လှုပ်ရှား
နေတတ်၏။

အထူးသဖြင့် -

အချစ်ခေါင်းစဉ်အောက်က ရင်ခုန်ဘာသာပေဒကို မြည်းစမ်း
ချင်သလိုလို၊ လက်ချင်းချိတ်၍ ယှဉ်တွဲသွားလာနေကြတဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦးတွေ
ကို မြင်ရင် အားကျသလိုလိုနှင့် စိတ်အာရုံမှာ သရိုးသရီဖြစ်လျက် ရှိ
သည်။

ဒါတင်မကသေးပါ။

ပန်းခြံတွေထဲမှာ လူမြင်သူမြင်အချစ်ပလူးနေကြတဲ့ ခပ်ကဲကဲ စုံတွဲတွေကိုမြင်ရရင် အလိုလိုနေရင်း စိတ်လှုပ်ရှားကာ ရင်တွေဖိုနေခဲ့တာမို့ ရေစီးကိုယ် ရေစီး တအံ့တဩဖြစ်မိလေသည်။

အဲဒါဘာကြောင့်လဲ။

ဆယ်ကျော်သက်တို့၏ရင်ခုန်တတ်စ သဘာဝကြောင့်လား။ ဘာလား။ ရေစီးမသိပါ။ သို့သော်လည်း တစ်နေ့တွင်။

‘ရွတ် ရွတ် ဟေ့’

ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ခေါ်သံ။ ခေါ်သံလေးက စူးရှနေသည်။

စတီရောင်လက်ထနေတဲ့ ဒန်းမှာထိုင်လျက် ပလက်ဖောင်းပေါ် လက်ချိတ်ယှဉ်တွဲ၍ စကားတပြောပြောဖြင့် လျှောက်သွားနေတဲ့ လိုက်ဖက်ညီတဲ့ ဆယ်ကျော်သက်စုံတွဲကို ငေးကြည့်နေမိတဲ့ ရေစီးမျက်ဝန်း။

ခေါ်သံကြောင့် ငြိမ်သက်သွားသည်။

လှည့်ကြည့်မလို့ စိတ်ကူးပြီးမှ -

အိုး ရေစီးကိုခေါ်တာမှ မဟုတ်တာလို့ တွေးမိပြန်သည်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ဒီခြံနဲ့တိုက်ဆီ မနေ့ကမှ ပြောင်းလာတဲ့ ရေစီးတို့မိသားစုအဖို့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ အသိမိတ်ဆွေမရှိတာ သေချာပါသည်။

အထူးသဖြင့် -

ရေစီးနဲ့သိတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်မှမရှိပေ။

ဒါကြောင့် လှည့်မကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ အဖော်မရှိလို့ ခြံထဲဆင်းထိုင်ပြီး လမ်းပေါ်ဖြတ်လျှောက်သွားနေသူမှန်းသမျှကို ငေးကြည့်နေတဲ့ ရေစီး။ အထူးသဖြင့် စုံတွဲတွေကိုပေါ့။

“ရွတ် ဟေ့ ဘောဘီ၊ မြောင်းမြောင်း ဒီမှာ”

ခေါ်သံ ဆက်တိုက်ထွက်လာသည်။ လက်ခုပ်ပါတီးပြီး အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ထပ်ဆင့်ခေါ်ပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါ လှည့်မကြည့်၍ မဖြစ်တော့ပါ။ အတော်လှမ်းသွားပြီး ဖြစ်တဲ့ စုံတွဲကို ဆက်ကြည့်ချင်နေခွင့်မသာပေ။ ရေစီးကို တကယ်ခေါ်နေမှန်း သိသာနေသည်မို့ လည်ပင်းလေး လိမ်ကာ၊ အသံလာရာဆီသို့ ရေစီး လှည့်ကြည့်မိ၏။

ထိုအခါ -

“ဟင်”

ရေစီးမျက်ဝန်းနက်လေး ဝိုင်းခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ရေစီးနဲ့ ရွယ်တူလောက်ရှိတဲ့ ကောင်လေး။ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့်၊ ဆံပင်ခပ်တိုတိုပေမယ့် ထောင်ကြွကြွဖြစ်ကာ။

ခေတ်ရှေ့ပြေးဖက်ရှင်နဲ့ အစွမ်းကုန်လန်းနေတဲ့ ကောင်လေး။

“ဟိုင်း ဘောဘီ ရွှေ့ခွဲ” ဟု

ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်တဲ့မျက်နှာနဲ့ ခပ်မြူးမြူးလေး လက်ယပ်ခေါ်သည်။ ရေစီးလဲည်း ပထမ အံ့ဩကာ။ နောက်မှ ခြံချင်းကလည်း ကပ်နေတာမို့ ဇွန်းပေါ်ထိုင်နေရာမှထပြီး ခြံစည်းရိုးအပါး ရွှေ့ခွဲခံသည်။

“ကြည့်နေတာ ကြာပြီ၊ တစ်ပွေတည်း ငေါင်နေတယ် မဟုတ်လား”

ခြံစည်းရိုးသံတိုင်ကို အားပြုလှမ်းကိုင်၍ ကိုယ်လေးကောင်းကာ ထိုကောင်လေး ခင်ခင်မင်မင် ပြော၏။

ရေစီးလည်း တစ်ယောက်တည်း ငေါင်စင်းစင်းဖြစ်နေတာမို့ ခေါင်းညိတ်မိသွားသည်။ ထိုအခါ ကောင်လေး သဘောကျသလို ပြုံး၍ မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြသည်။

ကောင်လေး မျက်စိမှိတ်ပြတော့ ရေစီးရင်မှာ တစ်မျိုးလေး ဖြစ်သွားသည်။

ကောင်လေးက ရဲရဲသွက်သွက် မြူးမြူးကြွကြွနှင့်။

“တို့နာမည်က ခေတ်၊ ဘောဘီနာမည်က”

သူ့နာမည်သူ မိတ်ဆက်ပေးရင်း၊ ရေစီးကို ဘောဘီလို့ ခေါ်ပြီး နာမည်ရင်းမေးသည်။ ရေစီးလည်း လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။

“မာနရေစီး”

“မာနရေစီး၊ ဟင့် ဟင့်၊ မာနတွေ စီးဆင်းနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ရေစီးမျက်နှာနုနုပေါ်မှ လှပကာ ဆွဲဆောင်အားပါတဲ့ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းတို့ကို တစ်ခုချင်း စိုက်ကြည့်ရင်း ခေတ်ပြောသည်။

ရေစီး ခေါင်းအသာယမ်း၍ မြဲမြဲလေးပြုံးပြီး -

“သိဘူးလေ၊ မေမေနဲ့ဖေဖေ မှည့်ထားတဲ့အတိုင်းပေါ့၊ ရေစီးက မာနမကြီးဘူး”

“သိတယ်၊ မြင်တာနဲ့ သိတယ်၊ တကယ် ‘အဖြူ’ ဆိုတာ”

“ဘာလဲ ‘အဖြူ’ ဆိုတာ”

ရေစီးက ခေတ်ပြောတဲ့စကားလုံးတွေကို သိပ်နားမလည်ပေ၊ ထို့ကြောင့် ဟန်မဆောင်ဘဲ မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ခေတ် မျက်နှာမော့၍ ရယ်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း ပွတ်ကာ ပခုံးလေးပင့်ပြီး -

“မာယာတွေ ဘာတွေမရှိဘူးဆိုတာပေါ့ဟာ”

“အဟွန်း၊ ခေတ်က မာယာသည်မလေးတွေနဲ့ ကြုံးဖူးပြီဖြစ်မယ်”

“အင်း” လို့

ဟန်မဆောင်တမ်း ခေါင်းညိတ်လျှင် ရေစီး ရင်မှာ ခေတ်ရဲ့

ပွင့်လင်းမှုကို သဘောကျသွားသည်။

“ခေတ်က ဟန်မဆောင်တတ်ဘူးနော်”

“ဘာဟန်ဆောင်စရာရှိလဲ၊ အပွင့်ပဲ၊ ပြောစရာရှိရင် ပြောမယ်၊ ကဲစရာရှိရင် ကဲမယ်၊ မြူးမယ်၊ ကြွမယ်၊ ရေစီးရော ခေတ်တို့နဲ့ ကာလာ တူလား”

ရေစီး ဘယ်လိုပြန်ပြောမှန်းမသိတော့ပါ။ ခပ်ပြုံးပြုံးလေးပဲ ပြောမိသည်။

“သိဘူး”

“သိချင်ရင် ဘော်ဒါလုပ်ကြည့်မလား၊ ခေတ်မှာ ဘော်ဒါတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ရေစီး မငေါင်ချင်ရင် ကာလာညှိုကြည့်လေ၊ ခေတ် တို့နဲ့ ကာလာတူရင် လန်းသွားမယ်၊ ရေစီး လန်းချင်တယ် မဟုတ်လား”

မျက်စလေးနဲ့ ခပ်လန်းလန်းမေးတဲ့ ခေတ်။

ရေစီး စဉ်းစားသလို ခေတ္တငြိမ်သွားသည်။

ရေစီးသူငယ်ချင်းအားလုံး နယ်မှာကျန်ခဲ့သည်။ တစ်ယောက် တည်း ပျင်းနေတဲ့အချိန်မှာ ဘော်ဒါတွေရှိတော့ မပျင်းရဘူးပေါ့။

ခေတ်ကလည်း ရေစီးနဲ့ ရွယ်တူဆိုတော့ နယ်က သူငယ်ချင်း တွေလိုပဲ ပျော်မြူးဖွယ် ပေါင်းလို့သင်းလို့ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးမိပြန် သည်။

“ရေစီး လန်းရအောင်ကွာ”

ရေစီးတစ်ကိုယ်လုံးကို အထက်အောက် စုန်ချည်ဆန်ချည် ကြည့်ရင်း ခေတ်မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ဟန်ပါပါ ပင့်ထားရင်း နှုတ်ခမ်းလေး လှုပ်ကာ ဆိုသည်။

“အင်း”လို့

ရေစီး တွေ့ထွေထူးထူး မစဉ်းစားတော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက် သည်။

“အိုကေ”

ခေတ်လက်ဖဝါးနှစ်ဖက် ဆုပ်ထွေးရင်း ပြောသည်။ မျက်လွှာ လေး မှေးချကာ ခေတ် မျက်လုံးတစ်ဖက်က ရေစီးကို ဒုတိယအကြိမ် မြှောက် ခိုတ်ပြုလေသည်။

မျက်လုံးလေးတစ်ဖက် ဖျတ်ခနဲခိုတ်ပြုတဲ့ အထောက်အထား က ဘာလဲ။ ရေစီးမသိပါ။

“အဟင်”

ရေစီး တစ်မျိုးလေးတော့ ခံစားမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ခေတ်ကို ရေစီး မျက်စောင်းထိုးပါသည်။ ခေတ်က ရေစီးထိုးတဲ့ မျက်စောင်းကို မိမိရရ ကြည့်ပြီး -

“ရေစီးက ခေတ်ရင်ဘတ်ကို တကယ်မြူးစေတယ်ဟ”

“ဟွန်း။ အပိုတွေ”

“အဟုတ်”

“ဟုတ်ရင် ပြီးရောပေါ့၊ ရေစီးက သူငယ်ချင်းရလို့ ပျော်တယ်၊ ဒါပဲနော်၊ ရေစီးကို အလိုလိုက်ရမယ်နော်”

“စိန်လိုက်လေ၊ ကြာသလားလို့၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ပြောရင်း လွင်လွင်လေးရယ်လိုက်၊ ကိုယ်လေး ကြွလိုက်နဲ့ စိန်ခေါ်သလိုပြောတဲ့ ခေတ်အမူအရာ မြူးကြွကြွလေးကို ရေစီး သဘော ကျစွာပဲ ငေးကြည့်မိသွားသည်။

ငေးကြည့်မိတာကလည်း အကြောင်းရှိပါသည်။

ခေတ်ဆိုတာ ဘယ်လိုကောင်လေးအမျိုးအစား ဖြစ်နေမလဲ။

စူးစမ်းချင်တဲ့ ဆယ်ကျော်သက်တို့ရဲ့ စိတ်သဘောအတိုင်းပါ။

ပေါင်းကြည့်ရင် သိလာမှာပဲ။

ဟုတ်တယ်နော် ခေတ်။

အခန်း (၁၄)

“လာ ရေစီး”

ရေစီး လက်ဖျားလေးကို ခေတ် ခပ်ရဲရဲဆွဲကိုင်လျှင် ရေစီး တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးဖြန်းခနဲ ထသွားသည်။

“အိုး ခေတ်ကလည်း”

ရေစီး ရှက်သလိုမျိုးလေးဖြစ်၏။ မျက်နှာလှလှလေးလည်း ရဲ ညှည်သလို ခေတ်လက်ကိုလည်း ဖယ်ချသည်။ ခေတ်က ရေစီးလက်ကို ထွတ်ပေ။ သဘောကျသလို၊ ပြူးကြည့်၍ တစ်ချက်ဖျစ်လိုက်ပြီး -

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရေစီး”

“အိုး၊ ဘာလို့ ရေစီးလက်ကိုကိုင်တာလဲ၊ သူများပွေ့မြင်ရင်

www.burmeseclassic.com

တစ်မျိုးထင်လိမ့်မယ်”

“ဟား ဟား ဟား”

ခေတ်က သဘောကျသလို တဟားဟား ရယ်သည်။ မာန ရေစီးဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို အံ့လည်း ဩပါသည်။

လက်ကလေးကိုင်တာပဲ ပဲကျသွားမတတ် အဖြစ်သည်းနေတာ အံ့ပါ။

“ဖယ်ဟာ၊ ခေတ်က ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး။ ဖယ် လွှတ်” ရှက်စိတ်ကလေးနဲ့ ပြောနေရင်း ဖျစ်ကိုင်ထားတဲ့ ခေတ်လက်

ကို ရေစီး ဖယ်ချပြန်သည်။

ခေတ်ရင်မှာ အတော်လေးလည်း အံ့ဩသွားသည်။

မာနရေစီးဆိုတာ တကယ်အဖြူသန့်လေးမှန်း ပို၍သိသာနေ လေသည်။

ရေစီးကို အလျှော့ပေးထားဦးမှဟု စိတ်ထဲတေးမှတ်ရလေသည်။

ရေစီးစိတ် ခေတ်ဆီ မျောလာအောင် အချိန်ယူ ဆွဲဆောင်ရ မယ်ဆိုတာ မိန်းကလေးတွေအကြောင်း နောကျော့စွာသိနှင့်သည့် ခေတ် အလိုလို သဘောပေါက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ရေစီးလက်ဖျားလေးကို မြအောင်ကိုင်ထားရာမှ လက်ခုံကို ခေတ် လက်မနှင့်ဖွဖွ ပွတ်သပ်ဆွဲဆောင်၍ ဖွဖွလေး လွှတ်

ပေးလိုက်သည်။

ရေစီး ရှက်ဖျက်ဝန်းက ခေတ်လွှတ်လိုက်တဲ့ လက်ခုံလေးကို တစ်လှည့် ခေတ်ကိုတစ်လှည့်ကြည့်ရင်း ရင်တွေ ဘာတွေခုန်သလို ဖြစ် ထာသည်။ ထို့ကြောင့် ခေတ်ကို မျက်စောင်းထိုးပြီး -

“ခေတ်နော် နောက် အဲလိုမလုပ်နဲ့”

“အဟွန်း၊ ရေစီးကလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘော်ဒါတွေပဲဟာ၊ သိပ် တွန့်တိုမနေနဲ့၊ ရင်ခုန်သံတွေ ဒီတဲအောက်ကုန်မယ်”

“ဟွန်း၊ သွား ဘာရင်ခုန်သံတွေ ဒီတဲအောက်ကုန်မယ်လဲ၊

ခေတ်က မိန်းကလေးရှင့်၊ တွန့်တိုရမယ်လေ”

“ကဲပါ၊ တွန့်တိုတတ်မှန်းသိလို့ ခေတ်က ကဲမိသွားတာ”

“အောင်မာ၊ ဒါပဲနော် ခေတ်၊ သူငယ်ချင်းက သူငယ်ချင်းပဲ၊

ဦးတွေ၊ ဘောင်တွေတော့ ရှိရမယ်”

“မှန်ပါ၊ ရေစီးအမိန့်အတိုင်းပါဗျာ၊ ဟား ဟား ဟား”

ခေတ် ခပ်မြူးမြူး ခပ်ကြွကြွအသံနဲ့ ပြောရင်း တဟားဟား ချယ်ပြန်သည်။ ခေတ်ရယ်လေ၊ ရေစီးက မျက်စောင်းထိုးလေ။

ဟုတ်တယ်လေ။

ခေတ်ရယ်ပုံက တစ်မျိုး။

သရော်သလိုလို၊ အမှတ်အတေးထားသလိုလိုနဲ့။ လောလော

ဆယ် လေပေးဖြောင့်စေဖို့ လိုက်လျောကာ ရယ်ချတဲ့သဘော။

“အို၊ ဘာလို့ရယ်နေတာလဲ၊ ဟိုမှာ သူများတွေ ကြည့်ကုန်ပြီ ခေတ်ရဲ့”

မျက်စောင်းထိုး အမှုအရာနဲ့ ရေစီးမေးထိုးပြတော့မှ ခေတ်က ပခုံးလေးတွန့်ကာ ဆောရီးဆိုပြီး ရယ်ရှိန်သတ်သည်။

ခေတ်က ခေတ်သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက် ပေးမယ်ဆိုပြီး ရေစီးကို ခေါ်လာခြင်း။ ရေစီးကလည်း သူငယ်ချင်းတွေ ရတော့မယ်ဆိုတဲ့အသိနဲ့ ပျော်ပြီး ပါလာသည်။

ခေတ်သူငယ်ချင်းတွေရှိနေသည့် Blue Zone ကော်ဖီဆိုင် ရောက်လျှင် ဆိုင်ထဲလှမ်းအဝင်မှာ ခေတ်က ရေစီးလက်ကို လာကိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခေတ်နဲ့ရေစီးရဲ့အဖြစ်အပျက်ကို ကော်ဖီဆိုင်အပြင်ဘက် စားပွဲ ဝိုင်းတွေမှာ စားသောက်နေကြတဲ့ စားသောက်သူတွေ သတိထားကြည့် နေကြသည်။

သူများတွေ ဝိုင်းကြည့်တော့ ရေစီးက ရှက်လှသည်။

ဒီတော့မှ ခေတ်က ရယ်ရှိန်ရပ်ကာ ရေစီးဘေး တိုးကပ်လာ ပြီး -

“ရေစီးက သိပ်မမိုက်ဘူး”

ရှေ့ပြည်သိမ်းစာပေ

“ဟွန်း၊ ဘာမမိုက်တာလဲ”

“ဖီလင်ပေါ့ဟ၊ နေဦး၊ နောက်မှ ရေစီးကို သင်ပေးမယ်၊ လာ ဟိုကောင်တွေ စောင့်နေရလို့ တင်းနေဦးမယ်”

ပြောရင်း ဘေးဆန်ချထားတဲ့ ရေစီးလက်ဖျားကို ပြန်ဆွဲကိုင်ဖို့ ခြိမ်းသည်။ ရေစီးက ခေတ်ထက်ဦးစွာ လက်နှစ်ဖက်ပိုက်၍ ခေတ်ကို အနိုင်ရအပြိုးလေးနဲ့ စောင်းကြည့်ပြီး ခေတ်ရှေ့မှ ဆိုင်ထဲ သုတ်ခနဲ အရင်ဦးဆုံးဝင်လိုက်သည်။

“အဟင်း၊ နေနှင့်ဦးပေါ့လို့”

ခေတ်က နှုတ်ခမ်းပါးကို မချီတင်ပြုံးကာ အသံတိတ်ရွတ်ရင်း ရေစီးနောက်မှာ ဆိုင်ထဲဝင်သည်။

“ရေစီး ဒီဘက်ခန်း”

ခေတ်က သူငယ်ချင်းတွေရှိတဲ့ သီးသန့်ခန်းထဲ ဦးဆောင်ခေါ် သွားသည်။ ရေစီး ပခုံးနှစ်ဖက် စုံတွန့်ပြကာ ခေတ်ဦးဆောင် ဝင်သွား တဲ့ သီးသန့်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။

အိုး ခေတ်သူငယ်ချင်းတွေက များလိုက်တာလို့ ရင်ထဲ ရေရွတ် နီသည်အထိ။

တကယ်ပါ။ အားလုံးအယောက်နှစ်ဆယ်တိတိ။ ယောကျ်ား ဆေးရော မိန်းကလေးပါပေါ့။ ထူးခြားတာက ကောင်လေးတွေနဲ့ ကောင်မ

ရှေ့ပြည်သိမ်းစာပေ

လေးတွေ အတွဲ ကိုယ်စီ။ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာပုပုလေးတွေပေါ်မှာ ပူးပူးကပ်ကပ် ထိုင် နေကြလေ။

သူတို့တွေက ချစ်သူတွေလာ။ ဟုတ်မှာပေါ့။

ဒါကြောင့် ဒီလောက်တောင် ပူးကပ်ပြီး ထိုင်နေကြတာလေ။

“ဟေ့ ခေတ်၊ ဘယ်လိုလဲကွာ၊ မင်းဒီဒိုင်းက မလန်းလိုက်တာ”

ဟု ခေတ်နောက်မှ လိုက်ဝင်လာတဲ့ ရေစီးနဲ့ခေတ်ကို ခေတ်သူ ငယ်ချင်းကောင်လေးတစ်ယောက် စိတ်ပျက်သံနှင့် လှမ်းပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် ဟွင့်ထွင့်၊ လန်းအောင် ရေအများကြီး လောင်း ဖို့လိုတယ်ကွ၊ ဟား ဟား ဟား”

ခေတ်က ထိုကောင်လေးခေါင်းကို ရင်းရင်းနှီးနှီး လှမ်းပုတ် ပြောရင်း ရယ်ပြန်သည်။ ရယ်ရင်း လွတ်နေသော တစ်လုံးတည်းကျန် နေသည့် နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

ခေတ်နဲ့ထွင့်ထွင့်ပြောတဲ့စကားအဓိပ္ပာယ် ဘာမှန်း ရေစီးမသိပါ။

“လာ ရေစီး၊ ထိုင်”

ရေစီးကို ခေတ် လည်ပြန်လှည့်ခေါ်သည်။

“ဟွန်း၊ ဘယ်မှာထိုင်ရမှာလဲ”

ရေစီးထိုင်စရာနေရာ မတွေ့သေးပါ။ နှုတ်ခမ်းလေးဆူ၍ မေး

လျှင် ခေတ် မျက်ခုံးပင့်ကြည့်၍ ပြောသည်။

“ဒီမှာလေ ခေတ်ဘေးမှာလာထိုင်၊ လာစမ်းပါ”

“ဟွန်း၊ ထိုင်ချင်ဘူး”

“လာပါကွာ၊ ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါ့ ရေစီးရယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ခေတ် နားမှာ ထိုင်လို့ ရေစီး အသားပဲ့သွားမလား။ ဟာ တကယ်အုံးစားတယ်”

ခေတ်ဆံပင်ကို သ၊လိုက်ကာ အားမလိုအားမရ ပြောရင်း ရေစီးလက်ကိုလည်း ဆွဲထိုင်စေသည်။ ရေစီးခမျာ ဒီတစ်ခါ ငြင်းလို့ ခေနိုင်ပါ။

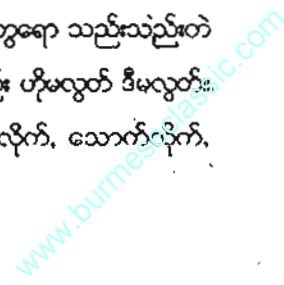
ဆွဲကိုင်စေတဲ့အတိုင်း အချိန်နဲ့ ထိုင်ချသလိုဖြစ်တဲ့ ရေစီးကိုယ် စာ ခေတ်နဲ့ကပ်လျက် ဖြစ်သွားမှ ခေတ်သဘောကျသလို ပြီးသွားသည်။

“အဲလိုလုပ်စမ်းပါ ရေစီးရယ်၊ ဘာမှရက်နေစရာမလိုဘူး။ ခေတ်ဘော်ဒါအားလုံးက နားလည်မှုရှိတယ်၊ ပွင့်လင်းတယ်၊ လွတ်လပ် တယ်၊ ဖီလင်အပြည့်ပဲ၊ ကဲ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ကွာ”

ခေတ်က သွက်ကွက်ပဲ့ပြောရင်း ခေတ်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ် ဆက်ပေးသည်။ အားလုံးအတွဲကိုယ်စီနဲ့။

ကောင်လေးတွေရော၊ ကောင်မလေးတွေရော သည်းသည်းတဲ့ တဲချည်းပဲ။ ပြောနေတဲ့တာသာစကားတွေကလည်း ဟိုမလွတ် ဒီမလွတ်။

သူ့အတွဲနဲ့သူ ဖီလင်တွေတက်ပြီး စားလိုက်၊ သောက်လိုက်၊ တွတ်ထိုးလိုက်နဲ့ ပျော်နေကြသည်။

ခေတ် မိတ်ဆက်ပေးတော့မှ ရေစီးကို အသိအမှတ်ပြု စကား တွေပြောသည်။ အားလုံးက ရေစီးကို အားမရသလို ဖြစ်နေကြဟန်တူ သည်။

“ရေစီး ဖီလင်တွေတက်လာအောင် ခေတ် လက်ချာပစ်လိုက် စမ်းပါတဲ့”

“ဟား ဟား ဟား”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ဖြူနေရင် မကောင်းဘူး၊ ကာလာလေးနဲ့မှ”

“ဟား ဟား ဟား”

“မင်းကလည်း ကာလာတွေ ခြယ်ပေးလိုက်စမ်းပါ။ ဒါမှ ငေါင် စင်းစင်းဖြစ်မနေမှာကွ”

“ဟား ဟား ဟား”

ခေတ်သူငယ်ချင်းကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းပြောတော့ ခေတ်နဲ့ အတူ ကောင်လေးအားလုံး သဘောတကျရယ်ကြသည်။ ကောင်မလေး တွေလည်း ဝိုင်းရယ်သည်။

ရယ်သံပြောသံတွေကြောင့် ရေစီး အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပြီး

“ဘာလဲဟ၊ ဘာလို့ရယ်တာလဲ ခေတ်”

“ရေစီးက သိပ်ဖြူတာကိုး”

“ဟွန်း ဘာဖြစ်တာလဲ ခေတ်နော်၊ တော်ပြီ ရေစီး နားမလည် တာတွေ လျှောက်ပြောပြီး ရယ်နေကြတာ၊ ရေစီး စိတ်ဆိုးတယ်၊ တော် ပြီ၊ မခင်တော့ဘူး”

ရေစီး တကယ်စိတ်ဆိုးဟန်နဲ့ ဆတ်ခနဲ ထ၊ လိုက်သည်။ ဒီတော့ မှ ခေတ်ဆိုတဲ့ကောင် ပျာယာခတ်သွားသည်။

“ဟာ ရေစီး ဆောရီးဟာ၊ ဆောရီး၊ ခေတ် တောင်းပန်ပါတယ် ကွာ၊ သူငယ်ချင်းတွေက ဒီလိုပဲ၊ နောက်ကြတာ၊ ရေစီးကို ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင်ဖြစ်စေချင်လို့ပါ၊ ဟာ”

ခေတ်သူငယ်ချင်းအားလုံး ခေတ်ပြောတာကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲ ကိုတိုပြီးလိုက်သည်။

ခေတ်ဆိုတဲ့ကောင်က ဘယ်ကောင်မလေးကိုမှ ချော့မော့ တောင်းပန်ရိုး ထုံးစံမရှိတာ သူငယ်ချင်းတို့အားလုံး သိသည်။

အခုမှ အဖြူအသန့်လေးကို တောင်းတောင်းပန်ပန်ဖြစ်နေတာ ဘာ ကြောင့်မှန်း အားလုံးသိသည်။

အဖြူအစင်လေးမို့ ခေတ်က တခြားကောင်မလေးတွေကို ဆက်ဆံသလို ကြည်ရင်လား မကြည်ရင်သွား ဆိုပြီး မရင့်ရဲပေ။

မရခင်တော့ ဒီလိုပေါ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့လည်း ခေတ်ဘက်ကပဲ

လိုက်ပြောကြဖို့ ဝန်မလေးပေ။

“ရေစီး၊ ဆောရီးဟာ၊ ယူတို့က ခင်လို့ စ.တာပါ”

“ရေစီး ဒိုးသွားရင် ခေတ်ဆိုတဲ့ကောင် ခွေသွားမယ်၊ မသွားပါနဲ့လား၊ ကြုံတုန်း ဆုံတုန်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပေါ့ဟာ၊ ကဲလာ အားလုံးလန်းသွားအောင် ကလပ်သွားပြီး dance ကကြမလား”

ခေတ်သူငယ်ချင်းအားလုံး ဝိုင်းဝန်းပြောကြတာနဲ့ ခေတ်ကောင်းပန်တာနဲ့ ယေင်းပြီး ရေစီး ဇွတ်ထွက်သွားခွင့်မသာ။

ခေတ်သူငယ်ချင်းအားလုံး တက်ညီလက်ညီ ဝိုင်းဆွဲတာကြောင့် ရေစီး တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ပါသွားသည်။

စိတ်ကလည်း ခေတ်ရဲ့တောင်းပန်မျက်လုံးနဲ့ အမူအရာကို ကျေနပ်သွားသလို တစ်ခါဖူးမှ မမြင်ဖူးသည့် dance ကတာကိုလည်း ခံစားကြည့်ဖို့ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“လာပါ ရေစီး၊ စိတ်ကို အဲလောက်လည်း တင်းမထားနဲ့၊ လူငယ်ဆိုတာ စက္ကန့်တိုင်း လန်းနေရတယ်၊ လန်းကြမယ်နော် ရေစီး”

ခေတ် ပန်းချင်း ဖွဲ့တိုက်ပြောလျှင်။ ရေစီး စူးစမ်းချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ခေါင်းညှိတ်မိသွားသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း တစ်ကိုယ်တည်း မေးမိသွား၏။ လန်းတယ်ဆိုတာ ဘာလဲကွယ်။

အနီး (၁၅)

“သမီးရေ”

“ရှင် ချစ်မေမေ”

ရေစီး အလှပြင်နေရင်းတန်းလန်း ထူးရလေသည်။ မေမေက

အခန်းထဲ တန်းဝင်လာရင်း -

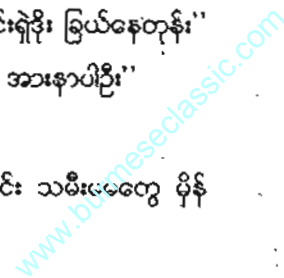
“ဟော ခုထိ မပြီးသေးဘူးလား”

“မပြီးသေးဘူး ချစ်မေမေရဲ့၊ ခုမှ အိုင်းရဲ့ဒိုး ခြယ်နေတုန်း”

“အမယ်လေး၊ သမီးမေတွေကိုလည်း အားနာပါဦး”

“ဘာဆိုင်လဲ ချစ်မေမေရဲ့”

“သမီးလေး အလှတွေ စွတ်ပြင်နေရင်း သမီးမေတွေ မှိန်

သွားမှာပေါ့”

“အိုး ဘာမှမဆိုင်တာ”

“ဆိုင်တာပေါ့”

“အဲဒါဆိုလည်း ရေစီးမပြင်တော့ဘူး”

စိတ်ဆိုးတဲ့ပုံစံမျိုးလည်း မဟုတ်ဘဲ သမီးငယ်က အိုင်းရှဲဒိုးတံလေး ချလိုက်၏။ ဒေါ်သီရိမေက သမီးအငယ်ဆုံးလေးရဲ့ဆံပင်ကို ချစ်စဖွယ်အမူအရာနဲ့ ထိုးဖွလိုက်ရင်း -

“ကဲပါ သမီးရယ်၊ မြန်မြန်လေး အဝတ်လဲပြီး ဆင်းခဲ့၊ လေဆိပ်ဆင်းဖို့ နောက်ကျနေလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ချစ်မေမေရေ”

ရေစီး သွက်သွက်လေးပြောရင်း မှန်တင်ခုံရှေ့က ထလေသည်။

မေမေက စိတ်ချလက်ချနှင့် ရေစီးအခန်းထဲက ထွက်သွား၏။

ထိုအခါ

မှန်တင်ခုံဘက်သို့ ရေစီးတစ်ချက်ငဲ့ကြည့်သည်။ မှန်ပေါ်မှာ ထင်းနေတဲ့ ရေစီးမျက်နှာလေးက နဂိုအလှသေးအတိုင်း၊ ဖူးနေ၏။ ညီအစ်မသုံးယောက်ထဲမှာ ရေစီးက အလှဆုံးဟု အသိုင်းအဝိုင်းက ဆိုကြသည်။

မေနှစ်ယောက်ကလည်း တစ်လေသံတည်း ထွက်၏။

“ရေစီးလေးက အငယ်ဆုံး၊ အလှဆုံး”

“ရေစီးလှတော့လည်း တိုညီအစ် စန်းပွင့်တာပေါ့။ သိပ်လှတဲ့ ညီမလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတဲ့ အစ်မတွေလေ”

“ဟုတ်ပါ”

မေနှစ်ယောက် ထိုသို့ပြောတော့လည်း ကြည်နူးရပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုကြည်နူးမှုက တာရှည်မခံ။

မေနှစ်ယောက်လုံး နိုင်ငံခြားပညာတော်သင် သွားကြမည်။

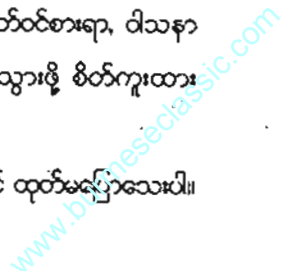
ဟိုရောက်ရင် မမတို့က ပညာသင်ရင်း တစ်ဖက်ကလည်း အလုပ်လုပ်ကြမည်။ ဟိုမှာပဲ အခြေအနေကြဖို့လည်း ရည်မှန်းထားသည်။

မေမေနဲ့ဖေဖေကလည်း မေနှစ်ယောက်ကို ထောက်ခံအားပေး၏။

မမတို့ အခြေကျနေနိုင်အောင် မေမေနဲ့ ဖေဖေကလည်း ကြိုးစားနေသည်။ ရေစီးက မမတို့လို စိတ်ကူးမရှိပါ။

နယ်မြို့လေးကနေ ပြောင်းလာတာကို သဘောကျပေမယ့် ရန်ကုန်မှာအခြေကျနေတာကို ကျေနပ်၏။ ရေစီး စိတ်ဝင်စားရာ၊ ဝါသနာပါရာ အလုပ်ကို ကျောင်းတက်ရင်း လုပ်ဆောင်သွားဖို့ စိတ်ကူးထားသည်။

ရေစီးစိတ်ကူးကိုတော့ မေမေတို့ သိအောင် ထုတ်မပြောသေးပါ။

လောလောဆယ် ရေစီးမှာ နယ်က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဝေးနေပေမယ့်
ငေါင်မနေတော့ပါ။

ခေတ်တို့အဖွဲ့ ရှိတယ်လေ။

ဒါကြောင့် ရေစီးစိတ်ကူးနဲ့ရေစီး ပျော်အောင်နေသည်။ မမတို့
နစ်ယောက်စလုံး တစ်ပါတည်း အမေရိက ထွက်တော့မှာ သိပေမယ့်
ရေစီး ဝမ်းမနည်းပါ။

ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ လေဆိပ်လိုက်ပို့သည်။

မမတို့ကိုပို့ပြီး ပြန်အထွက်မှာ မေမေ၊ ဖေဖေတို့ရဲ့ မိတ်ဆွေ
အန်တီဒေါ်ခင်လှရီနဲ့ ဆုံသည်။

ရေစီးက အန်တီကို ခုမှစမြင်ဖူးတာပါ။

အန်တီကလည်း ရေစီးကို ခုမှမြင်ကာ သဘောတွေကျနေသည်။

အန်တီက သူ့သားတော်တစ်ပါး နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့ကိစ္စ အေးဂျင့်နဲ့ လာ
ဆွေးနွေးတာတဲ့။

ရေစီးက စိတ်မဝင်စားလှပါ။

နိုင်ငံခြားထွက်မယ်ဆိုတော့ မမတို့လိုပဲနေမှာပေါ့။ ဟိုမှာ အခြေ

ကျနေဖို့လေ။

ရေစီးက သိပ်ဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိပေမယ့် အန်တီက လှိုက်
လှိုက်လဲ့လဲ့ချည်း ဖြစ်နေသည်။

ထိုအခါ မေမေက -

“သမီးလေးကို သဘောကျရင် အိမ်ခေါ်ထားလိုက်တဲ့”

“အိုး တကယ်လား”

အန်တီက ဖက်လဲ့တကင်း ဆိုချေသည်။

“တကယ်ပါ ခင်လှရီရယ်”

“တကယ်ဆိုပြီးရော ချွေးမတော်မယ်လေ”

“တော်လိုက်ပါလေ၊ ခမည်းခမက် ဖြစ်ရတာပေါ့”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“အိုး”

မေမေတို့ ပြောဆိုရယ်မောပေမယ့် ရေစီး ရှက်ရှက်နှင့် အန်တီ
ရွှေကမှ ရှောင်ထွက်ခဲ့သည်။ ဖေဖေနဲ့မေမေတို့က ရယ်မောရိုနှိ မပျက်
ကြပါ။

အခန်း (၁၆)

“စီး”

ရေစီး ဖက်ရှင်သင်တန်းခန်းမဆီ ဦးတည်နေလျှင် နောက်ကနေ အပြေးအလွှားခေါ်နေတဲ့ ခေတ်။

ရေစီး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခေတ် အမောတကော ပြေးလာရင်း ပြောသည်။

“စီးရာ ဘယ်တွေယွန်းနေတာလဲ”

“သင်တန်းသွားမလို့”

“ဘယ် ဘယ်လို့”

“သင်တန်းကျောင်းလေး ရေစီးက ဖက်ရှင်သင်တန်း တက်နေ

ဋ္ဌာအိုရောင်ပူးစာ

စာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟာ မမှိုက်လိုက်တာ”

ခေတ်ပြောလျှင် ရေစီး ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်သည်။

ခေတ်က ရေစီးတစ်ကိုယ်လုံးကို ထက်အောက်စုံဆန်ကြည့်ရင်း -

“ခေတ်မှာ ပွဲအကြီးကြီးရှိတယ်၊ အဲဒီပွဲကို နွဲ့ဖို့ ‘စီး’ကို လာခေါ်

စာ၊ စီးက ကျောင်းပိတ်ရက်တောင် မနားဘဲနဲ့ ဟာ”

“အိုး ရေစီးက ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ဝါသနာပါတဲ့ သင်တန်း

တက်နေတာလေ”

“တက်မယ်ဆိုလည်း တက်၊ လောလောဆယ် အချိန်ရသေး

တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

ရေစီး မညာချင်ပါ။ နာရီတစ်ချက် ပြောက်ကြည့်၏။ သင်တန်းချိန် စောနေတာမို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အဲဒါဆို သွားဖို့”

ပြောပြောဆိုဆို ရေစီးလက်ကို ဆွဲလေသည်။

“ကျွတ်”

အဲလို လက်တဆွဲခွဲပြုတာကို ရေစီး မနှစ်မြို့လှပါ။ ထို့ကြောင့်

ခေတ်လက်ကို ပုတ်ချရင်း -

“အချိန်အများကြီး မရဘူးနော်”

“အေးပါ”

ခေတ်က ပြီးစလွယ် ခေါင်းညိတ်၏။ အခါက ရေစီးပါလာဖို့။
ဒင်းလေးက ခေတ်တို့အဖွဲ့နဲ့ ခင်မင်ရုံသာ။ ခေတ်တို့နဲ့ ကာလာတူအောင်
ဘယ်လိုမှ ဆွဲဆောင်လို့မရတာကို ခေတ်စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျပါ။

ကာလာတူလာအောင် စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ဆွဲညှိနေရသည်။

ခုလည်း သူခေါ်လို့ ပါလာပေမယ့် စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် မေးနေ
သေးသည်။

“ခေတ်တို့ ပွဲအကြီးက ဘာပွဲလဲ”

“ပျော်ပွဲစား”

“ဟွန်း၊ ပျော်ပွဲစားများ ပွဲကြီးကြီးတဲ့”

“ဒါပေမဲ့ စိတ်ချ၊ စီး ပျော်စေရမယ်”

“ရေစီး သိပ်ပြီးအပျော်မမက်ဘူး ခေတ်၊ ဒီတစ်ခါ အားနာ
လို့နော်၊ နောက်ဆို အချိန်ပေးဖို့ မလွယ်ဘူး။ ရေစီးက ကျောင်းချိန်နဲ့
သင်တန်းချိန်ကွက်တိပဲ”

“စိတ်ချပါဟာ၊ ခေတ်က ရေစီးအချိန်တွေကို မဖြုန်းပါဘူး။

ခုလို ပိုနေတဲ့အချိန်လေးကိုပဲ သုံးမှာ၊ လာ စီး”

ပြောပြောဆိုဆို ရေစီးကို တက္ကစီနဲ့သွားဖို့ ခေါ်လေသည်။

ရေစီးက ခေါင်းခါရင်း -

“ရေစီးမှာ ကားပါပါတယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း ရေစီးကားနဲ့ပဲ သွားမယ်လေ၊ ခေတ်ကား
ဝပ်ရှော့ရောက်နေလို့”

“ရတယ်”

ရေစီး ကားပါကင်ဆီသွားပြီး ကားထုတ်ခဲ့သည်။ ခေတ်က
သူမကားနဲ့ အလိုက်သင့်လေး ပါတော်မူလာသည်။

ကားမောင်းနေတဲ့ ရေစီးကို ခေတ် ခိုးခိုးကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ
ဘာညာဘာညာဖြစ်နေသည်။

ဒီနေ့မလေးကို ခြုံရတာ ခေတ်ဘဝမှာ အပင်ပန်းဆုံးဖြစ်သည်။
အင်းလေ ခေတ်ဆိုတဲ့ကောင်ကြီရင် ဘယ်မိန်းကလေး ခံနိုင်ရိုးလား။

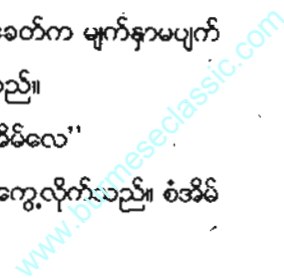
အခုမဟုတ်လည်း နောက်ထပ်၊ နောက်ထပ် အကြိမ်ရေတွေ
အများကြီး ခေတ်လက်ထဲမှာ ရှိနေသေးတယ်လေ။

“ကဲ ဘယ်နေရာလဲ ပြော”

ရေစီး စိတ်မရှည်သလို မေးသည်။ ခေတ်က မျက်နှာမပျက်
စတမ်းပဲ ရယ်ရယ်မောမောအမူအရာနှင့် ဆိုသည်။

“သရဖူလမ်းသွယ်ထဲက ရွှေနံ့သာစံအိမ်လေ”

ခေတ်ပြောတဲ့အတိုင်း စံအိမ်လမ်းဆီ ကွေ့လိုက်သည်။ စံအိမ်

ရှေ့မှာ ကားတွေအစီအရီ။ ခေတ်သူငယ်ချင်းတွေ စုံနေပြီဖြစ်မယ်။
ရေစီးကားလေးဝင်လာတာ တွေ့တာနဲ့ ခေတ်ရဲ့သူငယ်ချင်း

အားလုံး မြူးသွား၏။

ရေစီးကိုလည်း ဒီတစ်ခါ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြီး ခေါ်၏။

“လာ စီး၊ စီး ပါလာမယ်လို့ပြောတာ၊ အိုင်တို့ မယုံဘူး”

ခေတ္တဦးက တအံ့တဩပြောသည်။

“ဘာလို့မယုံတာလဲ”

“ဪ ဝီက ခေတ္တတို့အဖွဲ့ထဲ ပျော်ဝင်မနေဘူးဆိုတော့

လေ”

“ကဲလာ အထူးအစီအစဉ်ရှိတယ်”

ဒေလီယာတို့နဲ့တွဲကလည်း လာပြီး ဆွဲခေါ်ပြန်သည်။

“စီး လာ”

ခေတ်ကလည်း အရေးတယူ လုပ်နေသေးတာမို့ စံအိမ်ထဲ
ဝင်ခဲ့သည်။ စံအိမ်ရဲ့ဧည့်ခန်းမကျယ်မှာ စားပွဲသောက်ခွဲက မြိုင်နေသည်။

ခေတ်တို့အုပ်စုက ဒါပါပဲ။

ကလပ်မှာ ကဲချင်ကဲမယ်။ မကဲရင် ပန်းခြံထဲ အုပ်စုလိုက်ဝင်

ပြီး အချစ်နားလန်ထကြမယ်။

ဒါမှမဟုတ်လည်း ခုလိုပဲ စံအိမ်တစ်ခုခုမှာ ကဲမယ်။ သူတို့မှာ

အမျိုးမျိုးအပုံပုံ ကဲနည်းတွေနဲ့ စခန်းသွားနေကြတာ။ ဘာရည်မှန်းချက်
မှလည်း ရှိပုံမပေါ်။

ကျောင်းလည်း မှန်မှန်မတက်တာ ပိုဆိုးသည်။

ခုလည်းကြည့်။ ဝိုင်းဖွဲ့မထိုင်ရသေးဘူး။ အသင့်ခွဲထားတဲ့ ဖန်
ခွက်တွေကိုင်ပြီး သံစဉ်နဲ့အပြိုင် ယိမ်းနွဲ့နေကြသည်။

“ရော့ စီး”

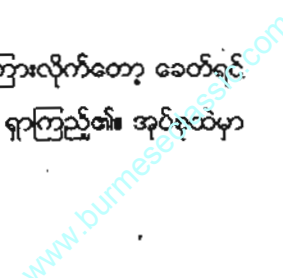
ခေတ်ကမ်းပေးတဲ့ ဖန်ခွက်ကို ရေစီး ကိုင်ထားလိုက်သည်။
မယူရင်လည်း အတင်းတိုးပေးမှာ သိနေတာမို့ အလိုက်သင့် ယူလိုက်သည်။

အားလုံး ချီးယားစ်လုပ်ပြီး မော့သောက်ချိန်မှာ ရေစီး မော့
မသောက်ပါ။ ဖန်ခွက်ကို ကိုင်ထားလျက်နဲ့ ခန်းမအပြင်ဘက် လှစ်ခနဲ
လျှောက်ထွက်ခဲ့၏။

ထို့နောက် ဖန်ခွက်ထဲက အရည်တွေကို အလှစိုက်ထားတဲ့
နှင်းဆီပန်းအိုးပေါ် သွန်းချ၏။ ထို့နောက် ဖန်ခွက် ပစ်ချကာ ကားပေါ်
လွှားခနဲတက်ပြီး မောင်းထွက်ခဲ့သည်က မြန်ဆန်စွာ။

“ဟာ”

ဂူးခနဲ ကားမောင်းထွက်သွားသံ ကြားလိုက်တော့ ခေတ်ရင်
ထဲ ဟာခနဲဖြစ်ကာ မျက်လုံးတောင်းမှောက် ရှာကြည့်၏။ အုပ်စုထဲမှာ
စီး ရှိမနေတော့ပါ။

ကျွတ်။

ဒီပွဲက သူ့ရင်ထဲ ရေစီးရောက်အောင် အုပ်စုဖွဲ့ ဖန်တီးတဲ့ပွဲ။

အကြိမ်ကြိမ် လွတ်ထွက်သွားတဲ့ စီးကို ခေတ် ပို၍ အမှတ်

အတေးထားမိ၏။

တကွေ့ကွေ့တော့ ကြုံပြီးမှာပေါ့ စီးရယ်။

အဲဒီတော့ ခေတ် ဘာလဲဆိုတာ သိရလိမ့်မယ်။

ကျွတ်။

လောလောဆယ် အရည်လေး နည်းနည်းဝင်တာနဲ့ အခံရှိတဲ့

စိတ်က လန်းလန်းတေ၏။

စီးနဲ့ နှစ်ပါးကြည်လို့မရလျှင် အနီးကပ်ဆုံးမှာ ရှိနေသည့်

အိုင်းရစ်ခါးကို လှမ်းဖက်၏။

အိုင်းရစ်ကလည်း ခေတ်ကို ကြွနေသူဖို့ မြူးမြူးလေး သိုင်း

ဖက်ကာ မျက်နှာလေး မော့ပေး၏။

ထိုအခါ စီးမျက်နှာလေးအဖြစ် အစားထိုးပြင်ယောင်ရဦး ခေတ်

အနမ်းတွေ ဒလဟော သွန်ချ၏။

ချစ်ကြစို့ စီးရယ်။

အခန်း (၁၇)

“မာနရေစီး”

ရှေ့တည့်တည့်ရောက်လာကာ ရေစီးမျက်နှာလေးကို စူးစူးနစ်

နစ် စိုက်ကြည့်ရင်း ခေါ်ဆိုတဲ့ လူရွယ်။ ရေစီး မော့ကြည့်လိုက်တော့

ဆိုလူရွယ် ပြုံးပြ၍ -

“မာနရေစီး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

ရေစီး ပြန်မေးလိုက်တော့ ထိုလူရွယ် ဟက်ခနဲ ရယ်ချင်၏။

ထိုလိုက်လျှင် ဘယ်ဘက်ပါးမှာ ပါးချိုင့်ကလေး ခွက်ဝင်သွားသည်က

ခွဲဆောင်အား ပါနေသည်။

“ကိုယ့်နာမည်က စုန်ရေ”

“ရှင်ကို ရေစီး မသိပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရေစီး ကိုယ့်ကိုမသိပေမယ့် ရေစီးကို ကိုယ် သိတယ်”

“ဘာမှလည်း မဆိုင်ဘဲနဲ့”

ရေစီး စိတ်မဝင်စားစွာပြောရင်း သူ့ရှေ့မှ လျှောက်ထွက်ခဲ့၏။ ဆန်ရေက သူမနောက် အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်လာပြီး -

“ရေစီး ကိုယ့်ကိုမသိပေမယ့် ကိုယ့်မာမိ ဒေါ်ခင်လှရီကိုတော့ သိတယ်မဟုတ်လား”

ဒေါ်ခင်လှရီ ရေစီး တိုးတိုးလေး ရွတ်မိလျှင် ခြေလှမ်းတွေ တန့်သွား၏။ မြင်လွှာမှာလည်း အန်တီ ဒေါ်ခင်လှရီ၏ပုံရိပ်လေး ထင်၏။

ပန်းပွင့်ထိုး ရယ်ဒီမိတ်အထည်စကို ကျောက်ပွင့်လှလှလေး အနားသတ်ထားသော ကြည်ပြာရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် အလှသွေးကြွယ် နေသော အန်တီဒေါ်ခင်လှရီ။

မျက်နှာပြည့်ပြည့်လေးမှာ ပြုံးချိုလျက် ရေစီးကို မြင်မြင်ချင်း နှစ်ဖက်ကျွမ်းဝင်နေသော အန်တီမျက်ဝန်းအစုံ။

ခုတော့ အန်တီသားဖြစ်တဲ့ စုန်ရေက ရေစီးရှေ့ရောက်လာပြီး

“ပြောလေ မာမိကို ရေစီး သိတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း သိတယ်၊ လေဆိပ်မှာ တစ်ခါကြိုဖူးတယ်”

“မာမိက ရေစီးကို အလည်ခေါ်ခဲ့ပါတဲ့၊ ကိုယ့်ကို မှာလိုက် တယ်၊ အဲဒါနဲ့ ကိုယ်လည်း ရေစီးတို့တိုက်ကို ရောက်ခဲ့တယ်၊ ရေစီးမေ မေက ရေစီး သင်တန်းသွားနေတယ်၊ လိုက်သွားလေဆိုတာနဲ့ ကိုယ် လိုက်လာပြီး ရေစီးသင်တန်းချိန်ပြီးတဲ့အထိ စောင့်နေလိုက်တာ”

“ဟွန်း၊ ရေစီးကို ရှင် မမြင်ဖူးဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ရေစီးမှန်း သိလဲ”

“ဒီမှာကြည့်”

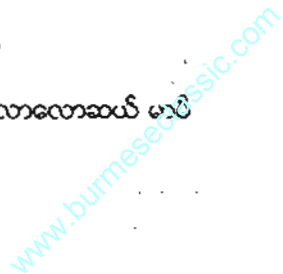
စုန်ရေက သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းလေး ဖွင့်ပြသည်။ လေဆိပ်မှာတုန်း က ရေစီးရှက်ရှက်နဲ့ ထွက်ခဲ့တဲ့ပုံ၊ အန်တီက ဖုန်းနဲ့ အမိအရ ရိုက်ထား လိုက်မှန်း ရေစီး မသိလိုက်ပါ။

စုန်ရေ ဖွင့်ပြမှ ပိုလို့တောင် ရှက်လာသည်။

“တွေ့လား၊ မာမိဖုန်းနဲ့ ရိုက်ထားတာ၊ ကိုယ်က ကိုယ့်ဖုန်း မှာ ကူးထားလိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် ခန်းမထဲက ထွက်လာတာနဲ့ ဒါ မာနရေစီးပဲဆိုတာ တန်းသိသွားတယ်”

“တော်တယ်လို့ မခိုးကူးချင်တော့ဘူး”

“မခိုးကူးရင်လည်း ကျေနပ်ပါတယ်၊ လောလောဆယ် မာမိ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်၊ ရေစီး လိုက်ခဲ့လေ”

“ဟွန်း”

ရေစီး နှာခေါင်းလေးရွဲ့ကာ မျက်နှာလေး လှဲ့၏။ ဘယ့်နှယ် ခုမှသိတဲ့သူ နောက် လိုက်သွားရင် ခက်ခက်ချည်ရဲ့။

ရေစီးစိတ်ကို စုန်ရေ ဖတ်တတ်သွားသည်ထင့်။

“မယုံရင် ရေစီးမေမေ့သီ ဖုန်းဆက်ပေးကြည့်”

“မလိုပါဘူး”

“မလိုပါဘူးလို့သာ ပြောနေတာ၊ ရေစီးစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ် နေတယ် မဟုတ်လား၊ ရော့ အန်တီဖုန်း ကိုယ်ခေါ်ပေးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို စုန်ရေက မေမေ့ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်၏။ မေမေ ဖုန်းတန်းဝင်တာနဲ့ ရေစီးလက်ထဲ ဖုန်းထည့်ပေး၏။

“မေးကြည့်လေ”

စုန်ရေပြောသံအဆုံးမှာ မေမေ့ဘက်က ဖုန်းထူးသံကြား၏။

“ဟဲ့လို့”

ထိုအခါ ရေစီး နှုတ်ဆိတ်မနေသာတော့ပါ။

“မေမေ ရေစီးပါ”

“အေး ပြောသမီး၊ မောင်စုန်ရေနဲ့ တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“အေး၊ သမီးအန်တီက သူ့သမီးကို အလည်လာဖို့ ခေါ်ခိုင်း

လိုက်တာ၊ သမီးလိုက်သွားလေ၊ မေမေ ခွင့်ပြုပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ ရေစီး လိုက်သွားပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အချိန် အကြာကြီးမနေဘူးနော်၊ ရေစီး သင်ခန်းစာတွေကို လက်တွေ့ လေ့ကျင့် ရဦးမယ်”

“အေးပါ သမီးရယ်၊ သမီးရဲ့အချိန်တွေကို သမီးအန်တီက လည်း သိပ်မဖြုန်းပါဘူး၊ စိတ်ချပါ၊ စုန်ရေနဲ့ လိုက်သာသွား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“ဒါပဲနော် သမီး”

“ဟုတ်”

ရေစီး ခေါင်းညှိတ်၍ ဖုန်းကို စုန်ရေလက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေး လိုက်သည်။

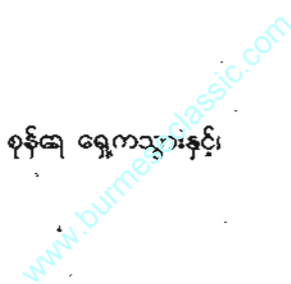
စုန်ရေက ကျေနပ်ပြုံးလေးနှင့် -

“ယုံပြီလား ရေစီး”

“အို၊ ယုံတာမယုံတာထက် မေမေက ဘူးဆိုတော့လည်း လိုက်သွားရမယ်”

“ကဲလား ကိုယ့်မှာ ကားပါတယ်”

“ရေစီးမှာလည်း ကားပါ၊ ပါတယ်၊ စုန်ရေ ရှေ့ကသွားနှင့်၊ ရေစီး နောက်ကလိုက်ခဲ့မယ်”

“အိုကေ”

စုန်ရေ မြူးမြူးလေး လက်ဖျစ်တီးပြီး ရပ်ထားတဲ့ကားဆီ သွား
၏။ ရေစီးကလည်း သင်တန်းခန်းမကားပါကင်ဆီ သွား၏။

ထိုနောက် စုန်ရေရဲ့ပရာဒိုကားသစ်ကြီးနောက်မှ ရေစီးရဲ့မာစီး
ဒီးကားဖြူလေး လိုက်ပါခဲ့လေသည်။

စုန်ရေနဲ့ ခုလို ဆုံရခြင်းက ရေစီးဘဝအတွက် ကံကောင်းခြင်း
လား။

ဒါမှမဟုတ် ကံဆိုးခြင်းတွေလား။

ခုချိန်ထိတော့ ဘာမှမခန့်မှန်းနိုင်သေးပါ။

အင်း (၁၀)

“ဟား ဟား ဟား”

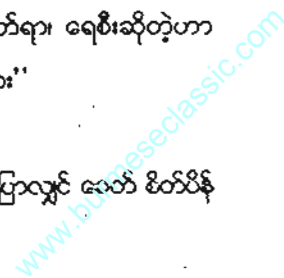
ခေတ်ကိုကြည့်ပြီး ထွဋ်ထွဋ်တို့ တစ်ဖွဲ့လုံး ရယ်မောကြလေ
သည်။ ခေတ်မျက်နှာရှုံ့လိုက်၊ နှာခေါင်းပွတ်လိုက်နှင့် ရင်ထဲမှာ တင်းနေ
ပါသည်။

“မင်းတို့ကောင်တွေ ရယ်ထားဦးပေါ့ကွာ”

“ဟား ဟား ဟား၊ တင်းမနေနဲ့ ခေတ်ရာ၊ ရေစီးဆိုတဲ့ဟာ
ကလေးနဲ့တွေ့မှ ပန်းညှိုးနေရတယ် မဟုတ်လား”

“ကူတ်”

ကမ္ဘာဦး ရယ်မောလျက် ဝေဖန်သလိုပြောလျှင် ခေတ် စိတ်ပိန်

သွား၏။ အရက်ဖန်ခွက်ကို ယောင်ယောင်ယမ်းယမ်း ကိုင်လိုက်၏။

“ကိုယ်တို့က လှောင်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ အဖြစ်အပျက်က အဲသလိုဖြစ်နေတာကွ”

“ဟုတ်တယ်၊ စူးစူးတို့လည်း ထောက်ခံတယ်”

သတ္တမင်းရင်ခွင်ထဲမှ စူးစူးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကလည်း ထောက်ခံပြန်သည်။

“ခေတ်ကလည်း ဘာလို့တင်းရုမ္မာလဲ၊ ရေစီးမပါလည်း လန်းလို့ ရတဲ့ဥစ္စာ”

အိုင်းရစ်က မြူးမြူးလေး ပြော၏။

“အိုင်းရစ်ကလည်း ခေတ်လန်းချင်တာက ရေစီးနဲ့၊ ရေစီးနဲ့ မလန်းရလို့သာ၊ ယူနဲ့ ဖြေသိမ့်နေရတာ”

ခေတ္တာ ဝင်ပြောလျှင် အိုင်းရစ် မျက်နှာမပျက်အောင် ထိန်း၍ ငါးမုန့်ကြော်ကို ဣန္ဒြေမပျက်စား၏။

“ဖြေသိမ့်တယ်ဆိုတာလည်း ခေတ်ရဲ့လိုအပ်ချက် ပြည့်တာပဲ မဟုတ်လား၊ နော်၊ ခေတ်”

အိုင်းရစ်က ခေတ်ပန်းပေါ်ကို ခေါင်းလေးမှိ၍ ပြော၏။ ခေတ်က မှီနဲ့လာတဲ့ အိုင်းရစ်၏ခေါင်းလေးကို အသာပွတ်သပ်၍ -

“နင်ပဲ ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးနိုင်တယ်၊ ကျေးဇူးပဲ အိုင်းရစ်”

“ဟား ဟား ဟား၊ အိုင်းရစ် ဖြစ်သွားပြန်ပြီ”

ယောက်ျားလေးအဖွဲ့က ပြောရင်း ရယ်မောပြန်သည်။

“ဟွန်း၊ ယူတို့ကလည်း ခေတ်ကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ ခေတ်ဘယ်ငါးကိုဖြစ်ဖြစ် မိအောင်ဖမ်းနိုင်တဲ့သူ”

“ရေစီးဆိုတဲ့ ငါးမလေးကို မမိသေးဘူးလေ”

“အချိန်ကျရင် မိမှာပေါ့ဟ”

ခေတ္တာပြောတော့ ဒေလီယာက သဘောမကျသလိုနှင့်။

“ဘယ်တော့မိမှာလဲ”

“အချိန်တစ်ခုရောက်ရင် မိမယ်၊ စိတ်ချ”

ခေတ် ဒက်ခနဲ ဝင်ပြော၏။

“အဲဒီအချိန်တစ်ခုဆိုတာ နောက်ဘဝတော့ မဖြစ်စေနဲ့”

“ဟာ သတ္တစုတ်”

ခေတ် စိတ်မရည်ချင်တော့ပါ။ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောနေကြတာက ခေတ်ကို အထင်သေးမှုတွေနဲ့၊ ခေတ် တင်းမာမှုအရှိန်တက်၏။ နောက်ဘဝလို့ပြောတဲ့ သတ္တကို လက်သီးဖွဖွနဲ့ လှမ်းထိုး၏။

သတ္တ ရှောင်ရှားရင်း -

“နောက်ဘဝမဟုတ်ရင် ဒီဘဝရဲ့ ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက်မှာ မိအောင် ဖမ်းမလဲ”

“ဟုတ်တယ် ခေတ်၊ အဲဒါတော့ ခေတ်ပြောဖို့ လိုတယ်ကွ”
သူငယ်ချင်းတစ်ဖွဲ့လုံး ဒါပဲ သိချင်စွာ မေးမြန်းကြ၏။ ထိုအခါ
ခေတ် လေးလေးနက်နက် တွေးမိသွားသည်။

“ပြောလိုက်လေ ခေတ်”

ခေတ် မေးဖျားလေးကို လှုပ်ကိုင်၍ အိုင်းရစ်က အားပေးသ
ယောင် ပြော၏။

“ဟုတ်သားပဲ၊ အားပေးတဲ့သူလည်း ရှိနေသားပဲ၊ ပြောကွာ”

“ကိုယ်တို့က မင်းရဲ့စွမ်းဆောင်ရည်ကို ဂုဏ်ပြုချင်လို့ပါကွ”

“အဲဒါ အသေအချာပဲ၊ ရေစီးကို မိတဲ့ဇေ့၊ ခေတ်ကို ကိုယ်တို့
အကောင်းဆုံးပွဲနဲ့ ဂုဏ်ပြုမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်နေ့လဲပြော ခေတ်”

သူငယ်ချင်းအားလုံး ဖိမေးနေသည်က ခေတ်ရဲ့စွမ်းဆောင်ရည်
အကောင်အထည်ဖော်မယ့်နေ့ကို ကြိုတင်သိချင်စိတ်နှင့်။

ခေတ်ကလည်း ဒီကိစ္စကို အမြန်ဆုံးပဲ စွမ်းဆောင်ချင်ပါသည်။

ဒါကြောင့် -

“ဒီအပတ် ဆန်းဒေးကွာ”

“ဟေ့ မြန်လှချည်လား”

“ဟား ဟား ဟား”

ထွက်ထွက် ပေးခွန်းနောက်မှာ ရယ်သံတွေ ဆူထွက်လာပြန်သည်။
ဒီရယ်သံတွေက သူ့ကို ခန့်သလို ဖြစ်၏။ ဒါ့ပြင် အားပေးအားမြှောက်တဲ့
သဘောတွေလည်း ပါဝင်နေတာမို့။

“ဆန်းဒေးကွာ၊ အချိန်ပါ အတိအကျပြောလိုက်မယ်၊ ညနေ
လေးနာရီ”

“ဟာ ခေတ် တကယ်လား”

“ကိုယ်တို့ကို ဘာနဲ့ သက်သေပြမှာလဲ”

သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းဝန်းမေးကြပြန်သည်။ ဘယ်လိုသက်သေ
ပြမလဲတဲ့။

“အလွယ်လေးရယ်ကွာ”

“ဘယ်လိုလွယ်တာလဲ”

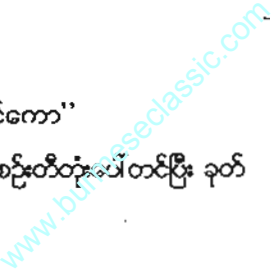
“ဟာ၊ ပြောရရင် စကားလုံးတွေ ရှိုင်းကုန်တော့မယ်၊ မင်းတို့
သာ အမြင်ကြည်အောင် မျက်စဉ်းခတ်ထားလိုက်၊ ခေတ်ဆိုတဲ့ကောင်
ရေစီးကို ဘယ်လိုဖမ်းပြီး လန်းလန်းထမလဲဆိုတာ သိစေရမယ်”

“တကယ် စိန်တယ်နော်”

“စိန်တယ်ကွ၊ စိန်တယ်”

“မင်း စိန်ခေါ်တဲ့အတိုင်း မဖြစ်ရင်ကော”

“ဟေ့ ယောက်ျားမလုပ်တော့ဘူး၊ စဉ်းတီတုံးပေါ်တင်ပြီး ခုတ်

ဖြတ်ပစ်လိုက်”

“အိုး၊ ခေတ်ကလည်း မဟုတ်တာတွေ”

အိုင်းရစ်က နှမြောတသပြော၏။

“လက်မဖြစ်ဖြစ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေး၊ စိန်ခေါ်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်
မလာရင် ခုတ်ဖြတ်တာကတော့ ခုတ်ဖြတ်ရမှာပဲ။ ဟား ဟား ဟား”

သတ္တမင်းတို့ ရယ်ပြန်သည်။

“ခေတ် အောင်မြင်ရင်တော့ ခေတ်ကို ဖူးခက်ခေါ်သွားပြီး
ပြုစုမယ်”

ထွဋ်ထွဋ်က အတည်ပြော၏။

“ကဲ စိန်ခေါ်ပြီးပြီဆို ခေတ်ကလည်း အပီလုပ်တော့၊ နင်တို့
တွေလည်း နင်တို့ကတိတွေ တည်ပစေခန့်”

အိုင်းရစ်က မျှမျှတတဖြစ်အောင် ဝင်ပြော၏။

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ခေတ္တတို့က သက်သေလုပ်မလား”

မိန်းကလေးအဖွဲ့ကလည်း ဆိုချေသည်။ ထိုအခါ ခေတ်လက်မ
လေး ထောင်၍ သူငယ်ချင်းအားလုံးရှေ့မှာ အလေးအနက် ကြော်ငြာ
လိုက်သည်။

“ခေတ်တို့ကွ၊ ဘယ်တော့မှ လွတ်တယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ လွတ်
ထားတာပဲ ရှိတယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး လွတ်မထားတော့ဘူး။ ဖမ်းပြီကွ၊

ဟား ဟား ဟား”

ခေတ် အားအပြည့်ပြောကာ ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ခေတ်ကို မယုံမရဲဖြစ်တာ
တွေ လျော့ကုန်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ”

“ခေတ်က လွတ်ထားတာပဲ ဖြစ်မယ်”

ညီအစ်မတွေ ဖုန်းပြောနေတာက သူမတို့မိဘနှစ်ပါး၏အစီအမံကို သမီး
ငယ်လေး နားလည်လက်ခံအောင် အစ်မဖြစ်သူများ ဖုန်းဖြင့် စည်းရုံး
နေကြခြင်း။

“ရေစီးဘက်က စဉ်းစားစရာမလိုပါဘူး မမရယ်၊ ရေစီး
ဘက်က ပြီးတာနဲ့ ဖက်ရှင်လောကထဲ ဝင်မယ်၊ ပြီးတော့ ဖေဖေအထည်
ချုပ်စက်ရုံ အနီးပြုနေတာကို ဖေဖေက ရပ်ဖို့ စိတ်ကူးနေတယ်၊ ရပ်လိုက်
တာနဲ့ ဝန်ထမ်းတွေ အလုပ်လက်ခွဲဖြစ်ကုန်မယ်၊ ဒါကြောင့် ဆက်လုပ်နိုင်
ဖို့ ရေစီး ဖက်ရှင်ဘက်ကို အာရုံစိုက်ပြီး သင်ခဲ့တာ မမရဲ့၊ ကုန်အမှတ်
တံဆိပ်အသစ်နဲ့ ဖက်ရှင်ပုံစံတွေထွင်ပြီး ဈေးကွက်ထဲသွင်းမယ်လေ၊
ရေစီးဘက်က အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ မမရဲ့၊ ဒီနှစ် စာမေးပွဲ
ပြီးရင် ရေစီး စက်ရုံထဲဝင်တော့မယ်၊ စာမေးပွဲလည်း နီးပြီ မမရဲ့၊ နှစ်
ပတ်တည်း လိုတာ ဖေဖေနဲ့မေမေကလည်း မမတို့ဆီ မိသားစုအတူလိုက်
သွားဖို့ ပြောပါတယ်၊ ရေစီးကိုယ်တိုင်က မသွားချင်တာ၊ အဲဒီအတွက်
ရေစီးကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မမတို့လည်း မမတို့စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း လုပ်
ဆောင်ကြသလို၊ ရေစီးလည်း ရေစီးစိတ်ကူးကို အကောင်ထည်ဖော်မှာ
လေ”

ညီမလေး ရှည်လျားစွာ ပြောဆိုရှင်းပြနေသည်က အကန့်သင့်
အကြောင်းသင့်ဖြစ်နေပေမယ့် ‘ပန်းရေစီး’နဲ့ ‘ရွှေစင်ရေစီး’တို့ ယက်သင့်

အခန်း (၁၉)

“ဘယ်လို ရေစီး”

“မမ ကြားတဲ့အတိုင်းပဲလေ”

“အလို မဟုတ်တာပဲ”

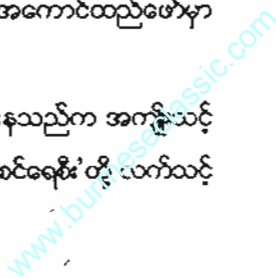
“ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ၊ ရေစီးစိတ်ကူးက မမတို့လို မဟုတ်
ဘူး၊ ရေစီးက ရေစီးစိတ်ကူးနဲ့ရေစီး”

“စဉ်းစားပါဦး ညီမလေးရယ်”

မမက ရေစီးကို စဉ်းစားခိုင်းပြန်သည်။ ရေစီးက ချက်ချင်းပဲ

ခေါင်းလေးရမ်း၏။

ဒေါ်သီရိမေ မသိမသာ သက်မချရင်း ငြိမ်နေလိုက်သည်။

မခံချင် ဖြစ်ရသည်။ ဒါကြောင့် အစ်မကြီး ပန်းရေစီးလက်ထဲက ဖုန်းကို ညီမလတ် ရွှေစင်ရေစီးက ဆွဲယူပြီး ပြောသည်။

“ညီမလေးပြောတာကို မမတို့ နားလည်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ နဲ့မေမေက မမတို့ထံ လာနေမယ်၊ လုပ်ငန်းသစ်ထူထောင်ကြဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီလေ၊ အဲဒီတော့ ညီမလေး တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ မမရဲ့”

“ဟွန်း၊ ချော့ချော့လှလှ ညီမလေးကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ဖို့ ဖေဖေနဲ့မေမေက စိတ်ချမတဲ့လား၊ ပြီးတော့ မမတို့လည်း စိတ်မချဘူး”

“အိုး ဘာမှမဆိုတာ၊ ရေစီးကိုယ် ရေစီး ထိန်းနိုင်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ရှိသေးတယ်လေ”

“ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းဘယ်ရွေ့မလဲ၊ စိတ်မပူပါနဲ့ မမ”

“အိုး၊ ဒီလို ယတိပြတ် ပြောလို့ရမတဲ့လား၊ ညီမလေး အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားပါဦး”

“ဟင့်အင်၊ ရေစီး ဆုံးဖြတ်ထားပြီး စိတ်ကူးတွေလည်း စီနေရာနဲ့ ဖြစ်နေပြီလေ”

“ကဲ ကဲ ရေစီးလေး နောက်မှ ဆက်ဆွေးနွေးရအောင်လား”

မမကြီး ပန်းရေစီး ဝင်ပြောရင်း ရေစီးစိတ်ကို သူတို့ဘက်ပါ အောင် လမ်းကြောင်းရှာသည်။

“ရတယ်လေ၊ မမတို့လည်း ပြန်စဉ်းစားပေါ့”

“ဘာကိုလဲ ညီမလေး”

“ရေစီးကို ဖိအားမပေးဖြစ်အောင်”

“အိုး ဒီကောင်မလေး၊ အငယ်ဆုံး ဇွတ်တရွတ် အဆန်ဆုံးပါ၊ ထော်ပြီ မေမေတို့နဲ့ပဲ မမတို့ ပြန်ဆွေးနွေးတော့မယ်၊ ဒါပဲနော် ညီမလေး”

မမတို့နှစ်ယောက် စိတ်မလျှော့ချင်သေး။ စကားစဖြတ်ကာ ဖုန်းချသွားလေသည်။ ထိုအခါ ရေစီးလည်း ဖုန်း အသာချကာ ရေစီးစိတ်ကူးနဲ့ရေစီး လေးလေးနက်နက် ခေါင်းလေးဆတ်မိ၏။

ဟုတ်တယ်လေ။

ရေစီးစိတ်ကူးကလည်း ရေစီးဘဝရှင်သန်မှုအတွက် ဒိုင်မာတဲ့ ရွေးချယ်မှုပဲ။ ဖေဖေနဲ့မေမေက မမတို့နှင့်အတူ အခြေချဖို့ စိမ်းပြင်းလျက်။ ရေစီးကို အပါခေါ်ဖို့ ကြိုးစားကြခြင်း။

ရေစီးကလည်း ဘူးဆို ဖရုံမသီးချင်ပါ။

လူဆိုတာ မိမိရဲ့စိတ်ကူးနဲ့ ဘဝထူထောင်ဖို့ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်တော့ ရှိရမယ်လေ။

ရေစီးရဲ့ရွေးချယ်မှု မအောင်မြင်ရင်တော့ မေမေတို့ထံ လိုက်

သွားမှာပေါ့။ ခုတော့ အကောင်အထည်တောင် မဖော်ရသေးဘူး။ တစ်
ခေါက်ပြီး နောက်ဆုတ်ရမယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။

ရေစီးသင်ထားတဲ့ ပညာက အပေါ်ယံမှ မဟုတ်တာ။

ရေစီး လေးလေးနက်နက် သင်ခဲ့သလို လေးလေးနက်နက်

အကောင်အထည်ဖော်ချင်ပါသည်။

ဒါကြောင့်။

အခန်း (၂၀)

“တိ တိ တိ”

ပိတ်လိပ်ရှည်ကို ဖြန့်ခင်းပြီး အင်္ကျီညှပ်ဖို့ လုပ်နေတုန်း ဖုံး
တတိတိမြည်လာသည်။ အလုပ်လုပ်နေတုန်း ဖုန်းမြည်လာရင်း စိတ်အ
နှောင့်အယှက်ဖြစ်သလို ခံစားရ၏။

ထို့ကြောင့် စားပွဲပေါ်က ဖုန်းကို လှမ်းယူရင်း စက်ပိတ်လိုက်
ဖို့ စိတ်ကူးဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ပေဗျာပေါ်မှာ ခေတ် ဖုန်းနံပါတ်
မြင်ရတော့ စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း ဖုန်းစက် မပိတ်ဖြစ်တော့ပါ။

ခေတ်နဲ့ မတွေ့တာတောင် အတော်ကြာနေပြီ။

ဘာပွဲရှိတယ်လို့ ဖုန်းဆက်ပြီးပြောပြော ရေစီး အလုပ်တွေ

များလို့ ရှောင်ခဲ့သည်ချည်း။

ရှောင်ပါများတော့လည်း အားနာလှသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖုန်းဆက်လာတုန်း စကားစမြည်လောက်တော့

ပြောသင့်သည်ဟု ရေစီး ယူဆသည်။

ထို့ကြောင့် -

“ဟဲလို”

“စီး”

ခေါ်သံက ခွမ်းဖျော့ကာ အားအင်ကုန်ခန်းနေသလိုနှင့် အသံက လည်း ဝါးနေသည်။ ခေတ်အသံက ဘယ်တုန်းကမှ ထိုသို့မဟုတ်ပါ။

အစဉ်အမြဲ တက်ကြွမြူးတူးနေခဲ့သည်။

ခုမှ ထူးထူးခြားခြား အသံက ခွန်အားမဲ့နေတာမို့ ဘာကြောင့် လဲဆိုတာ သိချင်လာသည်။

“ခေတ် နေကောင်းရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ခေတ် ဖျားနေတာ စီးရဲ့”

“အိုး ဖျားနေရင် ဆေးခန်းသွားမှပေါ့”

ရေစီး တကယ် ပူနပ်မိပြီး ပြော၏။ ခေတ်ကလည်း ရေစီးကို

ဖိုးရိမ်ပူပန်သံကြောင့် အားတက်သရောဖြစ်ကာ။

“သွားပါတော့ စီးရယ်၊ လောလောဆယ် ဆေးသောက်ပြီး

နားမလို့”

“နားလေ ခေတ်ရဲ့”

“ဟို ဆေးမသောက်ခင် တစ်ခုခုစားရင် ကောင်းမလားလို့”

“ကောင်းတာပေါ့ ခေတ်ရဲ့၊ ခေတ်မာမီကို ပေါင်မုန့်လေး

ဟာလေး လုပ်ခိုင်းလိုက်လေ”

“မာမီမှမရှိတာ”

“ဟင် အန်တီမရှိဘူး၊ ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဘယ်သွားလို့လဲ”

“ဟန်းနီးမွန်း”

“ဟယ်၊ လူကြီးတွေတန်ခိုး”

“ကဲ ရေစီး လာခဲ့မယ်၊ ခဏစောင့်”

“အိုကေ စီးရဲ့၊ ခေတ်ကလည်း အဲဒါပြောမလို့”

“အေး လာခဲ့မယ်”

ရေစီး ဖုန်းပိတ်ကာ အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့သည်။ အောက်ထပ် ရောက်တာနဲ့ မီးဖိုခန်းထဲ တန်းဝင်ကာ အိုဗာတင်းတစ်ခွက်ဖျော်ပြီး

ပေါင်မုန့်ဖြူဖြူလေးတစ်ထုပ် ယူ၏။

ပြီးတော့ ဗန်းထဲ အသင့်ထည့်ကာ တစ်ဖက်ခြံသို့ ကူးခဲ့သည်။
ခေတ်တို့မိသားစုပုံစံက တစ်မျိုး။

ခေတ်ဒယ်ဒီနိုမာမိက ခေတ်လိုပဲ ခြေခပ်ရှုပ်ရှုပ်။ ဖေဖေနဲ့
မေမေလို မဟုတ်ဘူး။ တည့်တည့်မျှမျှလည်း မရှိဘူး။ ခေတ်ဒယ်ဒီက
မော်ဒန်ကောင်မလေးတွေနဲ့ ခြေရှုပ်ရင် ခေတ်မာမိကလည်း အားကျမခံ
တတ်ပါ။

မော်ဒန်ဘွိုင်းတွေနဲ့ ဇာတ်လမ်းစ၏။

အေဂျင်စီထောင်ထားတာမို့ တိုသို့ဇနိုသူများလည်း အေဂျင်စီ
မှာရှိတာမို့ ခြေရှုပ်ဖို့ အခွင့်အရေးကလည်း နီးနီးကပ်ကပ်။

လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အရွဲတိုက်
ပြီး တွဲဆတ်ကြမည်။ ထို့နောက် သူ့ ငါအပြစ်တင်၊ ငါ့ကို သူက အပြစ်တင်
နဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက် ဆူညံဆူညံဖြစ်ပြီးရင် ပြန်တည့်၏။

ပြန်တည့်တာနဲ့ နှစ်ယောက်သား လက်ချိတ်ပြီး အပန်းဖြေခရီး
ထွက်၏။ ထိုအခါ သားဖြစ်သူက ဟန်းနီးမွန်း ထွက်သည်ဟု ခေါင်းစဉ်
တပ်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ခုလည်း ပြန်ပေါင်းထုတ်ဖို့ ဟန်းနီးမွန်း ထွက်ကြလေပြီ။
သားဖြစ်သူ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တာတောင် ငဲ့မကြည့်ဘူး။

တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ မိဘနှစ်ပါး။

ရေစီးက အိမ်နီးချင်းသူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်နဲ့မို့ မနေသာ။
ဒါကြောင့်။

အခန်း (၂၀)

“ခေတ်ရေ”

ဟလျက်သားဖြစ်နေတဲ့ ညဉ့်ခန်းအဝင်တံခါးပေါက်မှ တိုက်ထဲ ရေစီး လှမ်းဝင်ခဲ့ရင်း ခေတ်ကို စာနာစွာ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ခေတ်ထံမှ ထူးသံမကြားရတော့ ပိုပြီး စိုးရိမ်သွား၏။

အောက်ထပ်က စေ့ထားတဲ့အခန်းကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ ထို

အခန်းက ခေတ်မိဘနှစ်ပါး စံမြန်းရာအခန်း။

ခေတ်က မိဘနှစ်ပါးရဲ့မွေ့ရာထက် စောင်လေးခြုံကာ ကွေးကွေးလေးခွေကာ မှေးမှိန်လျက် ရှိသည်။

“ခေတ်ရယ် နေထိုင်မကောင်းရင်လည်း စောစောတည်းက

ရွှေအိုရောင်ပွားစာ

ပြောပါလားလို့”

ရေစီးက စားပွဲပေါ် ဗန်းလေးချရင်း ပြောသည်။ ခေတ်က မှေးမှိန်းနေရာမှ အသာထွဲကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းအစုံက အဖျားသွေးကြောင့် လှဲနေသည်ဟု ရေစီးထင်သည်။

ထိုအခါ ရေစီးရဲ့လက်ဖဝါးလေးက ခေတ်နဖူးပေါ် ကြင်နာစွာ ရောက်၏။

“ကိုယ်ပူရှိန် ရှိနေသေးတယ်”

“ဆေးသောက်လိုက်ရင် သက်သာသွားမှာပါ စီးရယ်၊ အိုဗာတင်းနဲ့ ပေါင်မုန့်လေး အရင်စားလိုက်၊ ငြီးတော့ ဆေးသောက်ပေါ့”

“စီးသဘောအတိုင်းပါ”

ခေတ်ရဲ့အသံလေးက တကယ်ဖျော့တော့ကာ။ အစဉ်အမြဲ တက်ကြွနေတဲ့ ခေတ်က ကျားမျှတစ်ကောင်လိုဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် နေမကောင်းတော့လည်း ယုန်သူငယ်လိုပင်။

“ကဲ ထ”

ရေစီးပြောတဲ့အတိုင်း ခေတ် ခွေနေရာမှ ကိုယ်လေးဆန့်ကာ ဖြေညှင်းစွာ ထ၏။ ထိုအခါ ပခုံးအထိ ခြုံထားတဲ့ ဝှမ်းစောင်လေးက ခါးအထိ လျော့ကျ၏။

ခြုံစောင်လေး လျော့ကျလျှင် ခေတ်ရဲ့ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းက အင်္ကျီ

ဘာညာမဝတ်ထားတော့ ထင်ခနဲပေါ်၏။

ရေစီးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လျက် -

“ဟင် အင်္ကျီဝတ်ထားမှပေါ့ ခေတ်ရဲ့”

“ကိုယ်ပူရိုန် ရှိနေလို့”

“ကိုယ်ပူပူ ဘာပူပူလေး အင်္ကျီကတော့ ဝတ်ရမှာပေါ့။ နေဦး

ရေစီး ယူပေးမယ်၊ အင်္ကျီက ဘယ်နားရှိလဲ”

“ဒယ်ဒီမိခိုထဲက တစ်ထည်လောက် ထုတ်လိုက်လေ”

ရေစီးက ခေတ်ပြောတဲ့အတိုင်း ဒယ်ဒီရဲ့မိခိုရိုရာ ခုတင်ခြေရင်း

နားသွားရင်း အင်္ကျီတစ်ထည် ထုတ်၏။

ခေတ်က သူ့ဖမ်းကို သူ့လက်ခံနဲ့ပွတ်ကာ ကိုယ်လေးကျွတ်ထား၏။ ဝိုင်မာတောင့်ကြံသော သူ့ရင်အုံပေါ်မှ ဆေးမှင်ရုပ်က စိတ်ညွတ်ဖွယ်ကောင်းစွာ အနမ်းခြေနေသော ကိုးရီးယားမင်းသားနှင့်မင်းသမီးပုံ။

ကြံကြံဖန်ဖန် ရင်ဘတ်မှာ ထိုပုံ ဆေးမှင်ထိုးရတယ်လို့။ ရင်

ဘတ်ဟင်းလင်းပွင့်ပေါ်မှ။ ပုံက ရေစီးရဲ့မြင်လွှာကို မနှစ်မြို့စရာ။ ခေတ် ဒယ်ဒီရဲ့အင်္ကျီကို လှမ်းပေးရင်း။

“ကဲ မြန်မြန်ဝတ်”

ခေတ်က အင်္ကျီလှမ်းယူရင်း ပေါင်ပေါ်တင်ထားပြီး -

“အရင်မှန်စားမယ်လေ”

“အဲဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

ဒင်း အမြန်ဆုံး ဆေးသောက်ဖို့ အရေးကြီးသည်။ ဒါကြောင့် ကော်ဖီဖိန်းလေး ပင့်ယူဖို့။ ရေစီး စားပွဲဆီသွားလျှင် ခေတ်ကို ကျောပေး အနေအထားလေးဖြစ်၏။

ထိုအခါ ခေတ်လက်က မြန်ဆန်ပေသည်။

ဆွဲသား ကိုယ်ကျပ်လေး ဝတ်ထားလို့ သိမ်းသောခါးလေးနှင့် စွင့်ကားနေသော ရေစီး၏တင်ပါးပိုင်းကို ခေတ် စိတ်ညွတ်ကာ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ သိုင်းဖက်၍ ဆွဲယူ၏။

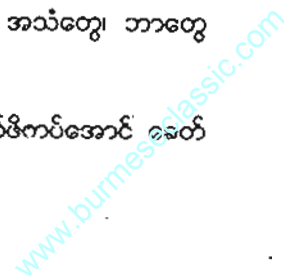
“အို”

“ချွင်း၊ ဂလွမ်း”

ရေစီးရဲ့အာမေဇိုတ်သံလေးနဲ့အတူ ဆွဲယူမိတဲ့မုန့်ငန်းလေး လွတ်ကျသွား၏။ ထို့အတူ ရေစီးရဲ့ကိုယ်လေးလည်း မြောက်ခနဲဖြစ်ကာ။ ခေတ်ကိုယ်နဲ့လုံးထွေးလျက် မွေ့ရာပေါ် ကျ၏။

ရုတ်တရက်မို့ ရေစီး ခပ်ကြောင်ကြောင် ခပ်လန့်လန့်လေးဖြစ်တာ ပါးစပ်အပွင့်သားဖြစ်၏။ အံ့ဩလွန်ကဲပြီး အသံတွေ၊ ဘာတွေ ထွက်မနိုင်အောင်ဖြစ်လေသည်။

ရေစီးကိုယ်လေးကို မွေ့ရာနဲ့ တကယ်ဖိကပ်အောင် ခေတ် ပြုလာလျှင် ရေစီး အသိဝင်လာသည်။

“ခေတ်”

“စီး”

“မခေါ်နဲ့ လူယုတ်မာ၊ အကြံသမား၊ ဖယ်နေော် ခေတ်”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့် စီးရယ်၊ စီးကို ခေတ်ဘယ်လောက်ချစ်လဲ ဆိုတာ လက်တွေ့ပြချင်လို့”

ခေတ်ပြောဆိုရင်း ကိုယ်မှ ခြုံစောင်ကို ဖယ်ခွာလျှင် ခေတ် တစ်ကိုယ်လုံးက အတိုင်းသား ဖြစ်၏။

“တောက်”

ရေစီးကို အနနည်းနဲ့ ကြံစည်တာ။ ဒီလိုကြံစည်လို့ ရမတဲ့လား။ ရေစီးမှာ ခြေတွေ၊ လက်တွေ ရှိတယ်လေ။

“ခေတ် ရှင် လွတ်မလား မလွတ်ဘူးလား”

“ရေစီးရယ်၊ ခေတ် ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံပါ့မယ်”

“သေချင်းဆိုး”

တွန်းဖိလာတဲ့ ခေတ်ကိုယ်လုံးကို ရေစီး ငဲ့ညှာမနေနိုင်တော့ ပါ။ သန်မာတဲ့ လက်ချောင်းတွေနဲ့ ဗလာကျင်းနေတဲ့ ခေတ်ကျောပြင်ကို လက်သည်းချွန် စိုက်ဝင်မတတ် ပီကုတ်ခြစ်လိုက်၏။

“အား”

ကျောပြင်မှာ ကျင်ခနဲ နာမျက်စိစူးရှသွားလျှင် ခေတ်ရင်မှာ

ဆင်းသွား၏။ အလျော့ပေးရမယ့် အနေအထားဖြစ်နေမှန်း သိလျက်နှင့် ရေစီး ဒီလိုပြုမူတာက ခေတ်စိတ်မှာ စီးကို မညှာချင်တော့ပါ။

ကြင်ကြင်နာနာ ရူးနဲ့ညှည့်ပြုမူမယ်ဆိုတဲ့စိတ်က အပိုင်းဆန် သွား၏။

“ခေတ် ရှင် ရေစီးကို ဘယ်လိုမိန်းမစားအောက်မေ့နေလဲ၊ ဇယ်စမ်း၊ လွှတ်စမ်း”

ဖယ်ဖို့ လွှတ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။

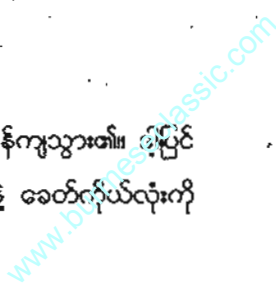
ပိုင်ဖို့ ဆိုင်ဖို့ ချစ်ကြဖို့။

ခေတ်စိတ်ထဲက အတိုင်း ခေတ်ကိုယ်လေး တက်တက်ကြွကြွ ချစ်ရှာဖို့ စတင်လျှင် ခေတ်ကိုယ် ယိုင်နဲ့ကာ မွေ့ရာပေါ်ကျအောင် ရေစီး အားနဲ့ လှိုင့်ချ၏။ ပွင့်ဟနေတဲ့ ပါးစပ်ကလည်း ခေတ်လည်တိုင် တို့ ငုံကာ ခေတ်ရဲသွားတန်းလှလှနဲ့ ကိုက်ချ၏။ ဒါ့ပြင် ရေစီးရဲဒူးတစ်ဖက် တလည်း ခေတ်၏ဝမ်းဗိုက်အောက်ကို အရှိန်နဲ့ ထိုးစောင့်လေသည်။

ကျောပြင်၊ လည်တိုင်နှင့် ဝမ်းဗိုက်အောက်မှ တစ်ပြိုင်နက် ခေတ်ရဲလျှင် ခေတ်အော်သံ တုန်ခါသွား၏။

“အား”

ခေတ်တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တွန့်ခနဲ လန်ကျသွား၏။ ဒါ့ပြင် ရေစီးစိတ်က ပိုရွံ့ရွံ့ရှာနေသည်မို့ ခြေစုံနှစ်ဖက်နဲ့ ခေတ်ကိုယ်လုံးကို

စုံကန်အိမ်။

ထိုအခါ

“ဝုန်း”

“အား”

ခေတ်ကိုယ်လုံးကြီး ခုတင်ပေါ်က လွင့်ကာ ကြမ်းခင်းပေါ် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို လေးဖက်ထောက်ကျပြီး ခွေခေါက်ပုံကျသွား၏။

“တောက်”

ရေစီး အသားတဆတ်ဆတ်တုန်မတတ် ရွံရှာနေသည်။ ထို့နောက် ခုတင်ပေါ်က ကမန်းကတန်းဆင်းကာ တိရစ္ဆာန်လိုဖြစ်နေတဲ့ ခေတ်ကို ရေစီး အမုန်းလွန်ကာ ရေစီးခြေဖဝါးနဲ့ ဖိဆောင့်လိုက်၏။

“အွတ်”

ထို့ကြောင့် တက်ချင်သလို ဖြစ်သွားတဲ့ ခေတ်ကို ရေစီး ကျော ခိုင်းထွက်ခဲ့မိသည်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့။

စေတနာကို အစော်ကားခံရတာ။

ဖြူစင်တဲ့ ရေစီးဘဝကို အရောင်တင်ဖို့ ကြံစည်တာ။ ရေစီးက

မိန်းကလေးမို့ အလျော့ပေးရရင် ရာဇဝင်ရိုင်းသွားမှာပေါ့။

မိန်းကလေးဖြစ်တိုင်း အားလျော့မယ်ထင်နဲ့။

မိန်းကလေးမှာလည်း အစွမ်းအစရှိတယ်။

ဟောဒီလက်သည်းတွေ၊ ထက်မြတ်တဲ့ သွားတွေ၊ ပြီးတော့ ဇော နဲ့ ရှေ့တိုးနေတဲ့ သူတို့ကိုယ်ကို ဒူးခေါင်းနဲ့ စောင့်လိုက်ရင် ဘယ်လောက် ပဲ အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် ခွေခနဲဖြစ်မည်မလွဲ။

ကဲ ခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။

ယောက်ျားဆိုပြီး ကျားချောင်းချောင်းနေတဲ့ ခေတ်။

သမင်မလေးမှာလည်း ချိုနို့တယ်ဆိုတာ လက်တွေ့ သိနှင့်ပြီး

မဟုတ်လား။

မာနရေစီးကို နောက် ဘယ်တော့မှ အရောင်ဆိုးဖို့ မကြံဆို ပါနဲ့။

အဲဒါ Lesson one လို့ မှတ်လိုက်။

ဒေါ်သီရိမေ တကယ်စိတ်ဝင်စားသွား၏။ ထိုအခါ ဒေါ်ခင်လှရီက သီရိပုခုံးလေးကို သူမဘက် ဆွဲလှည့်ရင်း လေးလေးနက်နက် ပြောလေသည်။

“ဟုတ်တယ် သီရိရဲ့၊ သမီး ဒီမှာပဲနေခဲ့ရင် ပိုပြီး စိတ်ချလက်ချဖြစ်အောင် မိဘက စီစဉ်တာဆို ပြီးပြီပေါ့။”

“အေးနော်”

ဒေါ်သီရိမေ ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားသည်။

“ဟုတ်သားပဲ ရီရီရဲ့၊ သီရိတို့ ထွက်သွားရင် သမီးတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာ၊ သမီးဖေဖေက အဲဒါကို စိတ်မချဆုံးဖြတ်နေတာလေ။ မိဘ စိတ်ချလက်ချဖြစ်အောင် သမီးလေးကို ရီရီသားနဲ့ စီစဉ်ပြီးထားခဲ့တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ဒါမှ သမီးအတွက် အနီးကပ် အဖော်ရမှာလေ”

“ရီရီ အဲဒါကို တွေးမိလို့ သီရိကို ဖွင့်ပြောတာ၊ သားကလည်း သမီးလေးကို စုံမက်တယ်လေ၊ ပြီးတော့ သီရိကလည်း သမီးလေးကို သဘောကျတယ်၊ သားနဲ့သမီး နေရာကျရင် သီရိတို့လည်း စိတ်အေးလက်အေး ဖြစ်ပြီပေါ့၊ ဟုတ်ဖူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သမီးကို နားဝင်အောင် ရှင်းပြပြီး အမြန်ဆုံး အကောင်အထည်ဖော်ကြတာပေါ့ ရီရီ”

“ဒါပေါ့ သီရိရဲ့”

အခန်း (၂၂)

“သမီးလေးသဘောထားကိုလည်း မေးရပါဦးမယ် ရီရီရယ်”
ဒေါ်သီရိမေပြောလျှင် ဒေါ်ခင်လှရီ အားမလို အားမရဖြစ်လာသည်။ ထိုအခါ ဒေါ်သီရိမေနား ဒေါ်ခင်လှရီ ပြောင်းထိုင်ပြီး -

“သီရိ ဖျောင်းဖျရင် ရပါတယ်လေ၊ သမီး နားလည်မှာပါ”

“သမီးစိတ်ကို သီရိ သိပါတယ် ရီရီရယ်၊ သမီးငယ်လေးက ဖွတ်တရွတ်ရယ်၊ မိသားစုလိုက် ပြောင်းတဲ့ကိစ္စကိုပါကြည့်၊ ဘူးဆို ဘာမှ မသီးတော့ဘူး”

“အဲဒါကိုက သီရိ စည်းရုံးလို့ရမယ့် ပွိုင့်ပဲ”

“ဘယ်လို”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ဒေါ်သီရိမေနှင့် ဒေါ်ခင်လှနီတို့နှစ်ယောက် သဘောထားတွေ့ ခဏတွင်းချင်း ညီသွားသည်။

ထိုအခါ သဘောတကျ ရယ်မောရင်း လက်ဖဝါးအချင်းချင်း ဆုပ်ထွေးလိုက်သည်က ကတိကဝတ်ပြုကြသလို ဖြစ်လေသည်။

မေမေတို့ရဲ့ ရယ်မောသံတွေကို ရေစီး အနှောင့်အယှက်မပြု ချင်တော့ပါ။ ဒါကြောင့် ရှောင်ထွက်ခဲ့သည်။

ထိုသို့ ရှောင်ထွက်ခဲ့သည်က စုန်ရေခွဲ တည့်တည့်တိုးသလို ဖြစ်ရလေသည်။

ရေစီး ဘုရားဖူးမယ်ဆိုပြီး တစ်ယောက်တည်း ထွက်ခဲ့လျှင် ဘုရားမုခ်ဝမှာ စုန်ရေခွဲ တည့်တည့်ဆုံ၏။ စုန်ရေက သစ္စာပန်းစည်းလေး ကိုင်ထားလျက်နဲ့ ရေစီးရှေ့ ရောက်လာပြီး -

“ရှေ့ ရေစီး၊ ရေစီး ဘုရားရှိခိုးဖို့”

“ဟွန်း၊ ရှင်က ဘယ်ကဘယ်လို ဒီကိုရောက်နေတာလဲ”

ပန်းစည်းလှမ်းမယူသေးဘဲ ရေစီး ပြုံးပြုံးလေးမေး၏။ စုန်ရေက

ကြည့်နူးစွာ စိုက်ကြည့်၍ -

“ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ အံ့ဩစရာပဲ ရေစီးရယ်၊ ကိုယ့်စိတ် မှာ ရေစီးနဲ့တွေ့ချင်စိတ် ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒါနဲ့ ဘုရားမှာ လာထိုင်နေတာ

စိတ်ကူးကလည်း ဒီအချိန်မှာ ရေစီး ရောက်လာရင်ကောင်းမယ်လို့ တွေး မိတယ်။ အဲဒီအတွေးလေးနဲ့ သစ္စာပန်းစည်းလေးဝယ်ပြီး စောင့်နေလိုက် တာ၊ မကြာပါဘူး။ ရေစီး ရောက်လာတော့တာပဲ”

“ဟွန်း၊ အပြောကတော့ ရွှေမန်း”

“တကယ်ပြောတာ ရေစီးရဲ့၊ စိတ်ရဲ့တောင့်တမှုက တစ်ခါ တစ်ခါ ကြိုတင်ဖန်တီးထားသလိုပဲ၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်တွေ ဖြစ်လာ တာ၊ မယုံနိုင်စရာပဲ။ ခုပဲကြည့်လေ”

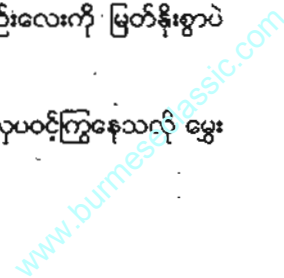
“အဟင့် ဟုတ်ပါ”

ရေစီး ကျေးကျေနပ်နပ်ပဲ ခေါင်းလေးညိတ်မိသွားသည်။ ဒါ လည်း တိုက်ဆိုင်မှုပဲလေ။

မေမေတို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေတာတွေ အနှောင့်အယှက်မဖြစ် အောင် ရေစီး ရှောင်ထွက်ခဲ့ခြင်းရယ်ပါ။ ထိုသို့ ရှောင်ခဲ့ခြင်းက စုန်ရေရဲ့ စိတ်ကူးခံစားမှုကို ပြည့်ဝစေဖို့ စီစဉ်ထားသလို ဖြစ်၏။

ခုလို မထင်မှတ်ဘဲ ကြိုလာရတာမျိုးကို ရေစီးလည်း သဘော ကျ၏။ ထိုအခါ စုန်ရေ ကမ်းပေးတဲ့ ပန်းစည်းလေးကို မြတ်နိုးစွာပဲ ရေစီး လှမ်းယူဖြစ်သည်။

အနီရောင် သစ္စာပန်းစည်းလေးက လှပဝင့်ကြံနေသလို ရွှေ့ ရနံ့လေးကလည်း ကြူးကြူးသင်းနေသည်။

ထိုမွှေးရနံ့ကပဲ ဆွဲဆောင်နေတာလား။

မထင်မှတ်ဘဲ ကြုံဆုံမှုကြောင့်လေလား။

ရေစီး မခွဲခြားတတ်ပေမယ့် နှစ်ယောက်အတူ ယှဉ်တွဲရင်း
ဘုရားဖူးခွင့် ကြုံရသည်က ပထမဦးဆုံးအကြိမ်မို့ ရေစီးရင်မှာ ကြည်နူး
ရသလို စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ကောင်းစွာ ရင်ခုန်ရလေသည်။

ထိုရင်ခုန်မှုနောက်မှာ။

အခန်း (၂၃)

“တောက်”

ခေတ် တောက်ခတ်ရင်း လက်ထဲက အရက်ဖန်ခွက်ကို စောင့်
ချလိုက်၏။ ထိုအခါ ခွက်ထဲက ရွှေဝါရောင်အရည်တွေ ခုန်ထွက်ကုန်သည်။

သူငယ်ချင်းအားလုံး သက်မလှိုင်လှိုင်ချ၏။

အဖြစ်အပျက်က မယုံနိုင်စရာကောင်းနေသည်။ ဒီလိုတွေ
ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ ထင်မှတ်မထားပါ။

အောင်ပွဲခံမယ့် ခေတ်ဖြစ်စဉ်ကို စောင့်ကြည့်နေကြတဲ့ သူငယ်
ချင်းတစ်ဖွဲ့လုံး မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ကာ ရုတ်တရက် ဆွံ့အသွားလေသည်။

ခေတ်ဘက်က ကူဖို့ကယ်ဖို့ထက် ရေစီးရဲ့တိုက်ကွက်တွေကို

လန့်၏။ ဒါ့ပြင် အုပ်စုလိုက်ပေါင်းပြီး ဒီလိုကြံစည်ကောင်းလားဆိုပြီး တိုင်တောတာတွေ လုပ်လာရင်း ပြဿနာအကြီးကြီး ဖြစ်ဖွယ်ရှိသည်။

ဒါတွေကို တွေးမိလို့ သူငယ်ချင်းတစ်ဖွဲ့လုံး ငြိမ်နေခြင်း။ ရေစီး အရိပ်ပျောက်သွားမှ ခေတ်ကို ပြေးလွှားဖေးမရင်း ခုတင်ပေါ်တင်၏။ ဆရာဝန်ခေါ် ဘာခေါ်နှင့် အလုပ်တွေ ရှုပ်ကုန်သည်။

ရေစီးရဲ့လက်စွမ်းကြောင့် တစ်ပတ်လောက် ခေတ် ခံလိုက်ရ သည်။ ထိုသို့ ခံရလေး၊ ခေတ် ခံပြင်းလေး၊ ခေတ် ခံပြင်းလေး၊ ရေစီးကို ပစ်မှတ်ထား၍ စောင့်ကြည့်လေ။

စောင့်ကြည့်ခါမှ ရေစီးခြေလှမ်းတွေက သူထင်တာထက် ပိုထွက် နေသည်။

ကြည့်စမ်း။

သူ မပန်လိုက်ရတဲ့ပန်းအနားမှာ ပိတုန်းတစ်ကောင်က ဝဲနေ သလို၊ ရေစီးကလည်း အဝဲခံနေသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကိုမြင်လေ ခေတ် ပေါက်ကွဲလေ။

သူ မမြည်းစမ်းရသေးတဲ့ အဖြူအစင်လေးကို ဘယ်ကောင်မှ ချဉ်းကပ်လာတာကို လက်ပိုက်မကြည့်နိုင်တဲ့စိတ် ဖြစ်တည်မှု။ ခေတ်၌ လွန်ကဲနေသည်။

“စိတ်လျှော့လိုက်ပါ ခေတ်ရာ”

ထွဋ်ထွဋ်က အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို တွေးဆစဉ်းစားမိတာမို့ အကြံကောင်းပေးလေသည်။

ခေတ်က လက်ထဲက အရက်ဖန်ခွက်ကို တစ်ရှိန်ထိုးမော့ သောက်ရင်း ခေါင်းယမ်း၏။

“လျှော့ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ တိုးဖို့ကွ၊ တိုးဖို့”

“ရေစီးက သာမန်မိန်းကလေးတွေလို မြို့ပြီးနေမယ့်သူ မဟုတ် ဘူး။ အတိုင်အတော့လုပ်တာနဲ့ အချုပ်ခံနေရမယ်၊ အဲဒါကို တွေးမိလို့ ငါကွာ”

“ကိုယ်တွေးတာက တခြား”

“ဘယ်လို တခြားလဲ”

“ကိုယ်ခံရသလို ဒင်းကိုလည်း ပြန်ခံရစေမယ်၊ အဲဒီအတွက် တစ်ခုခုတော့ တုံ့ပြန်ရမှာပဲ”

“ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ဖို့လဲ”

“စောင့်ကြည့်ကွာ”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ ခေတ်၊ ဒီကိစ္စ ပေါ့သေးသေးမဟုတ်ဘူး။

ဖြစ်လာရင် အားလုံးအရှက်ကွဲမယ်”

“ဟား ဟား ဟား”

ဖန်ခွက်ကို ဖျစ်ဆုပ်ရင်း ခေတ် အငြိုးတကြီး ရယ်မောပစ်

လိုက်သည်။ ထွဋ်ထွဋ်က ဘာကိုမှ နားမလည်စွာ ခေတ်ကိုသာ အငေးသား ကြည့်နေလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဖန်ခွက်ကို နံရံမှာ ပစ်ပေါက်၏။

“ချလွမ်း”

ဖန်ခွက် ပစ်ကွဲသံနောက်မှာ ခေတ် ရယ်ရှိန်ကို တိခနဲ ရပ်လိုက်၏။ သူ့အတွက် စိုးရိမ်နေတဲ့ ထွဋ်ထွဋ်ပန်းကို ဆတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆွဲယူလိုက်သည်။

ထွဋ်ထွဋ်က စိုးရိမ်စိတ် တထိတ်ထိတ်။

“ခေတ် မင်း မင်း စိတ်ထိန်းဦးကွ”

“ဘာကွ၊ မင်းက ငါ့ကို ကြောင်နေပြီလို့ ထင်နေတာလား”

“မ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ ကိုယ့်က မင်းအတွက် စိုးရိမ်လို့ ပြောတာကွ”

“တောက်၊ မစိုးရိမ်နဲ့၊ စိုးရိမ်တယ်ဆိုတဲ့စကား ကိုယ့်ကို သင်းကွပ်သလိုပဲ ခံစားရတယ်၊ ကျွတ်”

ခေတ် စိတ်လိုက်မာန်ပါ လွတ်ချလျှင် ထွဋ်ထွဋ်ကိုယ်လုံးက ဆိုဖာပေါ် ဝုန်းခနဲကျ၏။

“ထွဋ်ထွဋ် မင်း ကိုယ့်ကို နောက်တစ်ခါ စိုးရိမ်တယ်လို့ မပြောနဲ့ကွ”

“အေး အေးပါကွာ”

ထွဋ်ထွဋ်ပဲ စိတ်ကို ပြန်လျော့လိုက်ရသည်။ ခေတ်ဆိုတဲ့ သူ့ သူငယ်ချင်းက အားလုံးထဲမှာ တစ်ဘာသာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစွန်းဆုံး ရောက်အောင် လုပ်တတ်၏။

တခြားကိစ္စက အရေးမကြီးပေမယ့် ရေစီးကိစ္စက မလွယ်မှန်း သိလျက် ဇွတ်တိုးနေချင်တဲ့ခေတ်ကို ဖျောင်းဖျဉ်း စိတ်မကူးတော့ပါ။

ခေတ်ရဲ့ဖအတိုင်း လွတ်ထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ထွဋ်ထွဋ် ယူဆလိုက်သည်။

“အေးပါကွာဆိုပြီး နောက်ထပ် ဘာမှမပြောနဲ့၊ ကိုယ့် ဘာလုပ်လဲဆိုတာပဲ စောင့်ကြည့်လိုက်”

ထွဋ်ထွဋ် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ရုံသာ။ စောင့်ကြည့်ဆိုလည်း စောင့်ကြည့်ရုံပေါ့။ ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ။

ခေတ်က သူ့စိတ်နဲ့သူ ရေစီးကို မှန်းဆလျက်။ အံတင်းတင်းကြိုက်၏။

“စီး”
ရင်ထဲက ခေါ်သံနောက်မှာ သူ့ရင်မှအကျိကို လက်နှစ်ဖက် ခွဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

သူရင်ဘတ်မှ တက်တူးပုံရိပ်လို အနမ်းပူကာချဲ့ခွင့်မရရင် နေ့ပေအာဆိုပြီး ကျောခိုင်းသွားမှာမဟုတ်ဘူး။

ရင်ဘတ်နဲ့ ခံစားလို့မရရင် ခြေဖနောင့်နဲ့တော့ နင်းခြေခွင့်ရ

ပါဦးမည်။

မယုံရင် စောင့်ကြည့်လိုက်။

ခေတ်တဲ့ကွ။

ခေတ်။

အင်း (၂၄)

“အချစ်”

“ဟုတ်တယ်လေ ရေစီး”

“ဟွန်း”

ရေစီးက နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို ငြူစုသလို တွန့်လိုက်ပေမယ့်
အမြဲလေး ဖြစ်လို့သွားသည်။ စုန်ရေက ထိုနှုတ်ခမ်းလေးကို ကြူမွှေး
ချင်စိတ် ဖြစ်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ခုံတန်းပေါ် ခပ်ခွာခွာလေး ထိုင်နေမိတဲ့ သူ့ကိုယ်
ကို ရေစီးဘက် တိုးရွှေ့၏။ ရေစီးက မသိမသာ ငဲ့ကြည့်၍ -

“ရေစီးက အချစ်ကို မသိဘူး”

“ရေစီးသိတာ ဘာလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ”

“ဟာ၊ အဲလိုတော့ ရှောင်ဖယ်ဖယ်မပြောနဲ့၊ မောင့်အတွက် ရေစီးပေမယ့်အချစ်က အရေးကြီးတယ်”

အချစ်ဆိုတာကို အသည်းအသန်ဖြစ်နေတဲ့ စုန်ရေကို ရေစီး သဘောကျသလို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး နေရာမှ ထရပ်၏။

စုန်ရေက အားမလို အားမရဖြစ်ကာ ထိုင်ရာမှထလျှင်။ ရေစီး က ကမ်းစပ်နားရှိ ရေတမာပင်စည်မှာ ကိုယ်လေးနီနီရပ်ပြီး စုန်ရေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်သည်။

“ရေစီးကလည်း ရင်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြော တာပါ၊ လောလောဆယ် ရေစီးရင်ထဲမှာ ချစ်တဲ့စိတ် မဖြစ်တည်သေးဘူး”

“ဒါဆို မောင့်ကို ဘာလို့လက်ခံတာလဲ”

ထိုမေခွန်းနောက်မှာ ရေစီး ရွှင်ဖြူစွာ ပြုံးမိ၏။ စုန်ရေကတော့ သူ့ကိုယ်သူ မောင်နှမ်စားသုံးကာ ရေစီးဆီက အချစ်ဆိုတာကို မရအရ ရင်ဖွင့်လာဖို့ ကြိုးစားနေဟန်တူသည်။

ရေစီးကလည်း မညာချင်ပါ။

“စုန်ရေကို ငြင်းစရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“မေမေနဲ့ဖေဖေက ရေစီးကို တစ်ယောက်တည်း ချွန်ထားခဲ့ ရတာထက် စုန်ရေနဲ့ လက်တွဲပြီး ကျန်ခဲ့တာကို သဘောကျတယ်၊ ဒါ ကြောင့် ရေစီး မငြင်းတာ”

“မငြင်းတာနဲ့ မချစ်တာက တခြားစီပါ ရေစီးရား လက်ခံတယ် ဆိုတာတည်းက ချစ်လို့ ဟုတ်တယ်၊ မောင် အဲလိုပဲ ယူဆတယ်”

“ဒါကတော့ စုန်ရေ ယူဆချင်သလို ယူဆလေ”

“မောင် ယူဆတာမဟုတ်ဘူး၊ ယုံကြည်တာ ရေစီးလက်ခံတယ် ဆိုတာတည်းက မောင်ကိုချစ်လို့ပဲ”

စုန်ရေစကားမဆုံးခင် ရေစီး မျက်စောင်းလှလှထိုးလိုက်၏။ စုန်ရေကတော့ အချစ်ဆိုတာကိုပဲ အရေးတယူဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ရေစီး ဆက်မငြင်းချင်တော့။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲက ဆန္ဒနဲ့ မဟုတ် တာဖို့ ချစ်တယ်လို့လည်း ဝန်မခံချင်ပါ။

ပြေပြေလည်လည်ရှိဖို့ပဲ လိုအပ်တယ်လို့ ရေစီး ယူဆပါသည်။ ဒါကြောင့် -

“ကဲပါ၊ စုန်ရေဘာသာ ယူဆချင်သလို ယူဆ၊ ရေစီး နားလည် ပေးပါတယ်”

“နားလည်ပေးရုံနဲ့ မရဘူး”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နားလည်ပေးရုံပဲဆိုပြီး မောင်ကို စိမ်းစိမ်းချည်း ဆက်ဆံနေတာ သဘာဝမကျဘူး”

“စိမ်းစိမ်းချည်း ဆက်ဆံတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရေစီးက မောင်ကို မောင်လို့ခေါ်မှပေါ့၊ ခုတော့ စုန်ရေတဲ့”

“ဟွန်း အချွဲကြိုက်”

ရေစီး တကယ်မျက်စောင်းထိုးမိ၏။ စုန်ရေက သဘောကျကာ ရှေ့တိုးလာပြီး -

“ချစ်တော့လည်း ချွဲလို့တယ်”

“ချွဲလေ၊ တယောလေးနဲ့ချွဲ”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့”

“အဲဒါဆို မောင် တယောထိုးပြီး ချွဲပြမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို စုန်ရေက ရေစီးလက်ကို ဆွဲယူသည်။ ရေစီးက အဆွဲမခံ၊ ကိုယ်လုံးလေးကို ရေတမာပင်ကိုင်းမကြီး ဖြာကျနေတဲ့ဘက်ကို အသာရှောင်ရင်း -

“ကဲပါ၊ စုန်ရေ ရှေ့ကသွားနှင့်”

“ဘယ်လိုလဲ”

“တယောထိုးပြမယ်ဆို”

ရေစီးမေးလျှင် စုန်ရေ ဝမ်းသာသွား။ အပျော်တမ်းသင်ထားတဲ့ တယောက ခုတော့ ကောင်းကျိုးပေးနေပြီထင်။

ထိုးပြမယ်။ လောလောဆယ် မောင်ကို မောင်လို့ခေါ်။

မာနရေစီး မျက်စောင်းတဒိုင်းဒိုင်းထိုး၏။ စုန်ရေက အနည်းဆုံး သူ့ကို မောင်ဟု အသိအမှတ်ပြုခေါ်ဖို့လိုသည်ဟု ထင်သည်။

ဒါကြောင့် ခေါ်ခိုင်းခြင်း။

“ကဲပါ၊ နောက်တော့ ခေါ်ပါမယ်၊ လောလောဆယ် စုန်ရေ တယောထိုး၊ ရေစီး နားထောင်၊ ပြီးရင် ရေစီးတို့ မင်္ဂလာဝတ်စုံ သွားရွှေ့ရ အောင်လား”

“အိုကေ”

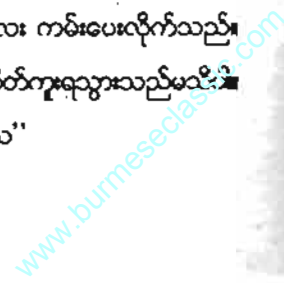
စုန်ရေ သဘောကျသွား၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ် လက်ကလေးကိုင်ထားရရင်လည်း အချစ်သင်္ကေတဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရေစီးကို သူ့လက်ကလေး ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ရေစီးက သူ့လက်ကို တွဲမယ်လို့လုပ်ပြီးမှ ဘာစိတ်ကူးရသွားသည်မလဲ။

“မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့မှ တွဲမယ်လေ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“အဲဒီနေ့ တွဲတော့ ပိုပြီးလေးနက်တာပေါ့”

“အခုကတည်းကလည်း လေးလေးနက်နက် တွဲလို့ရပါတယ်”

“ကဲ မောင်လို့ပဲ အရင်ခေါ်မယ်၊ ကျေနပ်တော့ ရှေ့ကသွားနဲ့”

ရေစီး ဒါပဲပြောကာ မျက်နှာဟန်လှလှလေးနှင့်ပါ ရှေ့က သွား ဖို့ ပြောလိုက်၏။ စုန်ရေက ‘အချစ်’ ‘မောင်’ ‘လက်တွဲခွင့်’ သုံးခုစလုံးကို တစ်ပြိုင်နက် အရယူချင်ပေမယ့် ရေစီးဘက်က ရှောင်တာတွေများနေခဲ့ သည်။

လောလောဆယ် မောင်ဆိုတဲ့ အခေါ်အဝေါ်အတွက်သာ ကျေနပ်လိုက်ရသည်။

ရင်ခုန်စိတ်ကတော့ ‘အချစ်’ နဲ့ ‘လက်တွဲခွင့်’ ကို တောင့်တ နေဆဲ။ ဒါကြောင့် ထိုနှစ်ခုပါ ဆက်လက်အပိုင်စားရစေဖို့ အလိုအပ်ဆုံးက အမြန်ဆုံး မင်္ဂလာပွဲဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်ဆောင်ရေး။

ဟုတ်တယ်။ အမြန်ဆုံးပဲ။ မင်္ဂလာပွဲဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်။ စုန်ရေ ထိုသို့အဓိဋ္ဌာန်ကာ။ ရှေ့က ဦးဆောင်ထွက်ခဲ့သည်။ ရေစီးကတော့ စုန်ရေ အဲ မောင့်ကို ပြုံးပြီးလေးပဲ ပြုံးပြန်နိုင် သည့်က ပထမဆင့်။

အချစ်နဲ့ လက်တွဲရေးက နောက်အဆင့်တွေလေ။

အခန်း (၅)

“လှလိုက်တာ သမီးရယ်”

မေမေပြောဆိုရင်း မင်္ဂလာဂါဝန်လေးကို ရေစီးလက်ထဲက ဆွဲ

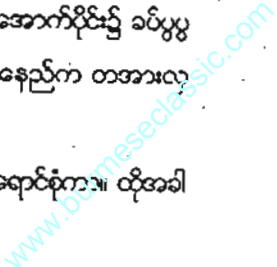
ချပြီး ဖြန့်ကြည့်၏။

“မပြီးသေးဘူး မေမေရဲ့”

“သိပါ သမီးရယ်”

ကိုယ်နှင့်အတိအကျဂါဝန်လေးမှာ ဒူးဆစ်အောက်ပိုင်း၌ ခပ်ပွပွ သတ္တန်ဖြစ်ပြီး ရေသူမအငြိုးလို ဇာနားတွေ ဖြာကျနေည့်က တအားလှ သည်။

ရင်တစ်ပြင်လုံးမှာ ကျောက်ပွင့်တွေက အရောင်စုံကာ။ ထိုအခါ

ရင်ရှေ့တစ်ပြင်လုံး ကျောက်ပွင့်ရောင်စုံ ကြဲပက်ထားသလို အနုပညာ
မြောက်သော ဒီဇိုင်းလေးဖြစ်လို့သွားသည်။

ရေစီးက ကျောက်ပွင့်တွေ သီလျက်တန်းလန်းမို့ မေမေ့ကို
ပြောမိခြင်း။ မေမေကလည်း မပြီးသေးမှန်း သိသော်လည်း မင်္ဂလာဂါဝန်
လေးလှနေတာကို ကိုင်ကြည့်ချင်တာနဲ့ သမီးလက်ထဲက ဆွဲယူမိခြင်းဖြစ်
သည်။

“မေမေ့သမီးလက်ရာက ရှယ်ပဲ။ ဒီဇိုင်းမျိုး ဘယ်သတို့သမီး
ဝတ်ဖူးမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်သူမှ မဝတ်ဖူးတဲ့ဒီဇိုင်းမျိုး ဝတ်ချင်လို့ ရေစီးဘာသာ
ထွင်လိုက်တာ မေမေရဲ့”

“ဟုတ်ပဲ။ သူများဝတ်ပြီးတဲ့ ဒီဇိုင်းသစ်တွေထဲမှာ သမီးရဲ့ဒီဇိုင်း
က Top ပဲ။ သေချာတယ်။ မေမေ့သမီးလေး ဒီမင်္ဂလာဝတ်စုံလေး
ဝတ်လိုက်တာက သမီးရဲ့ဖက်ရှင်ပညာကို မှတ်ကျောက်တင်လိုက်သလိုပဲ။
မေမေတွေ သဘောကျသွားပြီ နေဦး သမီးအန်တီကို မေမေ ဖုန်းဆက်
ပြောလိုက်ဦးမယ်။ မင်္ဂလာဂါဝန်လေးကို လာကြည့်လှည့်ပါလို့”

မေမေက အကဲသိုသလိုဖြစ်နေပြန်သည်။ ဂါဝန်လေးကို ရေစီး
လက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးရင်း အခန်းထဲက ထွက်သွား၏။

ရေစီးက ဂါဝန်လေးကို တယုတယ ပြန်ပွေ့ပိုက်ရင်း ကျောက်

ပွင့်တွေ ဆက်ထိုးနေလိုက်သည်။

မင်္ဂလာဂါဝန်တွေ နှစ်ယောက်အတူ လိုက်ကြည့်ကြပေမယ့်
ရေစီးရော မောင်ရော စိတ်တိုင်းမကျပါ။

“ရေစီး ဒီဇိုင်းကျွမ်းကျင်တာပဲ။ ရေစီးဘာသာ မင်္ဂလာဂါဝန်
ချုပ်ကြည့်ပါလား”

မောင်ပြောလျှင် ရေစီးလည်း သဘောကျသွား၏။

“အင်း။ ရေစီးလည်း အဲလိုစဉ်းစားမိတယ်”

“အဲဒါဆို အိုကေ၊ မောင်တို့ ပိတ်စတွေ လိုက်ကြည့်ပြီး အရောင်
ရွေးကြမယ်။ ပြီးတော့ ရေစီး ဒီဇိုင်းဆွဲ”

“အိုကေ”

ဒီလိုနှင့် နှစ်ယောက်သား ဝိုးသားပါတဲ့ နိုင်ငံခြားဖြစ်ပိတ်လိပ်
တွေကို လိုက်ကြည့်၏။ အသားမထူမပါးနဲ့ ဒီဇိုင်းဖော်လို့ အဆင်ပြေမယ့်
အရောင်ကို ရွေးချယ်ကြ၏။

ရေစီး အသားအရေက ဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ ကြည်လင်တောက်ပ
နေတာမို့ ပန်းနုပျော့ပျော့ပိတ်စက အသားမှာ ကပ်ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ လင်း
ဝင်းသွား၏။

မောင်ကလည်း သူပန်းနုပျော့လေးကို သဘောကျ၏။ ခေ့ဘက်
နားက ရေသူမပုံစံဖြစ်အောင် ဇာလှလှလေးကို တစ်ဖန်ရွေးကြည့်ပြန်သည်။

ပန်းညွန့်နွယ်ခက်ပေါ်မှာ ကြိုးလှိုင်းတွေပါတဲ့ အင်္ဂလန်ဇာကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမကိုယ်တိုင် ဒီဇိုင်းဆွဲကာ သုံးမယ့် ကျောက်တွေကို အစစ်တွေပဲ ရွေး၏။

ရောင်စုံကျောက်ပွင့်တွေအတွက် မောင်မာမိအိတ်ဆွေ ရတနာ ကုန်သည်နှင့် ချိတ်ဆက်ပေးကာ အပွင့်အရေအတွက်နဲ့ဒီဇိုင်းကို ရေစီး စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေး၏။

ဒီဂါဝန်လေးကို တစ်နေ့တစ်ညနဲ့ အပြီးချုပ်၏။

ခုတော့ ပြီးခါနီးပြီလေ။ ဂါဝန်ပြီးတာနဲ့ ဖုန်းဆက်ပါတဲ့။ မောင်က ကြုံပြောထားသည်။

“မင်္ဂလာဂါဝန်လေးကို မောင် ဦးဦးဖျားဖျား ကြည့်ပါရစေ” တဲ့။

“စိတ်ချပါ။ မောင့်ကို ဦးဆုံးပြမှာပေါ့”

ရေစီးလည်း မောင်ကို ဦးဆုံးမြင်စေချင်ပါသည်။ ခုတော့ မေမေက ဦးဦးဖျားဖျား မြင်သွားပြီ။ မေမေမြင်သွားတာနဲ့ အန်တီကိုပါ အကြောင်းကြားနေပါပြီ။

လောလောဆယ် မေမေနဲ့ အန်တီထက်၊ မောင်ကို ဦးစွာမြင် စေချင်တဲ့ စေတနာ၊ ရေစီးဘက်က ပိုနေမိသည်။

ဒါကြောင့် လက်စသတ်ရင်း ဂါဝန်လေးကို ပါကင်ထဲ တယူ

တယူထည့်၏။ ထို့နောက် အန်တီရောက်မလာသေးခင် မင်္ဂလာပါကင် လေးကို ပင့်မရွံ့ မေမေမရိပ်မိအောင် လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်ခဲ့သည်က မောင့်ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့။

သို့သော်။

အင်း (၂၆)

“ဘာမင်္ဂလာဂါဝန်မှ မကြည့်ဘူး။ သွား ထွက်သွား”

ရေစီးကို မြင်သည်နှင့် ဒေါသမိုးက အုန်းခနဲ ရွာချသလိုဖြစ်ကာ ရေစီးကို မောင် နှင်ထုတ်လေသည်။ ရေစီး ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်ဖြစ်ပြီး မောင်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်က အတန်ကြာ။

မင်္ဂလာဂါဝန်ထည့်ထားတဲ့ ပါကင်လေးကို တယုတယ ပွေ့ပိုက်ရင်း မောင်ကို မျက်လုံးပြူးလေးနဲ့ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“သွားတော့လို့ ပြောနေတယ်နော် ရေစီး”

“ကျွတ်၊ မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အညာခံရလို့ကွ”

ဗျူးဒိုရောင်စူးစာ

“ဘာ၊ အညာခံရလို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဟုတ်တယ်၊ မင်း မောင်ကို နွားလုပ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ ကျုပ် နားဖားကြိုးအလှူခံမယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ၊ ဘာတွေလဲ”

ရေစီး ပို၍နားလည်ရ ရွှင်ထွေးကုန်သည်။ စုန်ရေက ဒေါသတွေနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လျက်။ လက်ညှိုးတထိုးထိုးနဲ့ ရေစီးကို ပြောချ၏။

“ဘာတွေလဲလို့ လာမမေးနဲ့ ရေစီး၊ ကျုပ်နဲ့တုန်းကတော့ အထိမခံ ရွှေပန်းကန်လို လုပ်နေပြီးတော့၊ တခြားကောင်နဲ့ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်နေလိုက်တာ”

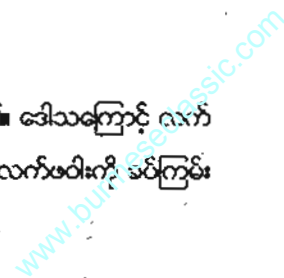
“စုန်ရေ”

ရေစီး အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်၏။ စုန်ရေက ရေစီးရှေ့ လွှားခနဲ ရောက်လာပြီး -

“ငါ့ကို လာမဟောက်နဲ့၊ မင်းအဆင့်က ဘယ်အဆင့်ဆိုတာ ငါ သိသွားပြီကွ၊ ခေတ်နဲ့ ပလူးပလဲနေလို့ ဝ၊ သွားလို့ ကျုပ်ကို မျှော့လို့ ပြန်တွယ်တာ”

“တောက် စုန်ရေ”

ရေစီး အသားတဆတ်ဆတ်တုန်သွား၏။ ဒေါသကြောင့် လက်တစ်ဖက် မြှောက်တက်သွား၏။ စုန်ရေက ရေစီးလက်ဖဝါးကို ဖိကြမ်း

ကြမ်းပဲ ဆုပ်ကိုင်၍ တွန်းပစ်၏။

“မင်းထွက်သွားတော့”

“ဒုန်း”

“အား”

တွန်းလိုက်တာ အားနဲ့မို့ ရေစီးကိုယ်လေး ထိန်းမရနိုင်ဖြစ်ကာ နောက်ပြန်ကျလျှင် ရင်မှာ ပွေ့ထားတဲ့မင်္ဂလာဂါဝန်ပါကင်လေးပါ လွင့် ကျ၏။

“တောက်”

ပါကင်လေး လွင့်ကျလျှင်။ မင်္ဂလာဂါဝန်လေးပါ ပြုထွက်၏။ ရောင်စုံကျောက်တို့ဖြင့် အလှစေ့စည်နေသည့် ဂါဝန်က လျှာထုတ်၍ ပြောင်ပြနေသလို၊ စုန်ရေ ခံစားလိုက်ရ၏။

ဒါကြောင့် ထိုဂါဝန်လေးကို ခြေဖနောင့်နဲ့ နင်းပစ်၏။

“စုန်ရေ”

“နင်မခေါ်နဲ့၊ မင်းနဲ့ကျုပ် အပြတ်ပဲ၊ မင်းကောင်နဲ့ မင်း ကြိုက်သလိုနေခဲ့ပြီးမှ ကျုပ်ကို ညှို့ယူတာ ခံပြင်းဆုံးပဲကွ၊ ဟိုကောင် စိတ်ကြိုက်ချေမွထားတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်ကို ကျုပ်က အမြတ်တနိုး နမ်းရ မယ်တဲ့လား”

“တောက်”

ရေစီး ဒေါသမထိန်းနိုင်တော့ပါ။ စုန်ရေ စကားလုံးတွေက ရေစီးကို မျက်ရည်တွေ ပေါက်ပေါက်ကျစေသလို၊ လဲကျနေရာမှ ကုန်းရုန်းထပြီး စုန်ရေပေးကို လှမ်းရိုက်လိုက်၏။

“ဖြန်း”

“ဟာ၊ မင်း”

စုန်ရေကလည်း သည်းမခံ။ နောက်တစ်ကြိမ် တွန်းပစ်လိုက် ၏။ ထိုအခါ ရေစီးကိုယ်လေး တွယ်ရာမဲ့ လွင့်ကျလျှင် ခန္ဓာကိုယ် ဘေးတိုက်ကျ၏။

“အား”

ကြမ်းခင်းနဲ့ အစောင့်ခံရသလိုဖြစ်တဲ့ ရေစီးကိုယ်လုံးလေးက အောင်မျက်ကာ ရုန်းထဖို့ အင်အားတွေ လျော့ကျ၏။

“မာနရေစီးတဲ့၊ ဘာမာနလဲ၊ တောက် ဆင့်မရှိတဲ့ မာန၊ ခေတ်ဆိုတဲ့ကောင်အတွက် ပျော်တော်ဆက်တဲ့ အညံ့စားမိန်းမ၊ မင်း ဘယ်လိုမိန်းမဆိုတာ မယူခင် သိလိုက်ရတာ၊ ကျုပ် ကံကောင်းသွားတယ်၊ မင်းကို နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ် မာနရေစီး”

ပြောဆိုရုံအားမရဘဲ မင်္ဂလာဂါဝန်ကို ခြေနဲ့ကန်ပစ်လိုက်ပြီး ထွက်သွားတဲ့ စုန်ရေ။

ရေစီး ကုန်းရုန်းထလို့မနိုင်ပေမယ့် ဒေါသကမနေ၊ လက်လှမ်း

မို့လျက်ရှိတဲ့ စားပွဲပေါ်က ပန်းအိုးကို ဆွဲကိုင်ကာ စုန်ရေရဲ့ကျောပြင်ကို တအားကုန်လွှဲပစ်၏။

“တောက်”

“ချလွမ်း”

အရာရာ အကျည်းတန်လျက်။

ဒါ ဘာကြောင့်လဲ။

တရားခံက ဒင်း။ တွေ့ရသေးတာပေါ့။ မာနရေစီးတဲ့။ မာနကို မထိပါနဲ့။ ဂုဏ်သိက္ခာကို မစော်ကားနဲ့။

ထိပါစော်ကားခံရရင် ပြန်လည်တုံ့ပြန်ဖို့ ရေစီးဘက်က ဝန်မလေးဘူးဆိုတာ ရှင်တို့ မကြာခင် သိရလိမ့်မယ်။

စောင့်ကြည့်လိုက်။

တောက်။

အင်း (၂၇)

“ဟား ဟား ဟား ဘာတတ်နိုင်သေးလဲကွ”

ခေတ် အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်က အသည်းနှလုံးကို ဆူးချွန်ချွန်နဲ့ ထိုးဆွသလို ခံစားရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ရေစီးခြေလှမ်းတွေ အရှိန်ပြင်းသွားသလို။ နီးစပ်ရာ စားပွဲပေါ်မှ မဖောက်ရသေးတဲ့ ဘီယာဘူးလေးတစ်ဘူးကို ဆွဲယူ၍ ပစ်ပေါက်လိုက်၏။

“တောက်”

“အား”

“ဟား ဟေ့”

စားသောက်ဆိုင်မှာမို့ အားလုံးရုတ်ရုတ်သည်းသည်းဖြစ်ကုန်သည်။ ရေစီးကိုမြင်တော့ ခေတ်တို့ သူငယ်ချင်းအားလုံး ပြူးကုန်သည်။

“ရေစီး”

“အေး မာနရေစီးတဲ့၊ ခေတ် နှင်ရဲ့အောက်တန်းကျတဲ့စိုက်ကို ငါ ဖော်ထုတ်မယ်။ ခုချက်ချင်း နှင်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး အချုပ်ခန်းရောက်အောင် ငါလုပ်ပြမယ်။ စောင့်ကြည့်လိုက်”

ရေစီး ပြောဆိုကာ လှည့်ထွက်ခဲ့လျှင် ခေတ် အံတင်းတင်းကြိတ်၏။ နဖူးစောင်းမှာ ရလိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာကို လက်ဖဝါးနဲ့ ဆင့်ပွတ်ရင်း။

“ဒီမြေမ ခုချိန်ထိ အစွယ်ထောင်နေသေးတယ်”

“အစွယ်ထောင်တာ အရေးမကြီးဘူး၊ ကိုယ်တို့ အငြိမ်လို့ မဖြစ်ဘူးခေတ်”

“ဟုတ်တယ်”

ခေတ် ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲထကာ။

“လာ၊ ရွှေစို့”

“ဘယ်ရွှေမှာလဲ၊ လွတ်တဲ့ဆီ ရွှေရမှာပေါ့ကွ၊ ဟိုကောင်မကူညီပါရစေအံ့ဖွဲ့ကို ခေါ်လာရင် လက်ကောက်ဝတ်နေရဦးမယ်။ မြေမလက်လှမ်းမမှီတဲ့နေရာကို ရှောင်ရယ်။ အိုင်းရစ်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ကိုယ်ရွှေရင် အိုင်းရစ်ကိုပါ ခေါ်သွားမှာပေါ့ကွ”

တစ်ကိုယ်တည်းဆိုရင် ညှိုးနေလိမ့်မယ်”

“အေးကောင်းတယ်၊ အိုင်းရစ်ပါရင် လန်းရမယ်၊ ခေတ္တာကိုပါ

အင်အားဖြည့်ခေါ်လိုက်မယ်၊ တစ်ဖွဲ့လုံး ရွှေကြမယ်”

ကမ္ဘာစိုးကလည်း အားတက်သရော ပြောလေသည်။ ထိုအခါ

ဖုန်းခသွ အသီးသီးဆက်၍ မာနရေစီးလက်လှမ်းမမှီအောင် အမြန်ဆုံး ရွှေရလေသည်။

ကျွတ်။ မလွယ်။

မာနရေစီးတဲ့။

နာမည်က စီးဆင်းနေတဲ့သဘော။ ထိုသဘောက သူတို့ရဲ့ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှုကို တိုက်စားသွားနိုင်သည်။

အင်း မတိုက်စားခင် ရွှေထားနိုင်မှာ။

ဟုတ်တယ်။

ကုသခြင်းထက် ကာကွယ်ခြင်းကို အလေးထားရတော့မယ်။

ထို့ကြောင့်။

အခန်း (၂၈)

“ချလွင်”

ကျောက်ပွင့်ရောင်စုံက ဖိုးရွာသည့်နယ် ပြန်ကျဲသွားလေသည်။
ရေစီးစိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း လုပ်ပစ်လိုက်တာက မုန်းတီးရွံရှာစွာ။

မင်္ဂလာဂါဝန်ကို တစ်စစီဆွဲဖြဲသလို၊ ကျောက်ပွင့်တွေတစ်လုံး
ချင်းခွာ၍ စုစည်းကာ စုန်ရေတို့ခြံဝင်းကားဝင်လမ်းမှာ ပစ်ချရင်း ချာခနဲ
လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

ကြားထဲက ဒေါ်ခင်လှရီ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေသည်။

ရေစီးလေးကို အပြစ်မဆိုသာပါ။ ငယ်ရွယ်သူရဲ့စိတ်ဆိုတော့
လည်း နားလည်ပေးရုံသာ။ ရေစီးက ဘယ်သူမှ နားမလည်ပေးရင်လည်း

ရွှေအိုရောင်ဖူးစာ

ဂရုမစိုက်ပါ။

ဒင်းကော၊ ဒင်းတို့ကိုရော ကံမ္ဘာမကြေချင်။

ယောက်ျားတဲ့။

ဘယ်လောက်သတ္တိရှိကြလို့လဲ။ ထိုတစ်ဖွဲ့လုံး ခြေရာဖျောက်
ပြေးကြတာ။ အမြီးတောင် ဖမ်းလို့မရတော့ပါ။

ခေတ်မာမီ ဒေါ်ဝတီချစ်က -

“မသိဘူး သမီးရယ်၊ ဒင်းတို့တစ်ဖွဲ့လုံး ခြေရာဖျောက်နေကြ
တာလေ၊ အံ့ပါရဲ့၊ လားရှိုးဘက် သွားတယ်လို့ ပြောသံကြားရတာပဲ၊
ဘာအဆက်အသွယ်မှ မလုပ်ကြဘူးတဲ့”

သေချင်းဆိုတော့။

သတ္တိရှိသတဲ့။ ကျားတွေတဲ့။ ခုတော့ ခွေးပြေးဝက်ပြေး။ ဒင်း
တို့ ပြန်လာတာနဲ့ တိုင်းတောထားတဲ့ကိစ္စ အကောင်အထည်ဖော်ရမယ်။

ဒင်းတို့ ပြန်လာရင် ဆွဲစေ့ဖို့ အကောင်အထည်ဖော်မယ်လို့
စိတ်ကူးရုံရှိသေးတယ်။ စုန်ရေသတင်းက အော်ဂလီဆန်စဖွယ် ကြားရ
ပြန်သည်။

စုန်ရေက သူ့သူငယ်ချင်းမကို ခိုးပြေးသတဲ့။

နှစ်ဦးသဘောတူလက်ထပ်ပြီး ဘန်ကောက်ထွက်သွားခလ
သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဖြူစင်တဲ့ကိုယ်ကျွတ်တရားနဲ့ ငါ့သိက္ခာ

ကို လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီး ရှောင်ထွက်သွားကြတာ ယောက်ျားငါးယောက်ကြုံရဲ့လား။
သတ္တိရှိရင် လာပြီး ရင်ဆိုင်လေ။

မာနရေစီးဟာ ဘယ်လိုမိန်းမဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရဲစခန်းမှာ
ပျက်နှာစုံညီ ရှင်းလိုက်ချင်သည်။

ရှင်းခွင့်မရတော့ ရေစီးစိတ်က ကျောက်ခဲတစ်လုံးလို မာကျစ်
နေခဲ့သည်။ အရေးထဲ မေမေနဲ့ဖေဖေက နားချလာသည်။

“ရီရီက အရမ်းအားနာနေတာပဲ သမီးရယ်၊ သမီးလေးကို
ရီရီ ကြည့်ဖြူတယ်၊ မြတ်မြတ်နိုးနိုးလည်း ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် တောင်း
ဆိုပါရစေတဲ့”

“ဘာလဲ မေမေ၊ စုန်ရေကို နားလည်ပေးဖို့လား”

“မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့၊ ရီရီမှာ စုန်ရေအထက်က သားကြီး
တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်၊ ရီရီသားကြီး ဆန်ရေနဲ့”

“ဘာ”

ရေစီး အော်ထည့်လျှင် စိတ်အားထက်သန်စွာပြောနေသည်
မေမေ လန့်ဖျပ်သွား၏။ ရင်ဘတ်ကိုလည်း လက်ဖဝါးနဲ့ အသာဖိရင်း-

“အမယ်လေး သမီးရယ်၊ ဖြည်းဖြည်းပြောပါ၊ တကတည်း
မေမေ ရောဂါရလိမ့်မယ်”

“မေမေ ပြောနေတာတွေ အဓိပ္ပာယ်မှ မရှိတာ၊ ရေစီးကို

ဘယ်လိုထင်နေကြတာလဲ”

“မ မဟုတ်ရပါဘူး သမီးရယ်၊ ရီရီပြောတာက သမီးရဲ့ဂုဏ်
သိက္ခာအတွက်ပါ၊ ပြီးတော့ ရီရီသားကြီးကလည်း နိုင်ငံခြားမှာ မေမေ
တို့လည်း မနက်ဖြန် သဘက်ခါသွားဖြစ်တော့လေ၊ အဲဒီတော့ မေမေတို့
နဲ့ သမီးလိုက်ခဲ့၊ ရီရီကလည်း သူ့သားကြီးဆီ လိုက်မယ်၊ ဟိုရောက်ရင်
သမီးတို့ချင်း တွေ့ကြုံ၊ စိတ်သဘောထား တိုက်ဆိုင်တယ်ဆိုရင် ...”

“တော်ပြီ မေမေ၊ ဘာမှမပြောနဲ့တော့၊ ရေစီးလည်း မလိုက်ဘူး
မေမေတို့ဘာသာ သွား၊ ဘယ်သေချင်းဆိုကိုမှ ပျက်နှာအောက်ကျခံပြီး
ဇယူဘူး၊ မုန်းတယ်၊ အားလုံးကို မုန်းတယ်”

ရေစီး အသာကုန်အော်ဟစ်ကာ မေမေနဲ့ဝေးရာသို့ ထွက်ခဲ့မိ
သည်။ ထွက်ခဲ့မိသည့် ခြေလှမ်းတွေက ဖေဖေရဲ့အထည်ချုပ်စက်ရုံသို့
ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ခဲ့လေသည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ရေစီး အလုပ်တွေကို ဖိလုပ်၏။

ဖေဖေနဲ့မေမေ ပြည်ပထွက်ခွာတဲ့နေ့ကတောင် ရေစီးလိုက်မပို့
တော့ပါ။ ဖေဖေနဲ့မေမေ ထွက်သွားပြီးနောက် ရေစီးစိတ်က ပို၍ မာကျစ်
သွား၏။

အလုပ်တွေသာ ရေစီးဘဝဖြစ်သည်။

ဒါ့ပြင် ဒင်းတို့အုပ်စုရဲ့သတင်းကို စောင့်စားနေပေမယ့်

အလကားပင်။ ဒင်းတို့တစ်ဖွဲ့ နောက်ကျောမလုံဖြစ်ပြီး လားရှိုးဘက်မှ တရုတ်ပြည်ထဲ ပင်သွားကြတယ်လို့ သတင်းသွဲ့ရသည်။

တချို့ကလည်း အိုင်းရစ်စ်အမျိုးတွေရှိတဲ့ ထိုင်ဝမ်ကို သွားကြ သည်ဟုလည်း ဆိုသည်။

ဘယ်သံတင်းမှန်လည်းတော့ မသိပါ။

သေချာတာက ရေစီးရှိနေတဲ့ ရန်ကုန်မြေပေါ် ဒင်းတို့ ခြေမချ သည်က ခုချိန်ထိ။

ရေစီးက ရေစီးရဲ့မာနနဲ့ရေစီး တောင့်ခံနေခဲ့သည်။

ထိုအတောအတွင်း ပြဿနာတစ်ခုနဲ့ ကြုံရသည်။ ထိုပြဿနာ က ရေစီးရဲ့အပြစ်အပျက်ကို စောင့်ကြည့်ပြီး အပိုင်ကြံဖို့ ကြိုးစားတဲ့ လင်းသုတာ။

စက်ရုံကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရေစီးဆီ ချဉ်းကပ်လာသည်။ စက်ရုံ ပြင်ဆင်ရေးနဲ့ပတ်သက်နေတာမို့ ရေစီး အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံတာကို ဒင်းက အဆင့်ကျော်ရုံမကဘူး။ ပြောလာတဲ့စကားတွေက အသားတင် မက၊ အသည်းနှလုံးပါ တဆတ်ဆတ်တုန်သည်။

“ဘာ ဘာပြောတယ် လင်းသုတာ”

“ဪ ကိုယ်က အကြံကောင်းပေးတာပါ။ ကိုယ်က တရားဝင် အိမ်ထောင်ကွဲနေတာလွဲရင် ဂုဏ်သိက္ခာရှိတယ်။ ရေစီးက မိန်းကလေး

ဆိုတော့ အမည်းစက်ထင်နေတဲ့ ပုံရိပ်နဲ့ဆိုတော့ ဘယ်သူလေးစားမလဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကို လက်ထပ်လိုက်ရင်း -

“သေနာကျ”

ရေစီးပေါက်ကွဲကာ နီးစပ်ရာပစ္စည်းကို ဆွဲယူလျက်။ စက်ရုံပြင် ဖို့ ချထားသည့်ပစ္စည်းကိရိယာတွေထဲက တူကြီးတစ်လက် ပါလာသည်။

ထိုတူနဲ့ ရွယ်တာမဟုတ်။ တကယ်ထုချဖို့ ဖြစ်တာမို့ လင်းသုတာ ပျာပျာသလဲ နောက်ဆုတ်ကာ။

“ဆောရီး၊ ရေစီးရယ် သိက္ခာရှိအောင် ကိုယ့်ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ကယ်တင်ချင်လို့”

ပြောလေကလေးနဲ့ နောက်ဆုတ်နေတဲ့ လင်းသုတာနောက် ရေစီး လွှားခနဲလိုက်၏။

“ဘာ ကယ်တင်ဖို့၊ သေနာကျ၊ နောက်တစ်ခါ ဒီလေသံမျိုး ထွက်ဖို့မပြောနဲ့၊ စက်ရုံအရိပ်ကိုတောင် မနင်းနဲ့၊ ကဲဟာ”

ရေစီးလက်ထဲက တူနဲ့ တကယ်ပစ်ပေါက်လေသည်။ လင်းသုတာ အရှောင်အတိမ်းမြန်ပေမယ့် နံရံနဲ့ထိပြီး လွင့်ကျတဲ့တူက လင်းသုတာ၏ ဖနောင့်ကို မှန်၏။

ထိုအခါ -

နေလာတာ ခုဆိုရင် နှစ်ချိကြာခဲ့ပြီ။

မာနအသားကျနေချိန်မှာ နောက်ထပ် ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ထိုဇာတ်လမ်းက အခြားမဟုတ်ပါ။ ရေစီးစိတ်၊ ရေစီးသဘောနဲ့ ရေစီးခံစားချက်ကို သိနှင့်နေတဲ့ ဒေါ်မေစိုး၊ ဒေါ်မယ်အိနဲ့ မိမူမူတို့ ပေါင်းပြီး ဒဏ်ရာရနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စံအိမ်ထဲ ခေါ်သွင်းလာခြင်း။

ထိုအခါ ရေစီးစိတ်က ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသွားကာ နှင်ထုလ်လိုက်သည်က ယတိပြုတ်။

ထိုဖြစ်စဉ်ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ဒေါ်ဝေ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ခုတော့ ရေစီးဘဝ ငြိမ်းချမ်းနေပါသည်။ သို့သော် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တဲ့ အချိန်မှာ အားငယ်တာတွေ၊ အထီးကျန်ဆန်တာတွေ ခံစားရလျှင် ရေစီးစိတ်က မေမေတို့ဆီ ရောက်တတ်၏။

မေမေတို့ဆီ လိုက်သွားရင် ကောင်းလေမလား။

ထိုသို့တွေးမိပါသေးသည်။ သို့သော် ထိုအတွေးက ချက်ချင်း ပြတ်တောက်သွားလေသည်။ အကြောင်းက မေမေတို့ အန်တီရီတို့ ဖိသားစုအားလုံး အမေရိကမှာ အခြေကျနေပြီ။

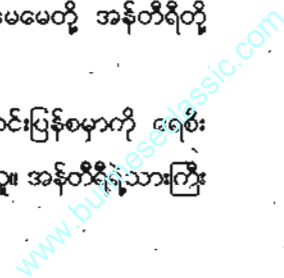
ရေစီးရောက်သွားလို့ ဇာတ်လမ်းဟောင်းပြန်စမှာကို ရေစီးအရှံရှာခုံးဖြစ်သည်။ စုန်ရေက သူ့အိမ်ထောင်နဲ့သူ့ အန်တီရီနဲ့သာကြီး

အနိး (၂၉)

ထိုသို့သော အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် ရေစီးစိတ်က ယောက်ျားတွေကို ရွံရှာနေမိသည်။

ဘယ်ယောက်ျားလေးနဲ့မှ နီးနီးစပ်စပ် မဆက်ဆံချင်တော့ပါ။ ဒါကြောင့် တသီးတခြားနေထိုင်ကာ၊ အထူးသဖြင့် လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တောင် ရေစီး ရှောင်ခဲ့သည်။ မရှောင်နိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းကိစ္စမျိုးနဲ့ ကြုံလာရင်တော့ 'တိုးတိုးစံ' နဲ့ ပြီးစေသည်။

ထိုအခါ ရေစီးဟာ သိပ်ဘဝင်မြင့်တဲ့မိန်းမ။ မာနသရဗူထားတဲ့ မိန်းမဆိုပြီး အဖြစ်ပြောခြင်းခံရလေသည်။ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ရေစီး ဂရုမစိုက်ပါ။ ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ မပတ်သက်ဘဲ ရေစီး

ဆန်ရေက မမတို့နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်နေကြောင်း မမတို့နဲ့ ပုန်းပြောစဉ် သိရ၏။

ဒါ့ပြင် အနိတိရီက ပုန်းဆက်ပြီး သူ့သားကြီး ဆန်ရေနှင့် စကားလမ်းကြောင်း ပြန်စပြော၏။

အင်း ထိုတစ်ယောက်နဲ့လည်း မပတ်သက်ချင်တာမို့ မေမေ တို့ဆီ လိုက်သွားချင်သည့်အတွေးက ချက်ချင်း ခေါင်းယမ်း၍ ဖယ်ရှား ပစ်ပြီးသား ဖြစ်သည်။

ခုချိန်ထိ ရေစီးရင်ထဲ၊ အသည်းထဲမှာ ယောက်ျားတွေ့ရဲ့ စိတ် ကို ရွံရှာနေဆဲဖြစ်သည်။

အဲဒါ ရေစီး လွန်သလား။

ပြောကြစမ်းပါ။

အခန်း (၃၀)

“ဒင်”

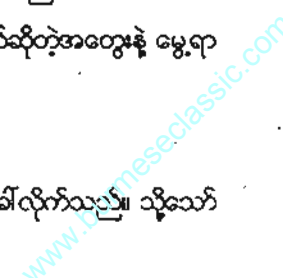
နာရီတစ်ချက်တီးသံကြားရလျှင် ရေစီး နိုးလာသည်။ အိပ်ရေး ဝ၊ နေသလိုဖြစ်ပေမယ့် ငိုက်က ဆာသယောင် ရှိ၏။

ညဦးက ဆေးသောက်ပြီး စောစောအိပ်ဖြစ်တာမို့ ခုလို ညနက် သန်းခေါင်နိုးလာပြီး ဆာလောင်ခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။

ယိုးဒယားကြောင့် တစ်ခုခု စားရင်ကောင်းမယ်ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ မွေ့ရာ ပေါ်မှ အသာထ၏။

“ဒေါ်ဝေ”

သတိရတာနဲ့ ဒေါ်ဝေကို ရေစီး လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သို့သော်

လည်း ပြန်ထူးသံမကြားရပါ။ အင်းလေ။ ဒေါ်ဝေလည်း ပင်ပန်းပြီ။
အန်တီသွေးက ဆေးစားပြီး တစ်ပတ်လောက် အနားယူပါ။
လို့ ရေစီးနားနေတဲ့ တစ်ပတ်အတွင်း ဒေါ်ဝေ ဂရုစိုက်လုပ်ကိုင်ပေးရသည်
မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် ပင်ပန်းပြီပေါ့။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ဝေကို ဆက်ပြီး
ခေါ်မနေတော့ပါ။

မီးခလုတ်ဖွင့်ပြီး ခုတင်ပေါ်က ဆင်းသည်။ အိပ်ရေးဝနေပြီ။
ရေစီး လန်းဆန်းနေပါပြီ။ အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာရင်း ဒေါ်ဝေအခန်း
တံခါးကို အသာပုတ်ကြည့်သည်။ အခန်းထဲက တုံ့ပြန်သံ မကြားရပါ။
နေပါစေလေ။

ရေစီးကိုယ်တိုင် မီးဖိုခန်းထဲ တန်းဝင်သွားပြီး ကော်ဖီတစ်
ခွက် ဖျော်သည်။ ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်ဖြင့် အဆာပြေစား၏။

စားသောက်ပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ ဒေါ်ဝေအခန်းတံခါးကို
တွန်းကြည့်၏။ ထိုအခါ အခန်းတံခါး အလွယ်တကူ ပွင့်သွားလျှင် ရေစီး
ချောင်းကြည့်၏။

“ဟင်”

အခန်းမီး ထိန်ထိန်လင်းလျက်ဖြစ်ပေမယ့် အိပ်ရာပေါ်မှာ
ဒေါ်ဝေကို မတွေ့ရပါ။

ထိုအခါ ရေစီးမျက်လုံးလေး အပြူးသားဖြစ်သွားသည်။
“ဒေါ်ဝေ”

ယောင်ယောင်ရမ်းရမ်းနှင့်လည်း ဒေါ်ဝေကို ခေါ်မိ၏။ ဘုရား
ဈေး ရေစီးရင်ဘတ်လေးပါ ဖိရင်း တခြားအခန်းတွေ လျှောက်ကြည့်၏။
မတွေ့။

တစ်တိုက်လုံးအနှံ့ ဘယ်နေရာမှမတွေ့ချေ။

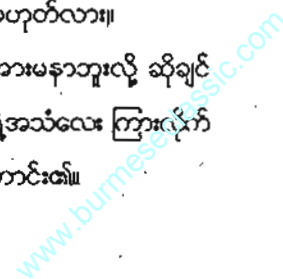
ညကြီးမင်းကြီး ဒေါ်ဝေ ဘယ်ထွက်သွားတာလဲ။ သွားစရာရှိ
ရင် ပြောဆိုသွားပါလား။ ခုတော့။

ရေစီး ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်ကာ နီးရာဆိုမှာမှာ ကမန်းကတန်း
ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။ စိုးရိမ်တာလား၊ ကြောက်ရွံ့တာလား။ ဘာလား။
ညာလား မသိတဲ့ ခံစားမှုက ဝေဒနာတစ်ရပ်နယ်။ ညကြီးမင်းကြီး
ရေစီးတစ်ယောက်တည်းမို့ စိတ်မှာ မလုံခြုံသလို ခံစားရ၏။

ဒါနဲ့ ချက်ချင်း စိတ်ကို ပြန်တင်းပြီး တိုးတိုးစံဖုန်းကို ခေါ်
သည်။ ဖုန်းဝင်ပေမယ့် မကိုင်သေး။

ဒင်းလေး ဒီအချိန် အိပ်မောကျချိန် မဟုတ်လား။

မကိုင်မချင်း ရေစီး ခေါ်နေမိသည်။ အားမနာဘူးလို့ ဆိုချင်
ဆိုပေစေ။ လောလောဆယ် တစ်ယောက်ယောက်ချဲ့အသံလေး ကြားလျက်
ရရင် ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြစ်တာတွေ ပြေတန်းကောင်း၏။

အတန်ကြာတော့ တိုးတိုးဘက်က ဖုန်းထူးသံကြားရ၏။

“ဟဲ့လို”

အိပ်ချင်မှူးတူးနဲ့ တိုးတိုး ဖုန်းထူးတာက ရေစီးအတွက် ခွန်

အားတစ်မျိုးပါပဲ။

“တိုးတိုးရေ မမပဲ”

“ဟင် မမရေစီး”

“ဟုတ်တယ် တိုးတိုးရဲ့”

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ မမရယ်”

တိုးတိုးမေသံက အိပ်ချင်မှူးတူးအသံတွေ ပျောက်ကာ ရေစီး

အတွက် စိုးရိမ်မှုတွေ ပါနေပါသည်။

“ဟိုလေ ဒေါ်ဝေ”

“ဒေါ်ဝေ ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ”

“ဒေါ်ဝေ မရှိတော့ဘူး”

“ဟင် ဒေါ်ဝေ မရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား မမ”

“ဟုတ်တယ်၊ မမ တစ်ရေးနှိုးလို့ ဆာလာတာနဲ့ ဒေါ်ဝေကို ခေါ်ကြည့်တယ်၊ ထူးသံမကြားရဘူး၊ ရေစီးက ဒေါ်ဝေ အိပ်ပျော်နေတယ် လို့ပဲ ထင်တာ၊ မမဘာသာ ကော်ဖီပျော်သောက်ပြီး ဒေါ်ဝေအိပ်ခန်းတံခါး ဖွင့်ကြည့်တယ်၊ အဲဒီတော့မှ အိပ်ခန်းထဲမှာ ဒေါ်ဝေမရှိမှန်း သိတယ်။

ရှာကြည့်တာ တစ်တိုက်လုံးလည်း နှံ့နေပြီ တိုးတိုးရဲ့”

ရှင်းပြနေတဲ့ မမအသံလေးက စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် အနားသတ် တုန်ခါနေပါသည်။ ထိုအခါ တိုးတိုးစံလည်း စိုးရိမ်စိတ်ကလေးဖြစ်ကာ။

“နေဦး မမ၊ တိုးတိုး ဖုန်းဆက်ကြည့်မယ် ဒေါ်ဝေကို”

“အေး ဆက်ကြည့်စမ်းပါ၊ ဒေါ်ဝေဖုန်းနံပါတ် ရေစီး မသိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ မမ စိတ်အေးအေးထား၊ တိုးတိုး ဖုန်းဆက်

ပြီးရင် မမကို အကြောင်းပြန်မယ်”

“အင်း”

“ဒါပဲနော် မမ”

“ဒါပဲ တိုးတိုး၊ အကျိုးအကြောင်း ပြန်ပြောဖို့ မမေ့နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ရေစီး ဖုန်းလေး အသာချရင်း သက်ပြင်းကြီး ချမိသည်။ သူမက နှလုံးအားနည်းနေတာနဲ့ ခုလိုဖြစ်လာတော့ နှလုံးအခုန်မြန်ကာ မူးချင်ချင် ဖြစ်လာသည်။

ထို့ကြောင့် အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပြီး ဆေးသောက်ကာ မွေ့ရာ ပေါ် အသာလှဲနေလိုက်သည်။

လှဲနေရင်းလည်း တွေးတောမိသည်က ညကြီးအချိန်ပေတော် ဘယ်သွားစရာရှိလို့လဲ။ ရှိတယ်ဆိုလည်း ပြောဆိုပြီး သွားပေါ့။ ခုတော့။

ဟွန်း။ သာယစေ။

ပြောဆိုပစ်မယ်လို့ ရေစီးစိတ်မှာ ခဲထား၏။

ထိုစဉ်

“တိ တိ တိ”

ရေစီးရဲ့လက်ကိုင်ဖုန်းလေး မြည်လာသည်။ ရေစီး ဖုန်းကိုင် လိုက်လျှင် တိုးတိုးအသံ စီးဝင်လာသည်။

“မမရေ တိုးတိုးပဲ”

“ပြော တိုးတိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ ဒေါ်ဝေက အဒေါ်တစ်ယောက်ရဲ့အသုဘသွား တာတဲ့”

“ဘာ ဒီညကြီး ဘာအသုဘလဲ”

“ဟိုး ဒီလို မမရဲ့ အသုဘက မရှိတော့ဘူး။ သင်္ဂြိုဟ်ပြီးသွား ပြီ ဒေါ်ဝေအဒေါ်က ဆင်းရဲတော့ ဖဲပိုင်းလုပ်တယ်လေ။ အဲဒါ သွားစောင့် ပေးတာ”

“ကျွတ်၊ မဟုတ်တာတွေ”

“ဟုတ်တယ် မမရဲ့။ ဖဲပိုင်းမှာ အကောက်ကောက်ပေးတာ၊ ပြီးတော့ ဖဲကစားတဲ့လူတွေက အရက်သမားတွေလည်း ပါတော့ ဒေါ်ဝေ လည်း မူးနေတယ်”

“တာ”

“ဟိုး မူးတာက အရက်သမားတွေ ဖဲနိုင်လို့ အရက်တိုက်တယ် လေ။ အဲဒါ ဒေါ်ဝေ အားနာနာနဲ့ သောက်မိပြီး မူးနေတယ်တဲ့”

“တောက်”

ရေစီး တောက်ခတ်ရင်း နှုတ်ခမ်းကိုက်မိသွားတာက ခံပြင်း လွန်းစွာ။ ထိုအခါ တိုးတိုးစံကလည်း ကမန်းကတန်းပဲ ဖြေရှင်းချက်ပေး ၏။

“မမရယ် တိုးတိုး တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒေါ်ဝေကို သူ့သူငယ် ချင်းတွေ လာပို့ပါလိမ့်မယ်။ ဒေါ်ဝေ မူးနေတာကို ဘာမှမပြောပါနဲ့၊ နော် မမ၊ မနက်ကျရင် တိုးတိုး လာခဲ့မယ်။ အခု ဒေါ်ဝေကို ဒေါ်ဝေ သူငယ်ချင်းတွေ လာပို့လိမ့်မယ်။ မမ ဒါပဲနော်၊ မမ မမစိတ်ချ လက်ချ အိပ်လိုက်တော့၊ Good night မမ”

တိုးတိုးစံ ဒီရောသောပါး ပြောဆိုဖုန်းချသွားလျှင် ရေစီး အံကြိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် လက်ကိုင်ဖုန်းကို ချပစ်ရင်း မိန်းမကြီးတစ်ယောက် အရက် သောက်ရတယ်လို့ ပြောမပြောချင်ဘူး။

လာပစေ။

ရေစီးလက်တစ်ဖက် ခါးထောက်ကာ လသာဆောင်သံ ထွက်ပြီး

စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ သိပ်ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရပါဘူး။

“ဟင်”

ခြံဝင်းရှေ့ ကားနှစ်စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် လာရပ်၏။ လာရပ် တဲ့ကားက ရိုးရိုးမဟုတ်။ ပြိုင်ကားအသစ်စက်စက်ကြီး။

ရှေ့ဆုံးကားရဲ့နောက်ခန်းကနေ ဒေါ်ဝေက ဒယီးဒယိုင် ဆင်း ချလာသည်။

ပိုပြီးအံ့သြစရာကောင်းတာက ထိုပြိုင်ကားပေါ်မှာ ယောက်ျား လေးတွေ။ အလွန်ဆုံးဂိုလှ ရေစီးတို့အရွယ် လူငယ်တွေ။ အားလုံးက လည်း မူးမူးချည်း။

ဒေါ်ဝေက မိန်းမကြီးတန်မဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီလူငယ်တွေနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်နေရတာလဲ။

ဘုရားရေ။

ဟိုတွေ ဒီတွေနှင့် အံ့သြမှုလွန်ကဲနေတဲ့ ရေစီး၊ ခြေလှမ်းတွေ ရွှေ့ဖို့ပင် မေ့နေသည်။

“ဟေ့ ဒေါ်ဝေကြီး ဘိုင်ဘိုင်”

“ဒေါ်ဝေဆိုတဲ့ မိန်းမကြီး Good night”

“ဒိုးမယ်”

“ဝေးဟေးဟေး”

ကြည့်စမ်း ထိုလူငယ်တစ်ယောက် နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ကြတာ မပြီးနိုင် မစီးနိုင်။

မိန်းမကြီးတန်မဲ့ ယောက်ျားတွေနဲ့ ပရောပရီ။ ထိုကားနှစ်စီး ပြန်လည်ထွက်သွားတော့ ဒင်းက ခြံဝင်းထဲ ဝင်လာသည်က အမူးလွန် နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတိုင်း။

ရေစီးစိတ်က အလိုလို မသတိခြင်း ဖြစ်နေမိသည်။

ဒေါ်ဝေ့လို မိန်းမကြီးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေက လူရွယ်ယောက်ျား လေးတွေ ဖြစ်ကြရုံမက ကားအကောင်းစားတွေနဲ့။

မဟုတ်မှလွဲရော။

တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။

အဲဒီတစ်ခုခုက လွဲချော်မှု။ ဘာလွဲချော်မှုလဲ။ ရေစီး စုံစမ်းရ မည်။ ဟုတ်တယ်။

ဒေါ်ဝေက မှားတဲ့အတိုင်း တိုက်ထဲဝင်လာသည်။ သူ့အခန်းထဲ သူ ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနဲ့ ဝင်သွား၏။

အတန်ကြာတော့ ရေစီး အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့သည်။

ဒေါ်ဝေ့အခန်းတံခါးကို ဖွင့်၏။

တံခါးက မပွင့်။

အထဲက ဂျက်ချလိုက်ပြီ ဖြစ်မယ်။

၃၉၂

မိန်းကလေး

မိုးလင်းရင်တော့လား တွေကြသေးတာပေါ့ ဒေါ်ဝေ။

ရှင်ကြီး ဘယ်လိုမိန်းမလဲလို့ လက်ညှိုးထိုးပြီးကို မေးမယ်။

ဟတ်တယ်။

မေးကိုမေးမယ်။

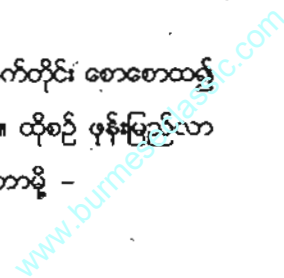
အင်း (၃၁)

မနက်ခင်းနေပြည်မှာ နွေးလှလှရှိ၏။

ပြတင်းတံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် နွေးလှသော နေပြည်နှင့်အတူ
လေနလေးတို့ ပြေးဝင်လာသည်မှာ လတ်ဆတ်စွာရယ်။

ထိုလေနအေးကို ရေစီး တစ်ရွက်ပြီး တစ်ရွက် ဖိရှူမိ၏။
လတ်ဆတ်သော လေနအေးကို တစ်ရွက်မက်မက် ဝဝရှူလျှင် နှလုံး
ကျွန်းမာရေးကောင်းလှ၏။

အနီတီသွေးပြောတဲ့အတိုင်း ရေစီး မနက်တိုင်း စောစောထ၍
နှလုံးကျွန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေမိသည်။ ထိုစဉ် ဖုန်းပြည်လာ
သည်။ ထိုအချိန်မှာ ဒေါ်ဝေအခန်းထဲ ဝင်လာတာမို့ -

“ဖုန်းကိုင်လိုက် ဒေါ်ဝေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ဒေါ်ဝေက သယ်လာတဲ့ မနက်စာ စားတော်မုန်းကို စားပွဲပေါ်

တင်ပြီး ဖုန်းကိုင်လေသည်။

“ဟဲလို”

“ကိုယ် သစ်လွင်ထွန်းပါ။ ရေစီးနဲ့ ပြောမလို့”

“မပြောနဲ့”

“ဘာ”

သစ်လွင်ထွန်း ဘာခနဲဖြစ်သွားသလို အသက်ရှူလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေတဲ့ ရေစီး လှည့်ကြည့်၏။

ဒေါ်ဝေက မျက်နှာထားနှင့်။

“ဟုတ်တယ်၊ မပြောနဲ့ဆိုတာ မမ သိပ်ကျန်းမာရေးမကောင်း လို့ ပြီးတော့ မမက ခင်ဗျားတို့လို ယောက်ျားတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်ပါ”

“ဒီမှာ ရေစီး မပတ်သက်ချင်ရင် ရေစီးဘာသာ ကိုယ့်ကို ပြောပစေ၊ ခင်ဗျား ကြားကနေ ဘာမှဝင်ပြောစရာ မလိုဘူး”

“အိုး ပြောရမှာပေါ့၊ မပြောလို့ရမလား”

“နေစမ်းပါဦးကွ၊ ခင်ဗျားက ရေစီးနဲ့ ဘာပတ်သက်လို့လဲ”

“အထိန်းတော်၊ ဒါပဲ”

ဒေါ်ဝေ ဘောက်ဆတ်ဆတ်ပြောရင်း ဖုန်းပိတ်လိုက်၏။ ရေစီး ပူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း ဒေါ်ဝေကို နားမလည်အောင် ဖြစ်ရလေသည်။ အသက်ရှူလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တာကို ရေစီး ရပ်လိုက်ရသည်။

“ဒေါ်ဝေ”

“ဗျာ”

“ဘာ ဘယ်လိုထူးလိုက်တယ်”

“ဗျာ၊ ဗျာများသွားတယ်လို့ ပြောမလို့ပါ မမရယ်၊ ဘယ်လို ကြီးလည်း မသိဘူး၊ မမနဲ့ ပြောမယ်လို့ ဇွတ်ပြောတာ၊ အဲဒါကြောင့် ဒေါ်ဝေက”

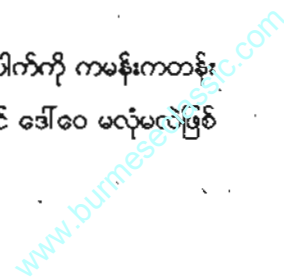
“တော်စမ်းပါ”

ရေစီး စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။ ယတိပြတ်ပြောလျှင် ဒေါ်ဝေ မျက်နှာလေး အောက်ချလေသည်။

“ဒေါ်ဝေ ရှင်ဟာ သာမန်နဲ့မတူတာ သေချာနေပြီ”

“ဗျာ”

လို့ မထွက်မိအောင် ဒေါ်ဝေ ပါးစပ်ပေါက်ကို ကမန်းကတန်း ပိတ်လိုက်သည်။ ဒေါ်ဝေ့ရှေ့ ရေစီး တိုးလာလျှင် ဒေါ်ဝေ မလုံမလုံဖြစ် ပြီး ခြေလှမ်းတွေ နောက်ဆုတ်၏။

ရေစီးက ဒေါ်ဝေကို စိုက်ကြည့်ပြီး -

“ပြောစမ်းပါ ဒေါ်ဝေ၊ ရှင် မိန်းမစစ်စစ် ဟုတ်ရဲ့လား”

“အဲ”

ဒေါ်ဝေတစ်ကိုယ်လုံး တွန့်ခနဲဖြစ်သွားကာ ခြေလှမ်းတွေ ပို၍ နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။ ပြီးတော့ ဗျာဿာခတ်သလို ဖားလျားဖြစ်နေ တဲ့ ချည်ကွက်အင်္ကျီရှည်ပွပွကို ဟိုဆွဲချ ဒီဆွဲချ ပြုရင်း -

“ဟိုလေ၊ မမ မနက်စာ စားလိုက်ဦးနော်၊ ဒေါ်ဝေလေ ဟို ဟင်း ဟင်းအိုးတည်ထားမိသလားပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ခြေလှမ်းတွေ နောက်ဆုတ်ရင်း လှည့်ထွက် သွားလျှင် ရေစီး အံကြိတ်လိုက်၏။

ခေါင်းကိုလည်း တစ်ဆက်တည်းခါရင်း။

တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက်တွေးမိလေသည်။

ဒီကိစ္စ ပေါ့သေးသေး မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

နေနှင့်ဦးပေါ့ ဒေါ်ဝေ။

အခန်း (၃၂)

“တောက်”

ထိုမြင်ကွင်းမှာ ရေစီးစိတ်ကို ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲစေသည်။

ထိုအခါ ရေစီး တောက်ခတ်မိလျက်သားဖြစ်ကာ ထိုင်နေရာမှလည်း ထပြီးသား ဖြစ်လေသည်။

“ရေစီး”

“မရေစီး”

ဦးသစ်လွင်ထွန်းနှင့်စိန်ကုန်သည် ဒေါ်မမကြီးတို့ ပြိုင်တူခေါ် လျှင် ဝုန်းခနဲ ထမိသည့် ရေစီးကိုယ်လေး တောင့်မတ်သွား၏။

ပြီးတော့ သတိလည်း ဝင်ကာ ထိုမြင်ကွင်းဆီမှ အကြည့်ကို

ပြန်ရပ်သိမ်း၏။ ထို့နောက် ရှေ့မှာရှိနေသည့် လုပ်ငန်းရှင်နှစ်ယောက်ကို အားတွဲအားနာဖြစ်ပြီး ရေစီး ဖြန်ထိုင်လေသည်။

“ဆောရီး”

နှုတ်ကလည်း အလိုလို တောင်းပန်ပြီးသားဖြစ်၏။

“ရပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မမကြီးတို့ ဆွေးနွေးတဲ့ကိစ္စမှာ မရေစီး အနေနဲ့များ ဘဝင်မကျတာရှိလို့လဲ”

ဦးသစ်လွင်ထွန်းက ‘ရပါတယ်’ လို့ ပေါ့ပေါ့လေး လက်ခံပေမယ့် ဒေါ်မမကြီးက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထုတ်မေး၏။

ရုတ်တရက် လွတ်ထွက်သွားတဲ့ ရေစီးစိတ်ကြောင့် ဒေါ်မမကြီးတို့ကို ရေစီး အားနာရကာ ပျာပျာသလဲ ရှင်းပြရလေသည်။

“မ မဟုတ်ပါဘူး။ မမကြီးတို့ ကမ်းလှမ်းတဲ့ကိစ္စနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ရေစီးချဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စနဲ့ပါ။ ဆောရီးပါ။ ရေစီး ထပ်ဆင့်တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒေါ်မမကြီးနဲ့ ဆွေးနွေးတဲ့ကိစ္စ ရေစီး သဘောကျပါတယ်။ ငြင်းပယ်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။”

“တကယ်ပြောတာလား ရေစီး”

ဦးသစ်လွင်ထွန်းမေးလျှင် ရေစီး လေးလေးနက်နက် ခေါင်းညိတ်၏။

“ရေစီး တကယ်ပြောတာ၊ ကိုသစ်လွင်ထွန်းကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အခု ဆွေးနွေးတဲ့အတိုင်းပဲ အတည်ပြုမယ်။ ပြီးတော့ စာချုပ်ချုပ်ကြတာပေါ့ မမကြီးရယ်၊ နော်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ရေစီးရယ်၊ မမကြီးက ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားတာပဲ”

“ဆောရီးပါ”

ရေစီး ထပ်တလဲလဲ တောင်းပန်မိ၏။

“ရပါတယ်။ အရေးကြီးတာက လုပ်ငန်းကိစ္စ ဆွေးနွေးတယ် ရေစီးဘက်က လက်ခံလို့ မမကြီး ဝမ်းသာပါတယ်။ ရေစီးကို ကျေးဇူးလည်း တင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဆွေးနွေးပွဲထဲမြောက်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်နဲ့ နေ့လယ်စာ စားကြမယ်လေ။ မမကြီး စီစဉ်ထားတယ်။ ရေစီး နေ့လယ်စာ အတူတူစားကြမလား”

ဒေါ်မမကြီး လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောလာသည်။ ရေစီးဘက်က စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် တောက်ခတ်တဲ့ဖြစ်စဉ်ရှိနေတာမို့ ရေစီး ခေါင်းလေး အသာညိတ်ရလေသည်။

“အိုကေ”

ဦးသစ်လွင်ထွန်းက ဝမ်းအသာဆုံးဖြစ်ရလေသည်။ ထို့နောက် သုံးယောက်သား အဆင့်မြင့်ကော်ဖီဘားမှထကာ ဒေါ်မမကြီး စီစဉ်

ထားတဲ့အတိုင်း ယိုးဒယားထမင်းဆိုင်သို့ လိုက်ပါခဲ့ရလေသည်။

မကြီးတို့နှင့် နေ့လယ်စာ စားနေရပေမယ့် ရေစီးစိတ်နဲ့
ရေစီးမြင်လွှာမှာ ထိုမြင်ကွင်း လွှမ်းမိုးနေဆဲပါ။

ရေစီးတို့ လုပ်ငန်းကိစ္စဆွေးနွေးရင်း သက်သောင့်သက်သာ
ထိုင်နေကြတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်က မှန်အကြည့်ရောင်တွေနဲ့ လေးဖက်လေးတန်
မြင်ကွင်းကို အတိုင်းသား မြင်ရလေသည်။

ထိုအခါ ကော်ဖီဆိုင်ရဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဘီယာနှင့်အကင်
မျိုးစုံရောင်းသည့် စားသောက်ဆိုင်ရှိ၏။

ထိုစားသောက်ဆိုင်ရှေ့ ပြိုင်ကားနှစ်စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်
လာရပ်တာမြင်လျှင် ရေစီး တအံ့တဩ ကြည့်မိ၏။ ထိုပြိုင်ကားနှစ်စီး
ကား ဒေါ်ဝေ့ကို လာပို့တဲ့ ညက ပြိုင်ကားနှစ်စီး။ ရေစီး မှတ်မိနေသည်။

ရေစီးကြည့်နေရင်းနဲ့ ပြိုင်ကားပေါ်မှ လူရွယ်အုပ်စု ဆင်းလာ
သည်။ အားလုံးပေါင်း လေးယောက်။ ထိုလူရွယ်တွေကလည်း ထိုညက
ဒေါ်ဝေ့ကို လိုက်ပို့တဲ့သူတွေပဲ။

ထိုလူရွယ်ထဲမှာ တစ်ယောက်က ထင်ထင်ရှားရှား။ အနီရောင်
ကိုယ်ကျပ်တီရှပ်နှင့်အသားကပ်လို ဘောင်ဘီရှည်နှင့်ဖို့ ထင်ရှားနေသည်။

ထိုကားနဲ့ ထိုလူရွယ်တွေကိုကြည့်ရင်း ရေစီးမြင်လွှာမှာ ထိုည
က ပုံရိပ်တွေ မြင်လာသလို။ ထိုပုံရိပ်တွေအတိုင်း ထပ်တူခံစားရ၏။
ထို့ပြင် တီရှပ်နဲ့လူရွယ်ကို ကြည့်နေရင်း ဒေါ်ဝေ့ရဲ့ပုံစံကို မြင်ယောင်လျှင်
ရေစီး ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

ဘုရားရေး။

ရင်ထဲမှ ဘုရားတမိသွား၏။

သူငယ်ချင်း တရုန်းရုန်းနဲ့ ထိုလူရွယ်က ဒေါ်ဝေ့များလား။

ဘုရားရေး။

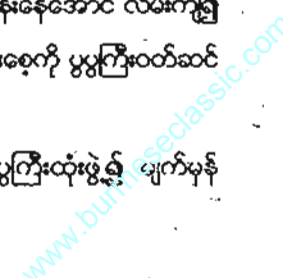
နောက်တစ်ကြိမ် ရင်ထဲဘုရားတမိလျှင် ရေစီး ပို၍မယုံနိုင်
အောင် ဖြစ်ရလေသည်။

မူးနေတဲ့ ဒေါ်ဝေ့။

သူမထက် ခေါင်းတစ်လုံး ပိုမြင့်နေတဲ့ ဒေါ်ဝေ့။

တစ်ကိုယ်လုံးအနံ့ သနပ်ခါးတွေ ထူးပိန်းနေအောင် လိမ်းကျံ၍
ထဘီအပွင့်ကြီးကြီး၊ အကျီလက်ရှည်၊ လည်ပင်းစေ့ကို ပွပွကြီးဝတ်ဆင်
တဲ့ ဒေါ်ဝေ့။

မိန်းမကြီးပုံစံမျိုးဖြစ်အောင် ဆံပင်ပွပွကြီးထုံးဖွဲ့၍ မျက်မှန်

ထူထူကြီး တပ်ထားသေးသည်။

အသက်အရွယ်နဲ့လိုက်အောင် သွက်သွက်လက်လက်ရှိနေတာ
လည်း အံ့ဩရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဗျာနဲ့ ထူးတတ်သလို၊ အတွေ့အထိက မိန်းမ
ဆန်။ ဒါပြင်။

ဒါပြင်။

ရေစီး တွေးတောမြင်ယောင်မိလေ ထိုတစ်ယောက်က ဒေါ်ဝေ
နဲ့ ပိုတူလာလေ။

ဟင့်အင်း။

ပိုတူတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်ဝေပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဟုတ်တယ်။
ရေစီးစိတ်ထဲမှာ ယတိပြတ်ခံစားရလျှင် ဒေါသတို့ ဖြစ်တည်စေသည်။
ထို့ကြောင့် ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲကာ -

‘တောက်’ခတ်မိခြင်းဖြစ်လေသည်။

ရေစီးစိတ်ထဲ ဖြစ်တည်တဲ့အတိုင်း ထိုအုပ်စုဆီ ရေစီး ဦးတည်
သွားမည်။ ဦးသစ်လွင်ထွန်းနဲ့ဒေါ်မမကြီးခေါ်သံ ကြားလိုက်ရမှ အလုပ်ကိစ္စ
ကို အသိဝင်လာတာမို့။

အခန်း (၃၃)

“ဒေါ်ဝေ”

ရေစီး ဖိခေါ်လိုက်လျှင် ဒေါ်ဝေ ပျာပျာသလဲ ရောက်ရှိလာ
သည်။ လက်တစ်ဖက် ခါးထောက်ရပ်နေတဲ့ ရေစီးကိုမြင်လျှင် ဒေါ်ဝေ
မလုံမလဲနဲ့ ခြေလှမ်းနောက်ဆုတ်သလို ဖြစ်သွားသည်။

စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ရေစီးကို ဒေါ်ဝေ ပြန်မကြည့်ဘဲ
မျက်မှန်ထူထူနောက်မှာ မြင်လွှာကို ချထားရင်း -

“ဘာ ဘာခိုင်းမလို့လဲ မမ”

“ခိုင်းမလို့မဟုတ်ဘူး၊ မေးမလို့”

“ဗျာ”

လို့ အသံမထွက်မိအောင် ဒေါ်ဝေ နှုတ်ခမ်းကို ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး -

“ဘာ ဘာမေးမလို့လဲဟင်”

“ဘာပဲမေးမေး ရှင် ရေစီးမျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီးဖြေ”

ရေစီးပြောစကား နောက်မှာ ဒေါ်ဝေတစ်ကိုယ်လုံး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ကဲ ရေစီးမျက်နှာကို ရှင် တည့်တည့်ကြည့်စမ်းပါ”

ရေစီးပြောလျှင် ဒေါ်ဝေ မျက်လွှာချထားဖို့ ခက်ခဲသွား၏။ စိတ်မှာလည်း ဂနားပိတ်ဖြစ်ကာ မာနရောင်စဉ်တွေ လွှမ်းမနေတဲ့ ဘော့စ်မမကို အသာကြည့်ရလေသည်။

ထိုအခါ ရေစီးလက်က စားပွဲပေါ်ရှိ ချော့ထည့်ထားသော ရေဖန်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး မျက်နှာတည့်တည့် အားထည့်၍ ပက်လိုက်မိ၏။

“အား”

မထင်မှတ်ဘဲ ရေခဲ အပက်ခံရတော့ ဒေါ်ဝေ လန့်ခနဲဖြစ်ကာ မျက်နှာထော်မှ ရေတွေ ပွတ်ချ၏။ ထိုသို့ပွတ်ချလျှင် မျက်မှန်ကျွတ်ကျသွား၏။

ရေစီးက နောက်ထပ် ရေတစ်ခွက်ဖြင့် ဒုတိယအကြိမ် ပက်

လိုက်လျှင် ဒေါ်ဝေလက်နဲ့ ပွတ်ပြီး ရေစေတွေ စင်အောင် သုတ်ပြန်၏။ ထိုအခါ သနပ်ခါးထူထူက ရေခဲအတူ ပါသွားကာ သနပ်ခါးအောက်က မျက်နှာ ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။

ဗန်ဒါစေ့ပုံ မျက်ဝန်းအိမ်ကျယ်ကျယ်နဲ့ ဖြောင့်စင်းသော နှာတံ၊ သွယ်လျသော မျက်နှာ၊ ခိုင်မာသော မေးဖျားဝန်းကျင်မှ ရိပ်သင်ထားလို့ ပြန်တက်စ မွှေးညင်းငုတ်တွေနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏မျက်နှာထား။

ထိုအခါ -

ရေစီးစိတ်ထဲမှ သံသယဖြစ်မိသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသဖြင့် ရေစီး မျက်လုံးအပြူးသားဖြစ်သွားသည်။

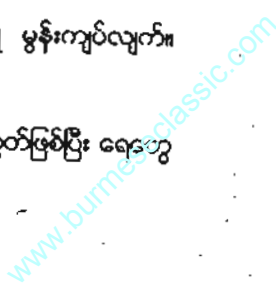
ဘုရားရေ။

“ရှင် ရှင်”

ရေစီး လက်ညှိုးလေးထိုးမိလျက်သားနှင့် ငြိမ်သက်သွားသည်တ သတိလက်လွတ်။

ထို့နောက် စိတ်လှုပ်ရှားကာ အသက်ရှူ မွန်းကျပ်လျက်၊ မျက်စည်တွေ ဟောခနဲကျလာသည်။

ဒေါ်ဝေလည်း ရုတ်တရက်မို့ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ပြီး ရေတွေ သုတ်မိခြင်းရယ်။

နောက်မှ သတိရလျှင် အရာရာ နောက်ကျသွားလေသည်။
သူ့ကို လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့် ပြောမယ့်စကားလုံးတွေ ရေစီး
နှုတ်က ထွက်မလာတော့ပါ။

စားပွဲပေါ်က ရေအင်နှင့် ကောက်ပေါက်၏။ ထိုအါ ဒေါ်ဝေ
ခေါင်းမှ ဆံပင်အုံကြီးကို တိုက်မိကာ ဆံထုံးကြီး ရွှဲစောင်းကျွေးကျ၏။
“အဲ”

“ရှင် ရှင် လူယုတ်မာ၊ အယောင်ဆောင်သမား၊ သွား ထွက်
သွား၊ နေဦး မသွားနဲ့၊ ရှင်ကို ရဲလက်အပ်မယ်”

ရေစီးစိတ်ထဲက ဖြစ်လာတဲ့အတိုင်း ရဲစခန်းသို့ ဖုန်းဆက်လေ
သည်။

“ရေစီး”

ယောက်ျားသံ ပီပီသသကြီး ကြားရလေသည်။

“နင် မခေါ်နဲ့၊ လူယုတ်မာ”

ရေစီးစိတ်ကို ရေစီး ဘာစ်လိုမှ ထိန်းချုပ်လို့မရတော့ပါ။ ပီပီရိုရို
အညာခံနေရတဲ့ဖြစ်စဉ်။ ကြည့်စမ်း။

ရေစီး မုန်းတီးရွံရှာရတဲ့ ယောက်ျားတွေက ရေစီးကို တစ်နည်း
မဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ အကွက်ကျကျ စိတ်ဒုက္ခပေးဖို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။
ခုတော့။

“ရေစီး ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့”
သူ ကမန်းကတန်းပြောရင်း မမလက်ထဲက ဖုန်းကို ဆွဲလု၏။
“ဟင်”

ဖုန်းက ရေစီးလက်ထဲက လွတ်ကျ၏။

“တောက် လူယုတ်မာ”

သူ့ကို ဆွဲလွှဲရိုက်ဖို့ပြင်လျှင် ရေစီးခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်
တာ ရင်ထဲမှာလည်း စို့ကျပ်လျက်။ တလုပ်လုပ်။

ထိုနောက်မှာ ရေစီးကိုယ်လေးကို ငရစ် မထိန်းနိုင်ဖြစ်၏။

“ရှင်ကို ဒီတစ်သက် ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ ရွံ့တယ်၊ မုန်း”

ရေစီးစကားလုံးတွေ မဆုံးလိုက်ပါ။ ထိန်းမနိုင်ဖြစ်သော ရေစီး
ကိုယ်လေး ယိုင်နဲ့ကျသွားလျှင်။

“ရေစီး”

ဘယ်ခေါ်သံကိုမှ ရေစီး မကြားနိုင်တော့ပြီ။

အခန်း (၃၄)

ရေစီး သတိရလျှင် ရင်ထဲမှာ မောလျသလို ခံစားနေရသည်။ တစ်စုံတစ်ခုခု အဖိခံထားရသလို ရင်မှာ လေးလံလျက်။ မျက်ရည်ပူတွေ တသောသောကျ၏။

ထိုအချိန်တွင် ရေစီးလက်ဖဝါးကို ကြင်ကြင်နာနာ ဆုပ်ကိုင်ခြင်းခံရလေသည်။ နွေးထွေးသော ထိုခံစားမှုကြောင့် ရေစီးမြင်လွှာကို အားယူပြီး ဖွင့်ကြည့်လျှင် ခပ်ဝါးဝါးပုံရိပ်တစ်ခု။

“ရေစီးလေး”

ထိုပုံရိပ်က ရေစီးကို ကြင်ကြင်နာနာခေါ်နေပါသည်။

ထိုအခါ ရေစီးရင်ထဲမှာ တီးတိုးခေါ်မိသည်။

“အန်တီသွေး”

“ဟုတ်တယ်၊ ရေစီး ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ အန်တီသွေး ရှိပါတယ်”

“ဟင့်”

ရေစီး စိတ်ထိခိုက်စွာ တစ်ချက်မှိုက်မိသည်။

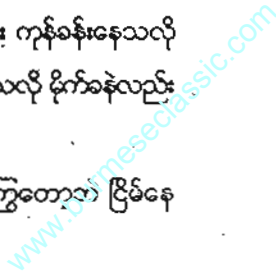
“ရေစီးလေး ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ အန်တီသွေးကိုပြောလေ၊ အန်တီသွေး အားလုံးပြည့်ဆည်းပေးမယ်၊ လောလောဆယ် ရေစီးလေး အနားယူဖို့ လိုတယ်၊ ရောဂါဆိုတာ မွေးထားလို့မရဘူး၊ ဒီရောဂါမျိုးက စိတ်နဲ့ အများကြီး သက်ဆိုင်တယ်၊ ထစ်ခနဲဆို စိတ်က ပေါက်ကွဲတာနဲ့ ရောဂါက ကြွလာတာပဲ၊ ဒါကြောင့် အန်တီသွေးပြောတာ နားထောင်ပါကွယ်၊ လောလောဆယ် ရေစီး ဘာဖြစ်ချင်လဲ ပြောလေ”

“တိုးတိုးကို ခေါ်ပေးစမ်းပါ”

ရေစီး ရှိုက်ရင်းတန်းလန်း အံကြိတ်လျက် ပြောလိုက်၏။ အန်တီသွေးက သက်မချရင်း အခန်းပြင်ထွက်သွား၏။

မွေ့ရာပေါ် အလျားလိုက်လှဲနေတဲ့ ရေစီးကိုယ်ကို ရေစီး ရုန်းဆန့် ကြိုးစားချင်စိတ် ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ခွန်အား ကုန်ခန်းနေသလို ခြစ်ကာ ခေါင်းထောင်တာနဲ့ ရင်ထဲက တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်သလို ခိုက်ခနဲလည်း ဖူး၏။

ထို့ကြောင့် ခေါင်းအုံးပေါ်က ခေါင်းကို မကြွတော့ဘဲ ငြိမ်နေ

လိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ပေါက်ကွဲချင်စိတ်က တာဆူနေဆဲ။

ဒီလိုတွေဖြစ်ရတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ရေစီးကို ပိုင်းပြီး လက်စား
ချေနေကြတာလား။ ဒီမိန်းမ ယောက်ျားတွေကို မုန်းတယ်။ ရွံတယ်လို့
ဟစ်ကြွေးနေတာ အမြင်ကတ် ဖို့ ကောင်းတယ်။

ဒါကြောင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မိန်းမလို ပြင်ဆင်ပြီး
ထားလိုက်တာ ဒင်း ဘာတတ်နိုင်သေးလဲလို့ တိုးတိုးကအစ မိမူအလယ်
ဒေါ်မယ်တို့အဆုံး နောက်ကွယ်မှာ ဟားတိုက်ရယ်မောပြီး အနိုင်ယူနေ
ကြမှာလေ။

ထိုသို့တွေ့မိလေ ရေစီးနှလုံးသားထဲမှ ရှက်စိတ်တွေ မွန်ထူပြီး
ပေါက်ကွဲချင်လေ။ တို့ကို အလုပ်ဖြုတ်တဲ့ မာနရေစီး။ တို့အုပ်စု ပူးပေါင်း
ကြစည်သမျှ ခံဝေတော့လို့ ပြောနေတဲ့ မျက်နှာတွေ။

ဟင့်အင်း။

ရေစီး ဘယ်မျက်နှာကိုမှ မမြင်ချင်ဘူး။ လုံးဝမမြင်ချင်ဘူး။
ထိုစဉ် အန်တီသွေးနောက်က ကပ်ပါလာတဲ့ တိုးတိုးစံကို မြင်လျှင်
ရေစီး လွှတ်ခနဲ ပေါက်ကွဲလေသည်။

“သွား ထွက်သွား”

ရေစီး ဒေါသတကြီး နှင်ထုတ်မိလျှင် အန်တီသွေးအနား
ရောက်လာပြီး ခေါ်သည်။

“ရေစီးလေး”

“မခေါ်နဲ့”

အန်တီသွေးခေါ်သံ ကြားရသော်လည်း ရေစီး ထိုလိုအော်ဟစ်
နှင်ထုတ်နေမိသည်။

“မမ”

“မခေါ်နဲ့ တိုးတိုး။ နင် သစ္စာဖောက်တာ၊ ငါ့ဘဝကို အမည်း
စက်စွန်းအောင် နှင်လုပ်တယ်။ နင့်ကို ငါ လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး။ နင့်မျက်နှာ
ငါ မမြင်ချင်ဘူး။ နင့်ကို အလုပ်ဖြုတ်လိုက်ပြီ ဒါနဲ့ အဲဒီစက်ရုံကိုပါပိတ်”

“ရေစီးလေး”

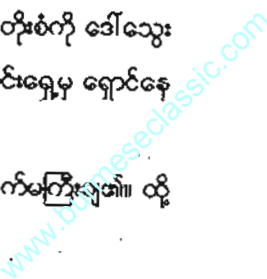
အန်တီသွေးက စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ ရေစီးလက်မောင်းကို လာရောက်
ဆုပ်ကိုင်လေသည်။

“အန်တီသွေးရယ်၊ ရေစီးပြောတာကို အန်တီသွေး လုပ်ပေး
စမ်းပါ”

“အေး အေးပါ သမီးရယ်”

အနှင်ခံရလို့ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေတဲ့ တိုးတိုးစံကို ဒေါ်သွေး
သွေး မျက်ရိပ်ပြု၏။ သဘောကတော့ ရေစီးရဲ့မြင်ကွင်းရှေ့မှ ရှောင်နေ
စေဖို့ ဖြစ်သည်။

တိုးတိုးစံ ထွက်သွားလျှင် အန်တီသွေး သက်ကြီးချဲ့၏။ ထို့

နောက် ရေစီးလက်ဖဝါးကို ကြင်နာစွာ ဆုပ်ကိုင်၍ -

“ကဲပါ ရေစီးလေးရယ်၊ ရေစီးလေး ဖြစ်ချင်တာကို အန်တီ
သွေး အားလုံးလုပ်ပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား။ လောလောဆယ် ရေစီးသဘော
အတိုင်းပဲ၊ စက်ရုံပိတ်ထားမယ်၊ တိုးတိုးကိုလည်း အလုပ်က ထုတ်လိုက်
မယ်၊ နော် ရေစီးလေး”

“ပြန်ပြန်ထုတ်ပစ်လိုက် အန်တီသွေးရယ်၊ ရေစီးအပေါ် သစ္စာ
ဖောက်တဲ့သူတွေ”

“အေးပါကွယ်၊ အေးပါ၊ ကဲ ကဲ ရေစီး စိတ်လျှော့လိုက်ပါ
ကလေးရယ်၊ နော်၊ အန်တီသွေးကို ယုံစမ်းပါ၊ လောလောဆယ် ရေစီး
လေး အနားယူလိုက်၊ အိပ်လိုက်ဦးနော် သမီး”

ဒေါ်သွေးသွေး စာနာစိတ်အပြည့်နဲ့ ချော့မော့နေသည်က သူမ
လေးကို သမီးရင်းသဖွယ် ချစ်ခင်နေလို့ဖြစ်သည်။

ရေစီးလေးရဲ့ ပြင်းထန်စိတ်က ရေစီးဘဝ၊ ရေစီးကျန်းမာရေး
ကို တိုက်ရိုက်ထိခိုက်စေသည်နဲ့လည်း ဆရာဝန်တစ်ဦးရဲ့စေတနာဖြင့်လည်း
ချော့မော့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမ ချော့မော့တော့လည်း သူမလေး ငြိမ်သက်ကာ မြင်လွှာ
လေးချ၏။ ဒီလိုကျတော့လည်း ကလေးလေးလိုပါပဲလားကွယ်။

အနီး (၃၅)

“ရေစီးကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်၊ ချစ်လွန်းလို့လည်း အနီးဆုံး
မှာ နေခွင့်ရအောင် ကြိုးစားခဲ့တာပါ အန်တီသွေး”

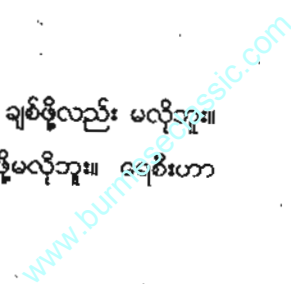
“ဘုရားရေ”

ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားလုံးတွေက ရင်ကို ဒိုင်းခနဲမှန်းကာ
ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး ငလျင်လှုပ်သလို ရေစီး ခံစားလိုက်ရသည်။

“ချစ်လွန်းလို့တဲ့”

“ဟင့်အင်း”

ရေစီး ဘာမှမကြားလိုဘူး။ ရေစီးကို ချစ်ဖို့လည်း မလိုဘူး။
အနီးဆုံးမှာလည်း နေခွင့်ရအောင် ကြိုးစားဖို့မလိုဘူး။ ရေစီးဟာ

ယောက်ျားတွေရဲ့အချစ်ကိုလည်း တမ်းတနေတဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး။
ရွံ့ရှာစိတ်နဲ့ မုန်းတီးနေတဲ့ မိန်းကလေးပါ။

ဒါကြောင့် ထိုအသံတွေ ပေါ်ထွက်နေတဲ့ ဧည့်ခန်းထဲ ခြေဦး
လှည့်ကာ ကျွန်းလှေကားနားရှိ စားပွဲရှည်ပေါ် အလှဆင်ထားသည့်
ပန်းအိုးကိုပါ တစ်ပါတည်း ရေစီး ဆွဲယူခဲ့သည်။

“ဒီမှာ”

ရေစီးကို ဘွားခနဲမြင်လျှင် အန်တီသွေး ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။
သူက ဧည့်ခန်းဝဘက် ကျောပေးတိုင်နေသည့် ဆိုဖာခုံမှ နောက်လှည့်
ကြည့်၏။

မျက်အိမ်ကျယ်သော သူ့မျက်ဝန်းသည် စူးစူးရှရှုရုံလှရုံမက
ရေစီးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်က ရေစီးရဲ့မာနစိတ်ကို ဖရိုဖရဲဖြစ်သွား
သလို ရှိ၏။

ဟင့်အင်း။

ရေစီးဟာ မာနကြီးတဲ့မိန်းကလေး။ ဒီလိုအကြည့်တွေကို ပျော်
ဝင်မယ့် မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် စိတ်ကို ရေစီး ပြန်လည်
မောင်းတင်၏။

သူက ကြည့်နေရုံမက ထိုင်နေရာမှထရင်း ရေစီးဆီ လျှောက်
လာ၏။

“ရေစီး”

“ရှင် ကျွန်မနာမည် မခေါ်နဲ့၊ ခုချက်ချင်း ကျွန်မတိုက်ထဲက
ထွက်သွား။ ရှင် ထွက်မသွားရင် ကျွန်မစိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း လုပ်မိလိမ့်
မယ်”

“ရေစီး ဘာလုပ်ချင်လဲ ပြောလေ”

မေးရင်း သူ့ရှေ့တိုးလာလျှင် ရေစီးခြေလှမ်းနောက်ဆုတ်ပြီး-

“ရှင် ရှေ့တိုးမလာနဲ့နော်”

ဒေါ်သွေးသွေး ဗျာလာခတ်ရလေပြီ။ ဒီလူငယ်နှစ်ယောက်ကြား
မှာ ဘယ်လိုဖြေရှင်းပေးရမုန်း မသိတော့ပါ”

ရေစီး ရှေ့ကိုတိုးသွားတဲ့ ထိုလူငယ်ကိုလည်း ဆွဲတားဖို့ ခက်လှ
သည်။ ထိုလူငယ်ကလည်း သူ့ရင်ထဲမှာ လေးလေးနက်နက် ခံစားနေရ
တဲ့ ချစ်စိတ်ကြောင့် ရေစီးရှေ့ကိုသာ တိုးသွားလေ၏။

ရေစီးက ခြေတစ်လှမ်းနောက်ဆုတ်သလို ပန်းအိုးကိုင်လက်ကို
လည်း မြှောက်ထား၏။

လူရွယ်ကလည်း မမှူ။

“ရေစီး ကိုယ့်ကို ဘာလုပ်ချင်လဲ ပြောလေ”

“အဲလိုလုပ်ပစ်ချင်တယ်ဟာ၊ ကံဟာ”

ပြောဆိုရင်း ရေစီး တကယ်လွှဲရိုက်၏။

“ခွင့်”

“အား”

“ရေစီးလေး”

ဒေါ်သွေးသွေး ပြေးလာပြီး ဆွဲပေမယ့် နောက်ကျသွားလေပြီ။ သူ့ရဲ့တယ်ဘက်ချိုစောင်းမှာ သွေးတွေ့ဖြာခနဲ စီးကျ၏။ ဒါတောင် သူ မမူသေးပါ။

“ရေစီး ကျေနပ်ပြီလား”

“မမေးနဲ့”

“ကိုယ်မေးနေတာက ရေစီး မကျေနပ်သေးရင် ကျေနပ်တဲ့ အထိ လုပ်စမ်းပါ။ ကိုယ် ကျေနပ်နပ်ကြီး ခံရဲတယ်”

“ရှင် ထွက်သွား သွား”

“ရေစီးက ထွက်သွားဆိုရင် ကိုယ် ထွက်သွားပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားထဲက ချစ်တဲ့စိတ်ကိုတော့ ရေစီး မောင်းပုတ်လို့ မရပါဘူး။ ရေစီးကို ကိုယ်ချစ်တယ်။ ရေစီးကို ချစ်ခဲ့တာ ခုမှမဟုတ်ဘူး။ ညီထွက် အရင်ချစ်ခဲ့တာပါ”

“မပြောနဲ့ မကြားချင်ဘူး”

ရေစီးလက်နှစ်ဖက်နဲ့ နားကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။

“အန်တီသွေး သူ့ကို နှင်ထုတ်ပေးစမ်းပါ။ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ပြောရင်းဆိုရင်း စိတ်နှလုံးသားမှာ ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်လာသည်။ ထိုအခါ ရေစီး ငိုချလျှင် ကိုယ်လုံးလေးပါ လဲမတတ်ဖြစ်၏။ ဒေါ်သွေးသွေးက ကမန်းကတန်း ဝင်ထိန်း၍ -

“သွားပါတော့ကွယ်။ အန်တီသွေး တောင်းပန်ပါတယ်။ နော် လူလေး”

ဒေါ်သွေးသွေး တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောတာတွေရဲ့နောက်မှာ သူ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

သူထွက်သွားပေမယ့် ကျန်ခဲ့တာက တစ်စက်စက်ကျကျန်ခဲ့တဲ့ သူ့ချိုစောင်းမှ သွေးစက်တွေနဲ့သူ့စကားလုံးတွေ။

“ဟင့်အင်း”

“မကြားချင်ဘူး။ မပြင်ချင်ဘူး။ လုံးဝမပြင်ချင်ဘူး”

ရေစီး အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့ကာ မွေ့ရာပေါ် ကိုယ်လုံးလေး ပစ်ချရင်း ငိုမိ၏။

ဟင့် ဟင့် ဟင့်။

ဘာကြောင့် ဒီလိုတွေဖြစ်တည်လာရတာလဲ။

ပြောကြပါကွယ်။

“ဟင်”

ဖုန်းမြည်သံနှင့်အတူ ပေဂျာမှာ ပေါ်နေတဲ့ မျက်နှာပြည့်ပြည့်လေး။ ရှက်ဟန်လေးစွက်နေတာပဲ ထူးထူးခြားခြား ဆွဲအားပါနေသည်။

ထိုမျက်နှာလေးကိုကြည့်မိရုံနှင့် သူ့ရင်အခုန်မြန်သွား၏။ ဒါဘာကြောင့်လဲ။ ရင်ခုန်နေရင်းတန်းလန်း သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ဆန်းစစ်မိသည်။

ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ ရောရောနှောနှောမနေတတ်သလို၊ မိန်းကလေးချောချောလှလှမြင်တိုင်း သူ့ရင်က ဘယ်တုန်းကမှ ခုန်တာမျိုး မရှိခဲ့ပါ။ ဒီမိန်းကလေးကို မြင်ခါမှ ရင်ခုန်နေတာဆန်း၏။

အထူးသဖြင့်

အပြင်မှာ မြင်ဖူးတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။

ဓာတ်ပုံလေးမြင်ရုံနဲ့ ရင်ခုန်နေတာက ထောင့်တစ်နေရာကမှ ငြိမ်သက်နေတဲ့ သူ့နှလုံးသားခံစားချက်ကို အချက်ပြမီးလေးပြနေသလို ခံစားရလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းလည်း ဒီမိန်းကလေး ဘယ်သူလဲ။ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ။ ဘယ်မှာနေလဲ။ မာမိနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ။

သိချင်စိတ်များစွာနှင့် တဝဲလဲလဲ ဖြစ်လို့နေသည်။ မာမိထံ မြည်နေတဲ့ဖုန်းလေး ယူသွားပေးရင်း မေးခွန်းများစွာ မာမိကို မေးရမယ်

အခန်း (၃၆)

“တိ တိ တိ”

အပြင်က ပြန်လာတဲ့သူ။

ညှော်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်ချင်း ဖုန်းမြည်လေသည်။ မြည်နေတဲ့

ဖုန်းက သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းမဟုတ်ပါ။

နံရံမှာ ဘက်ထရီအားသွင်းရင်းတန်းလန်း မြည်နေသည့် မာမိလက်ကိုင်ဖုန်း။ မာမိက ဒီအချိန်ဆို မီးဖိုခန်းမှာ အလုပ်များနေတတ်သည်။

ဒါကြောင့် မာမိဆီ ဖုန်းယူသွားပေးမယ်လို့ စိတ်ကူးပြီး မာမိဖုန်းကိုဖြတ်ယူလျှင် -

လို့ စိတ်ကူးနေမိသည်။

မာမိ့ကို ဖုန်းလှမ်းပေးလိုက်သလို မာမိ့ဖုန်းစကားပြောနေတာကို စောင့်နေလိုက်သည်။

သို့သော်လည်း မာမိ့ညီမ အန်တီချိုချိုရဲ့အိမ်တွင်းရေးကိစ္စတွေ ပြောပြနေတဲ့ အန်တီချို၏လေကြောရည်နေတာကြောင့် မာမိ့ တော်နဲ့ ဖုန်းပြောမပြီးနိုင် ဖြစ်လေသည်။ ဒါနဲ့ပဲ သူ့ အပေါ်ပြန်တက်ခဲ့သည်။

အပြင်က ပြန်လာတာမို့ သူ့ကိုယ်မှာ ချွေးစေးတွေနဲ့ အိုက်စပ်စပ်လည်း ဖြစ်နေသည်။ ဒါကြောင့် အိပ်ခန်းထဲဝင်၊ ခဏနားပြုပြီး ရေချိုး အဝတ်လဲပြီး အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။

မာမိ့ချိုရာ မီးဖိုခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ သို့သော် မာမိ့ကို မီးဖိုခန်းထဲမှာ မတွေ့ရပါ။ ဒါနဲ့ မာမိ့အိပ်ခန်းဆီ တန်းလာခဲ့သည်။

ထိုစဉ် -

“သူလေးက ဘယ်သူလဲ၊ ပြောပါ မာမိ့ရာ”

ညီငယ်၏ တတွတ်တွတ်မေးသံ။ မာမိ့က ပေဂျာပေါ်မှ သူ့ဆုံ

လေးကို ကြည့်ကြည့်နူးနူးကြည့်၍ -

“မာမိ့သူငယ်ချင်းရဲ့သမီးလေးပါ”

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ မာမိ့”

“မာနရေစီးတဲ့”

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

ဣအိုကောင်စူးစာ

“ခိုက်တယ် မာမိ့ရာ၊ သားကို စိတ်ဆက်ပေး မာမိ့ရာ၊ နော်မာမိ့”

ညီငယ်စုန်ရေ တတွတ်တွတ်ပြောရင်း မာမိ့ကို ချွဲနေသည်။ ညီငယ်ချွဲသံက မာမိ့အတွက် သဘောတွေ့စရာဖြစ်နေပေမယ့် သူ့ရင်မှာ အလိုလိုနေရင်း ပူလောင်ဆူလောင်ဖြစ်လို့ သွားသည်။

“သားငယ် တကယ်စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင် မာမိ့ ချိတ်ပေးမယ်လေ”

“ဟာ၊ ဒါမှ မာမိ့ကွ”

ညီငယ်က မာမိ့ကို အားပါတရဖက်ရင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပြော၏။ ထိုအခါ သူ့စိတ်နှလုံးသားမှာ မခံချည့် မခံသာဖြစ်ကာ။ မာမိ့အခန်းထဲ တန်းဝင်ခဲ့သည်။

“မာမိ့ ညီကို သိပ်အလိုမလိုက်နဲ့”

“ဟာ၊ ကိုကို ဘာဝင်ရှုပ်ပြန်ပြီလဲ”

“ဟုတ်သားပဲ သားကြီးရယ်၊ သားငယ်က ရေစီးလေးကို မြင်မြင်ရင်း သဘောကျလို့တဲ့၊ မာမိ့ကို တကိုပူဆာနေတာ၊ မာမိ့ကလည်း သားငယ်လေး သဘောကျတယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာနေတာ၊ ဒါကြောင့် ရေစီးလေးနဲ့သားငယ်ကို ချိတ်ပေးမယ်လို့ ပြောနေတာပါကွယ်”

“အဲ့ဒါကို သား လက်မခံချင်တာ”

“ဘယ်လို”

“ကိုကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မာမိမေသံနောက်မှာ ညီငယ်က ဂုန်းခနဲထပြီး မေး၏။ သူက ညီငယ်ကို စိုက်ကြည့်၍ -

“ဒီမှာညီ၊ ညီက မိန်းကလေးလှလှမြင်တိုင်း မခိုက်တာ ရှိခဲ့ဖူးလား”

သူ့မေးခွန်းကို ညီ ဒက်ခနဲ မချေပနိုင်ပါ။ မာမိကလည်း တွေ့ခနဲဖြစ်သွား၏။ ထိုအခါ သူ ဆက်ပြောသည်။

“မိန်းကလေးချောချောမြင်တိုင်း ခိုက်တယ်ဆိုပြီး မရအရလိုက်ပြီးရင် တွဲ၊ တွဲပြီးရင် တစ်လမခံဘူး။ ဟိုအကြောင်းပြ ဒီအကြောင်းပြနဲ့ ညီပဲ နောက်ဆုတ်တယ်။ မိမိကိုနဲ့တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ။ အသည်းအသန် ဖြစ်ပြီးပြီ။ အသည်းအသန်ဖြစ်လို့ မရရအောင် လိုက်တွဲပြီး နှစ်ပတ် မကြာဘူး။ မိမိကို ညီ ဖြုတ်ချခဲ့တယ်။ အကြောင်းရင်းက မိမိကိုက ချွေးနံ့နဲ့လို့တဲ့”

သူ့စကားမဆုံးခင် မာမိ သက်မချုတ်။ သူ့မသားငယ်အကြောင်း သူမ သိ၏။ အစ်ကိုပြောနေတော့ ရှူးရှူးရှားရှားနဲ့ ပြန်ပက်၏။

“ကိုကိုကလည်း ဒီလောက်ချွေးနံ့နဲ့နေတဲ့ ကိုယ်ကြီးကို ဘယ်သူက ဖက်ထားချင်မှာလဲ”

“အဲဒါဆိုလည်း ချွေးနံ့ပျောက်ဆေး ဝယ်ပေးလိုက်ပေါ့ကွ”

“ဟာ၊ ညီ ဒါတွေမသိဘူး”

“ညီမသိတာက ညီဆန္ဒကို ညီ ရှေ့တန်းတင်လွန်းတာကိုးကွ။ ညီ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်နမ်းကြည့်၊ ချွေးနံ့မနံဘူးလား”

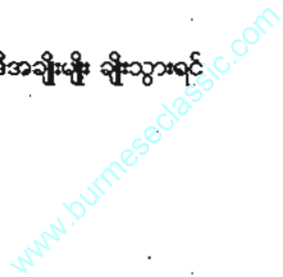
“ညီက လိုးရှင်းအမြဲလိမ်းတာ၊ ပြီးတော့ ချွေးနံ့ပျောက်ဆေး သုံးတယ်လေ”

“အေးလေ၊ မင်းအနံ့ကို မင်း ကာကွယ်ဖို့သိရင် မိမိကိုလည်း မင်း ကာကွယ်ခိုင်းရမယ်။ မကာကွယ်ခိုင်းယဲ့အပြင် ကိုယ်နံ့နံတာကိုပဲ အပြစ်တစ်ခုလို သဘောထားပြီး ဖြုတ်ချခဲ့လို့ မိမိ ကိုယ့်ကို ဝိုင်းယှိမ်းနဲ့ လာတိုင်တယ်။ မာမိလည်း သိသားနဲ့၊ မိမိက သားသူငယ်ချင်းရဲ့ညီမ အရင်းကြီး မာမိ၊ ညီကြောင့် သူငယ်ချင်းနဲ့မျက်နှာပျက်ခဲ့ရပြီးပြီ။ အခု တစ်ခါ ခိုက်ပြန်ပြီ တစ်ယောက်ကို မိမိကို ဖြုတ်ချခဲ့တာတောင် နှစ်ပတ် မပြည့်သေးဘူး”

“ကိုကိုက ကိုကို့သူငယ်ချင်းညီမမို့ မိမိဘက်က နာနေတာ ဧဟုတ်လား”

“မင်းညီမကို တစ်ယောက်ယောက် အဲဒီအချိုးမျိုး ချိုးသွားရင် ဘယ်လိုခံစားရမလဲ”

“ညီမှာ ညီမ မရှိဘူး”

“ဟာ”

မျက်နှာထားနဲ့ ပြန်ပြောတဲ့ ညီစကားမဆုံးခင် သူ့ဒေါသက ထောင်းခနဲ ထ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့လက်သီးဆုပ်မိသွားသလို၊ ထီးဟူရီ လက်ရွယ်ပြီးသား ဖြစ်လေ၏။

“သားကြီး”

မာမိက ကမန်းကတန်း ထလာပြီး သူ့လက်ကို ဆွဲ၏။ ညီက မာမိနောက်မှာ ရှောင်နေလိုက်သည်။

“ညီကို ဒီလိုပဲ လွတ်ထားရင် မလွယ်ဘူး မာမိ၊ ကိုယ့်မှာ ညီမမရှိတိုင်း မိန်းကလေးတွေကို တန်ဖိုးမထားတာ ယောက်ျားပီသတဲ့ စရိုက်မဟုတ်ဘူး”

“ကဲပါ သားကြီးရယ် မာမိ ပြောပါ့မယ်၊ အခု သားငယ်က တကယ်လေးလေးနက်နက် တန်ဖိုးထားတာပါ။ အပျော်မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ မာမိလည်း သေချာမေးပါဦးမယ်၊ သားငယ်က အတည်ဆိုမှ မာမိချိတ် ပေးမှာပါ”

“မဟုတ်သေးဘူး မာမိ”

သူ ဘယ်လိုမှ လက်မခံချင်တော့ပါ။ ကိုယ့်ညီစိတ်ရင်းကို ကိုယ် သိသည်။

ခုတော့ သူ့ရင်ခုန်သံ အစပျိုးရုံရှိသေးတဲ့ မိန်းကလေးကို ညီ

ဖြစ်သူသည် ပစ်မှတ်ထားခြင်းခံရတဲ့အဖြစ်။

ယခင်မိန်းကလေးတွေနဲ့တုန်းက သူတို့ညီအစ်ကိုမှာ ညီမ မရှိ ပေမယ့် ညီမချင်းစာနာစိတ်နဲ့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဒီတစ်ခါ သူ့နှလုံးသားခံစားချက်ကို ထိပါးလာတော့မည့် အနေ အထား၊ ဒါကြောင့် သူ တရစပ်ပြောချ၏။

မာမိက ညီရှေ့က ကာကာကွယ်ကွယ်ဖြစ်နေတာက ညီကို မြှောက်ပေးသလိုဖြစ်နေသည်။

“ကိုကို စိတ်မပူပါနဲ့၊ ရေစီးကို ညီ ဘယ်တော့မှ ဖြုတ်ချခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ညီ တကယ်ပြောတာပါ ကိုကို၊ ညီကို ယုံစမ်းပါ”

ညီငယ်က မာမိနဲ့ အကာအကွယ်ယူရင်း လိုချင်တာရဖို့ ရှေ့တိုး မယ့်သဘော ပြော၏။

သူပြန်ပြောဖို့ ပြင်တာနဲ့ -

“သားကြီး ကဲလာ၊ သွားခါနီး လာခါနီး ညီအစ်ကိုချင်း ပြဿနာမဖြစ်ပါနဲ့ကွယ်၊ သားညီကိုစွဲမှာ မာမိ တာဝန်ယူပါတယ်၊ သားကြီးလည်း နက်ဖြန်ပြန်ရတော့မယ့်ဥစ္စာ၊ မပြောပါနဲ့တော့၊ လား သားကြီး နားတော့”

သူ့ကို လုံးဝဆက်ပြောခွင့်မပေးတော့ဘဲ အခန်းထဲကနေ မာမိ ဆွဲထုတ်တာ ခံခဲ့ရလေသည်။

မာနီကြောင့် သူ ပြောခွင့်မသာ ဖြစ်ရလေပြီ။
ထိုကိစ္စက သူ့နှလုံးသားမှာ တောက်လောင်နေတဲ့မီးနယ်၊
တကယ်ပူပြင်း၍ တောက်လောင်နေရတဲ့အဖြစ်။

အခန်း (၃၅)

“ဒါနဲ့ပဲ မင်း နောက်ဆုတ်ခဲ့တယ်၊ အဲလိုလား”
ဗညားထင် မေးလျှင် သူ ခေါင်းမညှိတ်ချင်ဘဲ ခေါင်းညှိတ်
လိုက်ရသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဆို မင်းလို နောက်ဆုတ်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး”
ဗစ်တာက မြန်မာသူရှိဆိုင်ခွဲဖွင့်ဖို့ ဒီဇိုင်းသစ်ရေးဆွဲထားတဲ့
ပုံပေါ်လာအောင် လက်တောင်ခလုတ်တစ်ချက် နှိပ်ရင်း လှည့်ပြော၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်လည်း ထောက်ခံတယ်”

ခရာမင်းကလည်း ဖန်သားပြင်ပေါ် ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်နေ

သည့် ဆိုင်သစ်ဒီမိုင်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဝင်ပြော၏။

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ နောက်ဆုတ်ခဲ့တာက အရှုံးပေးခဲ့သလိုပဲ မဆိုတ်ပါဘူး ဆန်ရေရာ”

ဗညားထင်ပါ အားမနာတမ်း ဝင်ပြောလေသည်။ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်စလုံး တစ်သဘောတည်းဆိုကြတော့ သူ့ရင်မှာ မွန်းကွပ်ကက ဝေခွဲမရသလို ခံစားရလေသည်။

ထိုအခါ -

စားပွဲပေါ်ထောင်လျက်သားရှိနေသည့် ရေသန့်ဘူးငယ်လေးကိုသာ အငေးသားကြည့်ရင်း သူ့စိတ်ကို သူပြန်ငဲ့ကြည့်၏။

သူ့ဖြစ်စဉ်က တကယ်ပဲ အရှုံးပေးသလိုဖြစ်နေတာလား။
ဟင့်အင်း

သူ ခေါင်းတစ်ချက် ယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းက သူ့ရဲကောင်းအဖြစ် ခံချင်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“မဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်လို့ မင်းနောက်ဆုတ်ခဲ့တာလဲ”

“မာမိက ညှိဘက်က”

“ဘယ်ဘက်ကပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းညှိက သူ့ခံစားချက်ကလွဲရင် ဘယ်သူ့ခံစားချက်ကိုမှ ငဲ့ကြည့်တတ်တဲ့ကောင်စားမျိုး မဟုတ်ဘူး”

ဒါကိုတော့ သူ ထောက်ခံလေသည်။ ညှိစိတ်ဓာတ်ကို သူ အသိဆုံးပါ။ ဒယ်ဒီဆုံးပါးပြီးကတည်းက ညှိကို သူ့ဘက်က အစ်ကိုလို ခင်လို အလိုလိုက်ခဲ့သည်။

မာမိကလည်း ဖတဆိုလေးဆိုပြီး အလိုလိုက်သည်။ အထူးသဖြင့် လိုအပ်တာမှန်သမျှ မာမိကို ကပ်ရပ်ခဲ့တာ အရယူတတ်၏။

ငယ်စဉ်တုန်းကတော့ ညှိစိတ်က ချစ်စရာကောင်းပေးမယ့် သူ့ရွယ်ရောက်လာတော့ ထိုစိတ်က တစ်ပါးသူကို ထိခိုက်စေသည်။

ဒါကြောင့် ဆုံးမသွန်သင်ဖို့ သူ ကြိုးစားချင်ပေမယ့် မရခဲ့ပါ။

မာမိက ရှေ့က ကာဆီးနေတာ ခက်လှသည်။

ဒါ့ပြင် သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ညှိနဲ့မာမိနားမှာ အနီးကပ် မနေနိုင်ခဲ့ပါ။ အမေရိကန်မှာ သူတို့သူငယ်ချင်းလေးယောက် စုပေါင်းပြီး မြန်မာဆူဂီဆိုင်ဖွင့်ကာ အောင်မြင်အောင် ကျားကုတ်ကျားခဲ ကြိုးစားနေခဲ့သည်။

ဒယ်ဒီ မရှိတော့ သူပဲ-မိသားစုကို အပြည့်အဝ ယူထားရတာမို့ အလုပ်သည်သာ သူ့ဘဝ။ ညှိနဲ့မာမိ ပြည့်စုံစွာနေနိုင်ရေးအတွက် ကြိုးစားနေခဲ့တာ ခုပဲ အခြေအနေကောင်းလာသည်။

ဆိုင်ခွဲတွေ ထပ်ဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားနေရစဉ်မှာ မာမိတို့ဆီ ခဏပြန်လျှင် ထိုကိစ္စ ကြုံရခြင်းဖြစ်သည်။

ခုတော့လည်း သူ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့။ နောက်ဆုတ်ထွက်ခွာခဲ့သည်က သူငယ်ချင်းတွေ ဝေဖန်စရာဖြစ်နေတော့သည်။

“ကိုယ်တို့ပြောတာက မင်းတို့ညီအစ်ကိုချင်းကို ရန်တိုက်ပေးတာမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ် နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“အဲဒီ ဒါပေမဲ့က မင်းညီကို မင်း အလျော့ပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား”

ဗစ်တာက တုံးတံတံပြော၏။ ဆန်ရေ သက်မရှည်ကြီး ချကာ ရေသန့်ပုလင်းကိုဆွဲယူပြီး ဖန်ခွက်ထဲ ငွဲထည့်သည်က ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်လျက်။

“မင်းသာ မင်းညီ ဒီတစ်ခါ အတည်လို့ ယူဆကောင်း ယူဆလိမ့်မယ်၊ ကိုယ်တို့တော့ N0 ဝဲ”

ခရာမင်းက တည့်တည့်ပဲ ပြောသည်။ ဘယ်ကိစ္စကိုမှ၊ အားနာပါးနာနဲ့ လျော့ပေါ့မပြောတတ်တဲ့ ခရာမင်း စရိုက်ကို သူ့ဘက်က အပြစ်ဖွဲ့လို့မရပါ။

“အခု ညီနဲ့ရေစီး အဆင်ပြေနေပြီတဲ့”

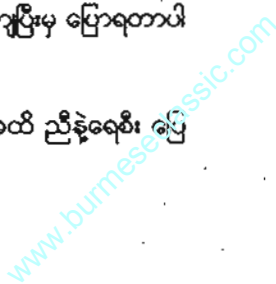
သူ အားမပါစွာ ထုတ်ပြောလိုက်သည်။ ဗညားထင်က မယုံပါဘူးဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ပခုံးလေးတွန့်၏။

“ညီ ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေနေတာချည်းပဲ၊ အဲလိုအဆင်ပြေနေတာက အလွန်ဆုံးကြာလှ တစ်လပေါ့”

ဗစ်တာအပြောစကားနောက်မှာ သူ့ရင်မှာ ဟုန်းခနဲ မီးလိုပူပြင်းသွားလျှင် ငွဲထားသည့် ဖန်ခွက်ထဲက ရေကို တစ်ရှိန်ထိုး မော့သောက်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူငယ်ချင်းတွေရှေ့က ရှော့ဒီထွက်ခဲ့သည်အထိ သူ့ စိတ်ခံစားချက်တွေ ဖရိုဖရဲဖြစ်လေသည်။

“သားကြီးရေ သားညီအတွက် သားစိတ်မပူပါနဲ့၊ သားငယ်က ရေစီးလေးကို အတည်ချစ်တာ၊ အခု သားငယ်က ရေစီးလေးနဲ့ အမြန်ဆုံး နီးချင်ပြီတဲ့၊ ဒါကြောင့် မင်္ဂလာဆောင်ပေးပါတဲ့၊ မာမိကလည်း မင်္ဂလာကိစ္စအားလုံး တာဝန်ယူလိုက်တယ်၊ သားကြီး ကျေနပ်ပေးပါ သားရယ်နော်၊ မာမိလည်း ရေစီးလေးကို မြင်ကတည်းက ချစ်နေတာလေ၊ သားငယ်က တကယ်ချစ်သွားတာဆိုတော့ မာမိလည်း အရမ်းပျော်သွားတယ်၊ ဒါနဲ့ပဲ စီစဉ်ပေးလိုက်တာ၊ သားကြီးကို ကြိုတင်မတိုင်ပင်ရကောင်းလားဆိုပြီး မာမိကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ သားငယ်က သားကြီးဆုမှာ ပြောမှာကို စိုးရိမ်ပြီး မပြောခိုင်းတာနဲ့ မာမိနောက်ကျပြီးမှ ပြောရတာပါ သားရယ်”

မာမိ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောသည်က ထိုမျှအထိ ညီနဲ့ရေစီး ပြုလည်နေပြီးဖြစ်မှန်း သိရလေသည်။

ညီဘက်က ခုလို အတည်အတန့်ဖြစ်သွားတာ ဝမ်းသာစရာ
ကောင်းပေမယ့် ပေးလိုက်ရတာ သူ့နှလုံးသား။

သူ့ရဲ့အချစ်က အစတောင်မပျိုးရသေးခင် စွန့်လွှတ်လိုက်ရတဲ့
အချစ်မျိုး။ ပူးဖိုး ပွင့်ဖိုးနေနေသာသာ မျက်နှာလေးကိုတောင် တစ်ဝကြည့်
ခွင့်မသာတဲ့အဖြစ်။

“ဆန်ရေ”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေ သူ့နောက်က လိုက်ပါရင်း ပြောကြပြန်
သည်။

“မင်းမာမိကလည်း မင်းညီဘက် မေတ္တာအလေးသာလွန်း
တယ်။ တကယ်ဆို မင်းကို ကြီးပြောရမယ်။ ခုတော့ သူ့သားငယ် ခေါင်း
တစ်ချက် ဝှေ့ပြီး ပြောလိုက်တာနဲ့ လုပ်ပေးလိုက်တာ မင်းကိုတောင်
အလေးမထားတော့ဘူး”

“ဒါလည်း ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ်လည်း ရင်မခိုင်ရတော့ဘူး။
ကိုယ့်စိတ်ကလည်း ညီမင်္ဂလာပွဲမှာ ကိုယ့်မျက်နှာ မပြချင်ဘူး။ မာမိတို့
စိတ်ကြိုက်ဖြစ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။ ပြီးတော့လည်း ပြီးပြီပေါ့ကွ”

ပြောလိုက်တဲ့ သူ့အသံက ပုံမှန်မဟုတ်မှန်း သူငယ်ချင်းအား
လုံး သိကြသည်။

အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်လိုရုန်းကန်ပြီး ဘဝထူထောင်

နေတယ်ဆိုတာ နားမလည်တဲ့ ဒီညီကိုမှ ချစ်သူကို ထိုးပေးလိုက်သလိုမျိုး။
တွေးမိလေ သူငယ်ချင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေ။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကတော့ တက့်တတ်က့်တတ် ဆွေးရင်း။
ဆန်ရေ။

မင်းဟာ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် အမြဲတမ်း ရုန်းကန်ပြီး ဆန်
တက်နေရတဲ့သူ။

နှလုံးသားကိစ္စကလည်း ဘာထူးလဲ။

မင်းနာမည်အတိုင်းပဲ မဟုတ်လား။

www.burmeseclassic.com

“ညီ ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမီ”

သူ့ရင်ထဲမှာ ညီအတွက် တကယ်စိုးရိမ်သွားသည်။ ထိုအခါ အလောတကောမေးလိုက်သည့်အသံက ပိုကျယ်သွားသည်။

ဒေါ်ခင်လှရီ လက်တစ်ဖက်နှင့် ရှက်ပျက်ရည်တွေ သုတ်လျှင် ကျန်လက်တစ်ဖက်နဲ့ ကိုင်ထားသည့် ဖုန်းခွက် လွတ်ကျမလိုဖြစ်သွား၏။

ထို့ကြောင့် ညာဘက်လက်နဲ့ ဖုန်းခွက်ကို ပြုအောင်ကိုင်ရင်း သားကြီး နားလည်အောင် ရှင်းပြလေသည်။

“သားငယ် မာမီကို အရှက်ခွဲတယ် သားကြီးရယ်”

“ညီ ဘာလုပ်လို့လဲ မာမီ”

“သားငယ် ဇင်မာလင်းကို ခိုးပြေးတယ်လေ”

“ဟင်၊ ဇင်မာလင်းက ဘယ်က ဇင်မာလင်းလဲ၊ မင်္ဂလာဆောင် မှာက ရေစီးနဲ့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သားရယ်၊ ဖိတ်စာတောင် ဝေငြိမပြီ သားရဲ့၊ အဲဒါပေါ့ သားငယ်လေ သမီးလေးရေစီးက ခေတ်ဆိုတဲ့ကောင်လေးနဲ့ ဘာညာဖြစ်လို့ဆိုတာ သိသွားသတဲ့၊ အဲဒါနဲ့ ရေစီးကို မယူနိုင်ဘူးတဲ့၊ အဲဒီမှာ ဇင်မာလင်းနဲ့ ပြန်ချိတ်မိပြီး ခိုးပြေးကြတာ၊ ဘန်ကောက် ထွက် သွားကြတယ်၊ မာမီလည်း ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး၊ ရှက် တာပဲ သိတယ်၊ ရေစီးလေးကိုလည်း သနားလိုက်တာ၊ ချော အရှက်တာကွဲ

အခန်း (၃၀)

“သားကြီးရေ မာမီရှက်လိုက်တာကွယ်၊ ရှက်လွန်းလို့ သေလိုက် ချင်တယ် သားကြီးရယ်၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ရှက်စိတ်ဖြင့် ဝိုယိုပြီး ပြောနေတဲ့ မာမီအပြောစကားအဓိပ္ပာယ် ကို သူ နားမလည်ပါ။

ဒါကြောင့် -

“မာမီ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ရှင်းအောင်ပြောပါ မာမီရယ်”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့် သားငယ်ပေါ့”

“ညီ”

“ဟုတ်တယ် သားကြီးရဲ့”

ဖြစ်ရတယ်လေ၊ ရေစီးလေးမိဘကို မာမိ ဘယ်မျက်နှာနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမလဲ
မသိတော့ဘူး သားကြီးရယ်”

“တောက်”

“သားကြီး သားငယ်ကို လိုက်ပြီး ပြဿနာမရှာပါနဲ့ကွယ်”

“မာမိက ခုချိန်ထိ မာမိသားငယ်ဘက်က ကာကွယ်နေသေး
တယ်”

“ဟီး ဟီး ဟီး”

သူ အပြစ်ဖွဲ့သလို ပြောရုံရှိသေးသည်။ မာမိက ငိုချလေသည်။
သိတယ်။ ညီကို ထိမယ်ဆိုရင် မာမိက အဲလိုပဲ ငိုယိုနေကျ။ ခုလည်း
စိတ်ရှိတိုင်း ဘန်ကောက်အရောက် လိုက်သွားပြီး ကပ်ဆွဲခေါ်ခဲ့ချင်သည်။
မာမိက ငိုပွဲဆင်နေတော့ သူပဲ စိတ်လျှော့ရကား။

“မငိုပါနဲ့ မာမိရာ”

“ဟီး ဟီး ဟီး ငိုပါရစေ၊ သားငယ် ဒီလိုလုပ်ဖို့မကောင်းဘူး
လေ၊ ခုတော့ ကြည့် ဘယ်လောက်အရှက်ရသလဲ၊ တစ်ခုခုဆို မာမိကို
ပြောပါလား၊ မာမိ သေချာစုံစမ်းပေးမှာပေါ့၊ ခုတော့ တစ်ဖက်သတ်
စွပ်စွဲသလိုဖြစ်နေတော့ ရေစီးလေး သိပ်နှစ်နာတယ်၊ ပြီးတော့ သားငယ်
စွပ်စွဲတဲ့ ခေတ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ သူ့တစ်ဖွဲ့လုံး ခြေရာဖျောက်သွား
တာလေ၊ ရေစီးလေးက ထိပ်တိုက်ခြေရှင်းဖို့လည်း လုပ်ရော သားငယ်

လည်း ဇင်မာလင်းကို ခိုးပြေးရင်း ရှောင်တယ်၊ ဒါ ဘယ်လောက်ထိ
မာမိတို့ဘက်က မတရားရာ ကျနေလဲ၊ သားကြီး စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ”

“အဲဒါအားလုံး မာမိကြောင့်ဖြစ်တာ”

သူ ယတိပြတ်ပြောကာ ဖုန်းခွက်ချပစ်လိုက်လျှင် မျက်စည်တွေ
ပါ ဝေါခနဲကျလာသည်။

ထိုမျက်စည်တွေကို ခေါင်းလေးငဲ့ကာ သူ့ပခုံးစွန်းနဲ့ ဖိသုတ်
ရင်း စဉ်းစားလိုက်သည်။

သူငယ်ချင်းတွေကတော့ သက်မတွေ့တချချနဲ့။

“အစကတည်းက ကိုယ့်တို့ပြောသားပဲ၊ မင်းညီက ဇ၊မပျောက်
ဘူး၊ ခုလည်း ဇင်မာလင်းနဲ့ ဘယ်နှစ်ရက်ပေါင်းပြီး ခေါက်ထားမလဲဆို
တာ တွေ့ရဦးမယ်”

သူငယ်ချင်းတွေပြောတာ မလွန်မှန်း သူသိသည်။ ကိုယ့်ညီမို့
ကိုယ် နုံးဖိထားတဲ့ကိစ္စတွေ ရှိသည်။ ကျောင်းတုန်းကတည်းက ညီက
ဟိုမိန်းကလေးနဲ့ ဟိုတယ်သွားတတ်သည့် သောက်ကျင့်ရှိသည်။

ပြောရင် ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန်သလို ဖြစ်ဦးမည်။

ဒါတင်မက ကျောချင်းကပ်တိုက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်
နဲ့ ပျောက်သွားတာ သုံးရက်တိတိ။ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ ထိုကောင်မလေး
နဲ့ ခွာပြဲကား။

ခုလည်း ဇင်မာလင်းနဲ့။

သူတို့ပဲ ညှိအတွက် ရင်မောရသည်။ ညှိကတော့ သူ့စိတ်နဲ့ သူ လုပ်ချင်ရာ လုပ်၏။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ စဉ်းစားမိသည်။ ညှိမှာ ဒီလို ဗီဇမျိုး ဘယ်က ကပ်ပါလာမှန်း စဉ်းစားလို့မရအောင် ဖြစ်ရလေသည်။

ဒယ်ဒီလည်း ထိုသို့မဟုတ်ပါ။

ဦးလေးတွေ၊ ဘကြီးတွေလည်း ဂုဏ်သိက္ခာအပြည့်နဲ့၊ ဝမ်းကွဲ ညှိအစ်ကိုတွေလည်း မိန်းမကိစ္စ ရှင်း၏။ ညှိတစ်ယောက်မှ တစ်မျိုးလုံးမှာ တစ်ယောက်ထွန်းဆိုသလို ဗီဇမကောင်း ဖြစ်နေသည်။

ခုတော့ အားလုံး အရှက်တကွဲဖြစ်ရလေပြီ။

ထို့ကြောင့်။

အဆုံး (၃၉)

“မမတို့ စည်းရုံးရင် ရနိုင်မှာပါ”

သူ လေးလေးနက်နက် ပြောလျှင် ပန်းရေစီးနှင့်ရွှေစင်ရေစီး တို့နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းယမ်းလေသည်။

“မလွယ်ဘူး ဆန်ရေရယ်၊ ညှိမလေးက ဇွတ်တရွတ်သမား။ သူ့အယူအဆနဲ့သူ ခေါင်းမာမာနေတတ်တာလေး တကယ်ဆို မမတို့ဆီ လိုက်နေရမှာလေ၊ လုံးဝမနေဘူး၊ မေမေနဲ့ဖေဖေ လာတာတောင် လိုက် လာဖို့မပြောနဲ့ လေဆိပ်တောင် ဆင်းမပို့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆန်ရေနဲ့ကိစ္စ ပြောလိုက်လို့ မေမေတို့ကို မိတ် ကောက်တာလေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမရယ်၊ မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်လာတဲ့ အခြေအနေ ပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ပေးဆပ်ချင်တယ်။ ဒါက လည်း ညီကြောင့် အရှက်တကွဲဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ပြန်ဆပ်ချင်လို့ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ရေစီးကို မြတ်နိုးပါတယ်”

သူ ရှက်တာတွေ၊ ဘာတွေ ဘေးဖယ်ပြီး ပြောမိသွားသည်။ ပန်းရေစီးတို့ညီအစ်မက နားလည်မှု ရှိပါသည်။

သူညီကိစ္စကြောင့် သူ့မာမိ ငိုယိုနေကတည်းက ညီမလေးကို ဆန်ရေ တောင်းဆိုနေတာ ဘာကြောင့်ဆိုတာ သိသည်။

သိလို့လည်း မေမေတို့ သူမတို့ဆီအလာမှာ ဖွင့်ပြောပြီး တစ်ပါ တည်း ခေါ်ခဲ့ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မရခဲ့ပါ။

မေမေတို့နဲ့ ညီမလေးပါမလာတော့ ညီမလေးကို စည်းရုံးပေး ဖို့ တောင်းဆိုလာသည်။

ညီမလေးက ဘူးဆို ဖရုံမသီးလေတော့ အခက်သား မဟုတ် လား။

“မမတို့ နားလည်ပါတယ်။ မထင်မှတ်ဘဲ ပြဿနာတက်သွား တဲ့အပေါ် ညီမလေး ဒေါသလွန်ကဲနေတာမျိုးပါ။ အချိန်တစ်ခုရောက်ရင် တော့ ညီမလေး စိတ်ပြေလာမယ်။ ညီမလေး စိတ်ပြေတဲ့အချိန်ထိ စောင့်ပြီး မမတို့ စည်းရုံးပေးမယ်။ ခုလောလောဆယ် ခဏသည်းခံပါဦး

လား ဆန်ရေ”

“ဟုတ်”

နောက်ဆုံးတော့ သူပဲ စိတ်လျော့နေခဲ့ရသည်။

“သားရယ် ရေစီးလေးရဲ့ ဘဝအမည်းစက်ပျောက်ဖို့ သားကြီး

ကြိုးစားကြည့်ပါကွယ်”

မာမိကတော့ ဒါပဲ ထပ်တလဲလဲ ပြောသည်။

ညီကတော့ သူ့ဖြစ်စဉ်အတွက် ကြောက်စိတ်များကာ သူနဲ့ မဆက်သွယ်ဘဲ ရှောင်နေခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေပိုင်းပြီး အကြံပေး၏။

“မင်းကိုယ်တိုင် ကြိုးစားကွာ”

သူ့နည်းသားကလည်း ကြိုးစားကြည့်ဖို့ တောင့်တနေတာနဲ့ အံ့ကိုက်ဖြစ်သွားသည်။

ဒါကြောင့် ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ကြိုးစားမလဲ။

နည်းလမ်းရှာရသည်။

ညီတို့နဲ့ကိစ္စ ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းကတည်းက ရေစီးက ယောက်ျား တွေနဲ့ မပတ်သက်တော့ သူ့ဘက် ကြိုးစားဖို့ အတော်ခက်နေသည်။

ဒါကြောင့်။

ကို ကြိုပြောထားပါတယ်။ မောင်ဆန်ရေ လာရင်အကူအညီပေးလိုက်
ပါတဲ့၊ စိတ်ချပါ။ ဒေါ်မယ် ဝီဝီပြင်ပြင် သရုပ်ဆောင်ပြီး အသနားခံပြော
ကြည့်ပေးမယ်။ နော် မောင်ဆန်ရေ”

ဒီလိုနဲ့ ဒေါ်မယ် ကြိုးစားကြည့်ပါသည်။ ရေစီးက ပစ်ပစ်ခါခါ
ငြင်း၏။ ဒေါ်မယ်နဲ့ ကြိုးစားတာ မအောင်မြင်တော့ ရေစီးနောက်
တကောက်ကောက်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်သေးသည်။ ဒါလည်း အလားအလာ
ကောင်းလာလိမ့်မယ်လို့ မထင်တာနဲ့ နောက်ဆုတ်၏။

သို့သော်လည်း ဒဏ်ရာပလွေရနေတဲ့ လူငယ်ဆိုရင်တော့လည်း
စာနာစိတ်ကလေးနဲ့ ကူကယ်တန်ကောင်းခဲ့ဟု တွေးမိသည်။

ဒါကြောင့် သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တိုင်ပင်ထားတဲ့အတိုင်း ရေစီး
သွားရာလမ်းမှာ ထိုးပွဲလေးတစ်ခု ဖန်တီးကာ အနားခံပြီး သရုပ်ဆောင်ခဲ့
သည်။

သို့သော်လည်း ရေစီး စိတ်နှလုံးသားက ယောက်ျားတွေနဲ့
ပတ်သက်ရင် အမုန်းဆုံးဖြစ်နေတာ တစ်ရစ်မှ လျော့ကျမလာ။

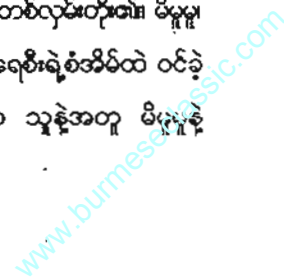
ရေစီး လျော့မလာလေ သူ့ဘက်က ရှေ့တစ်လှမ်းတိုး၏။ မိမူမှု၊
ဒေါ်မေစိုးတို့နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဒဏ်ရာရတဲ့ဖြစ်စဉ်နဲ့ ရေစီးရဲ့စံအိမ်ထဲ ဝင်ခဲ့
သည်။ သို့သော်လည်း နှင်ထုတ်ခြင်းခံရတာက သူ့နဲ့အတူ မိမူမှုနဲ့
ဒေါ်မေစိုးပါ။

အဆုံး (၄၀)

“ဒေါ်ဒေါ် ကျေးဇူးပြုပြီး ကူညီပေးပါ။ ရေစီးရဲ့လုပ်ငန်းခွင်မှာ
ကျွန်တော် အလုပ်တစ်နေရာရရင် ပြီးရော၊ ဘာအလုပ်ဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ဒေါ်ဒေါ်
ရဲ့တူသားအနေနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ပြောကြည့်ရင် ရမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်
က ရေစီးနဲ့ အဆက်အသံရှိတယ်ဆိုတော့ ဒေါ်ဒေါ်တူဆိုရင် ငဲ့ညှာပြီးဖြစ်
ဖြစ် အလုပ်ပေးလိမ့်မယ်လို့ ယူဆပြီး ဒေါ်ဒေါ်ဆီ အကူအညီတောင်းရ
တာပါ”

ဆန်ရေပြောလျှင် ဒေါ်မယ်အိ နားလည်မှုရှိရှိ ခေါင်းလေးညှိတ်
၏။

“ဆန်ရေအကြောင်း ရေစီးလေးရဲ့မေမေ ဖုန်းဆက်ပြီး ဒေါ်မယ်

သူ့ကြောင့် ဒေါ်မေစိုးနဲ့မိမူမှ အလုပ်ဖြုတ်ခံရလို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်မယ်၊ ဒေါ်မေစိုးနဲ့ မိမူတို့သုံးယောက် ကို သူ တာဝန်ယူကာ မာမိနဲ့အတူ နေစေခဲ့သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် အလုပ်ပြန်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ရေစီးက မာနိုင်သလား၊ သူကပဲ ကြိုးစားနိုင်သလား။ တစ် နည်းအားဖြင့် ထိုစိန်ခေါ်မှုကို သူ ပို၍ရဲရဲဝံ့ဝံ့ရင်ဆိုင်ဖို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ဆုံးဖြတ်ရလေသည်။

စားရေးသောက်ရေး အခက်အခဲနှင့်ရင်ဆိုင်ကာ တစ်ကိုယ် တည်း အထီးကျန်ဆန်ဆန် ဖြတ်ကျော်နေတဲ့ သူမအပါး နေခွင့်ရဖို့ တိုးတိုးစံနဲ့ တိုင်ပင်ကာ ဒေါ်ဝေအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရလေသည်။

ထိုအတွက် သူ အများကြီး ကြိုးစားခဲ့ရသည်။

ရေစီးအကြိုက် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးနိုင်ဖို့ ဒေါ်မေစိုးတို့ဆီက သင်ကြားရသေးသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကအစ။ အပြောအဆို လေယူ လေသိမ်းတွေပါမကျန်။

သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းမြှောက်ကြ၏။

“ဝီအောင်လုပ်စမ်းပါ။ မင်းကုသတောင် ပပဝတီကို ရဖို့ အိုး ထိန်းသည် လုပ်ခဲ့ရသေးတာပဲ၊ လုပ်ကွာ၊ ကုသထုံး နည်းမူရင် အောင်မြင် ရစေမယ်တဲ့”

ဒီလိုနဲ့ သူ ကြိုးစားခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း လွဲတာတွေ ချော်တာတွေက ခဏခဏ။ အလွဲ ဆုံးက ထိုညက ကိစ္စ။

ဒေါ်ဝေအဖြစ် ထိုစံအိမ်ထဲနေပြီး သရုပ်ဆောင်နေရတာ သူ့ အတွက် ပင်ပန်းလှသည်။ ရေစီး နေမကောင်းဖြစ်နေတော့ သူ ပင်ပန်း ၏။ ရေစီး အိပ်ပျော်နေချိန်မှာ စိတ်ချလက်ချ အပြင်ထွက်ပြီး သူငယ် ချမ်းတွေနဲ့ အပျော်တမ်း သောက်ပွဲနဲ့နေကြသည်။

ထိုအချိန်မှာ တိုးတိုးဆီက ဖုန်းလာတော့ အခက်တွေ့၏။ တိုး တိုးစံက မြီးဖြန်းလိမ်ညာလျက် သူ သောက်တာများတဲ့ကိစ္စကို ရှောင် လွှဲခဲ့သည်။

မူးမူးနဲ့ ဒေါ်ဝေပုံစံ ပြန်ပြင်ဆင်ရတာ အချိန်အတော်ကြာခဲ့ သည်။ အဆင်မသင့်တာတွေလည်းဖြစ်ကာ နောက်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေ လိုက်ပို့ရတဲ့အထိ။

ထိုဖြစ်စဉ်နောက်မှာ ရေစီး ပို၍မယုံသလို ဖြစ်လာကာ။ နောက်ဆုံး ဘူးပေါ်သလို ပေါ်သည့်အဖြစ်။

ဒီဖြစ်စဉ်တွေအားလုံးက ချစ်စိတ်ကို အခြေခံတဲ့ သူ့ရဲ့ကြိုးစား မှုသက်သက်ပါ။ ခုတော့။

www.burmeseclassic.com

တာမို့ အဝေးကပဲ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

အခြေအနေကောင်းလာနိုးနိုးခဲ့ပေါ့။

ထင်သလိုဖြစ်မလာတော့ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ထိန်းနိုင်ဖို့

သူမ ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့ရသည်။

“သမီးဘက်က မလွဲဘူးဆိုလည်း သမီးသဘောအတိုင်းပါ။

ဒါပေမဲ့ သမီးကျန်းမာရေးကို မေမေတို့ စိတ်မချဘူး။ သွေးသွေးက ဂရု

မဲ့ကဲဖို့ လိုတယ်လို့ ပြောတာနဲ့ မေမေ လာခဲ့တာ။ သမီးဖေဖေနဲ့

သမီးမမတို့လည်း နောက်တစ်ပါတ်ဆို ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“ကျွတ်”

ရေစီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်လို့သွားသည်။ ဒါ သက်သက်မဲ့

ရေစီးကို ဖိအားပေးကြဖို့လေ။

ရေစီး သိတာပေါ့။

မေမေက ချော့မော့ပြောဆိုလာမယ်။ မမတို့ကလည်း စည်းရုံး

ကြမယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူနဲ့ ဟင့်အင်း။ ရေစီး ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“သမီး နားနားနေနေ နေပါဦး။ မေမေ အောက်ထပ်ဆင်းပြီး

ချက်ပြုတ်ဦးမယ်”

မေမေ ပြောဆိုရင်း အောက်ထပ်ဆင်းသွားလျှင် ရေစီး တစ်

ယောက်တည်း စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးလျက် ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်နေမိ

အခန်း (၄၁)

“သမီးရယ် ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းမာချင်ရတာလဲကွယ်”

မေမေ အသံပျော့ပျော့လေးနဲ့ မှောင်းဖျချင်စွာ ပြောလာသည်။

ရေစီး မျက်နှာလေး တင်းမာထားလျက်နဲ့ လွှဲလိုက်ပြီး -

“ရေစီးကို အားလုံးပိုင်းညှာပြီး အနိုင်ယူနေကြတာ မေမေရဲ့”

“အိုး၊ သမီး အဲလိုယူဆတာကိုက လွဲနေတာမျိုး”

“ဟင့်အင်း ရေစီး မလွဲဘူး”

ခေါင်းတခါခါနဲ့ မပျော့မပျောင်းပြောနေတဲ့ သမီးဖြစ်သူကို ငေး

ကြည့်ရင်း ဒေါ်သီရိမေ သက်မချရလေသည်။

ဆန်ရေရဲ့ကြိုးစားမှုကို သူ့မိဘနှစ်ပါးအနေနဲ့ အသိအမှတ်ပြု

သည်။

အခန်းထဲ ပတ်လျှောက်ရင်း အကြံထုတ်နေမိသည်။ ဖေဖေတို့ မလာခင် ရေစီး ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့ ရှောင်ရမလဲ။ ဟုတ်ပြီ။ တွေးရင်း အကြံသစ်ပေါ်လာသည်။

ချက်ချင်းပဲ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို နှိပ်၏။

ဖုန်းချက်ချင်းဝင်သလို ဖုန်းထူးသံလည်း ကြားရသည်။

“ဟဲလို မမ”

“တင်ဇာရေ မမ မေးမလို့”

“ဟုတ် မမ၊ မေးလေ”

“ဟိုလေ မမ ဆောက်ခိုင်းထားတဲ့ ပရဟိတအလယ်တန်း ကျောင်းအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ ကျောင်းက ပြီးခါနီးပြီ မမ၊ ကျောင်းပြီရင် တင်ဇာ ဖုန်းဆက်ပါ့မယ်”

“ရတယ်၊ မဆက်နဲ့ မမ လာခဲ့မယ်”

“ဟင်”

တင်ဇာ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။ မမ အလုပ်တွေများနေလို့ ဒီကျောင်းဆောင်ကိစ္စ ပြီးစီးတဲ့အထိ အနီးကပ် ကြီးကြပ်ဖို့ သူမကို တာဝန်ပေးထားတာ မဟုတ်လား။ ခုတော့ မမ လာခဲ့မယ်တဲ့။

မဟုတ်မှလွဲရော တင်ဇာကို မယုံလို့လား။ အံ့ဩစိတ်နှင့်အတူ တင်ဇာ ထိုသို့တွေးမိလေသည်။

“မမ တင်ဇာကို စိတ်မချလို့ လိုက်လာမလို့လား”

အတွေးထဲကအတိုင်း တင်ဇာ မေးမိလေသည်။ ရေစီးက တင်ဇာစိတ်ကို နားလည်တာမို့။

“မဟုတ်တာပဲ တင်ဇာရယ်၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ

တွေနဲ့ ရေစီး ကြုံနေလို့ ရှောင်လွှဲချင်တဲ့စိတ်နဲ့ လာခဲ့ဖို့ပါ”

“အဲဒါဆိုလည်း လာခဲ့လေ”

“အေး လာခဲ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မမ လာမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ မမရဲ့”

“အိုကေ”

“ဒါပဲနော်”

“အင်း ဒါပဲ”

ရေစီး စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ဖုန်းချလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဘယ်သူမှ မရိပ်မိအောင် ရှောင်နေမယ့်အစီအစဉ်လေးကို စတင်လေသည်။ ထိုစဉ် -

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၄၂)

“တိ တိ တိ”

ခရီးဆောင်အိတ်ထဲ အဝတ်တွေ သိပ်ထည့်နေလျှင် ကျိုးဖုန်း

မြည်လာသည်။

ကျွတ်။

ရေစီး စိတ်ပျက်သွား၏။

မကိုင်မချင်း မြည်နေတာမို့ အဝတ်ထည့်နေတာ ရပ်တန့်ပြီး

ထကိုင်ရလေသည်။

ရေစီး ဖုန်းခွက်ကိုင်ပြီး နားနားကပ်ခုံရှိသေးသည်။

“သီရိရေ ကိုယ်ကျိုးတော့နည်းကုန်ပါပြီ”

ဟင်။ ဒါ အန်တီရီအသံ။

သူ့မာမိအသံ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒီရီ”

အန်တီရီပြောသံနောက်မှာ မေမေမေးသံတစ်ဆက်တည်း ပေါ်လာသည်။ ရေစီး ဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးပါသည်။ ချမလို့ လုပ်ပြီးမှ မချဖြစ်တော့ပါ။

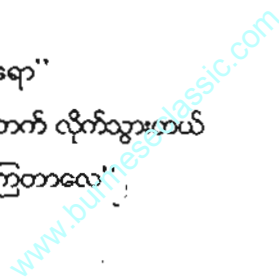
အန်တီရီနဲ့မေမေ ဘာတွေကျိတ်ပြီး စီစဉ်မလဲဆိုတာလည်း သိချင်နေသည်။ ပြီးတော့ အန်တီရီ စိုးရိမ်တကြီး ပြောနေတာက ဘာလဲ။ သိချင်စိတ်နဲ့ ဖုန်းခွက်ကို နားဆီ ပြန်ကပ်၍ နားဆင်မိလျှင်

“ဒါ ဒါဆို အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ သားသူငယ်ချင်းတွေက သားကို ဆေးရုံ တင်လိုက်ကြတယ်။ ရီကိုလည်း ခုမှ ဖုန်းဆက်ပြောလို့ ရီလည်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဘူး။ လူက ကတုန်ကယင်ဖြစ်ပြီး ဘာမှလုပ်မတတ်တော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ သီရိကို ဖုန်းဆက်ပြောတာ။ ရီရီ ဆေးရုံလိုက်သွားမလို့ သီရိအားရင် လိုက်ခဲ့ပေးပါလား။”

“လိုက် လိုက်ခဲ့မှာပေါ့။ ဒါနဲ့ ခေတ်တို့ရော”

“သူတို့နောက် သားသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လိုက်သွားတယ်လို့ ပြောတာပဲ။ သက်သက်မဲ့ သားကို ဝိုင်းရိုက်ကြတာလေ”

“သောက်ကျင့်မကောင်းတဲ့ ကောင်လေးတွေ”

“ဟုတ်တယ် သီရိရယ်၊ သားကြီးမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ၊ သူတို့ ဝိုင်းရိုက်ကြတာ ရီရီ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

“သီရိလည်း မကျေနပ်ပါဘူး၊ သမီးကိစ္စတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ၊ မစားရတဲ့အခဲ သဲနဲ့ပက်သလိုလုပ်ပြီး လက်လွတ်ရှောင်ပြေးကြတယ်၊ ဟော ခုတော့ ရှောင်နေရာကနေ ပြန်ပေါ်လာပြီး ဆန်ရေကို ဝိုင်းရိုက် တယ်၊ ဒါ သက်သက်မဲ့ မတရားကြတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ သားကြီးက ရေစီးလေးကို ရအောင် ကြိုးစားနေ တာကို သူတို့ မကျေနပ်လို့တဲ့”

“တောက်၊ တွေ့မယ်၊ ရီရီ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ ဒီကိစ္စကို သီရိ ကိုယ်တိုင် လိုက်ရှင်းမယ်၊ အခု အရေးကြီးတာက ဆေးရုံလိုက်သွားကြ မယ်”

“အေး သီရိရယ်၊ သားအတွက် ရီရီ စိုးရိမ်တယ်”

“ရီရီ စောင့်နဲ့၊ သီရိ ကားယူပြီး ရီရီကို ဝင်ခေါ်မယ်၊ ပြီး တော့ တစ်ပါတည်း ဆေးရုံတန်းသွားမယ်၊ ဆန်ရေ အခြေအနေကြည့်ပြီး လုပ်စရာတွေ ဆက်လုပ်ကြမယ်”

“အေး အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ သီရိရယ်၊ ရီရီစောင့်နေမယ်၊ မြန်မြန်လာခဲ့”

“ခုပဲ လာခဲ့မယ်”

မေမေ လောလောကြီးပြောပြီး ဖုန်းချလျှင်။ ရေစီး နားထဲမှာ ဆူညံစီသွား၏။ ဖုန်းခွက်ကိုင်ထားရင်းတန်းလန်း ရေစီး နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုင်မိသည်။

သေချင်းဆိုးတွေ။

ရှာနေတုန်းက မတွေ့ဘူး။ ခုတော့ ဘွားခနဲပေါ်လာပြီး ပြဿနာကို ဖာတ်လမ်းဆင်လာသည်။

နေဦး၊ တွေ့မယ်။

ရေစီး ဖုန်းခွက်ကို ပြန်မချတော့ပါ။ ချက်ချင်း ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု ကို နှိပ်၏။ ရေစီး တိုင်တောထားတဲ့အမှုက ခုချိန်ထိ မပိတ်ရသေးပါ။

ဒင်းတို့ ခြေရာဖျောက်နေလို့ လွတ်ထားရတာ။

ခုတော့၊ ဒင်းတို့အမှုတွဲရှိနေတာကို ဆက်လုပ်ရမယ်။ ရေစီး ချက်ချင်းပဲ အမှုဖွင့်ထားတဲ့ ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားလိုက် ၏။

ဒင်းတို့အဖွဲ့ ရန်ကုန်မြို့တွင်းမှာ ရှိနေတဲ့အကြောင်း ပြောပြ လိုက်၏။

“စိတ်ချပါ၊ ခေတ်တို့အဖွဲ့ကို မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲမှုအတွက် ကျွန်တော်တို့ လိုက်ရှာနေပါတယ်၊ ပြီးတော့ မရေစီး တိုင်ထုန်းတဲ့ကိစ္စ

ကိုလည်း အရေးယူပေးပါမယ်၊ စိတ်ချပါ မရေစီး”
 စခန်းမှူး ထိုသို့ပြောဆိုလုပ်ကြလျှင် ရေစီး ကျေနပ်သွားသည်။
 ဟတ်တယ်။ ဒင်းတို့တစ်ဖွဲ့ လုပ်ခဲ့သမျှ ဒင်းတို့ ပြန်ခံရစေမယ်။
 မာနရေစီးတဲ့။
 ဘယ်တော့မှ မာနကို လျှော့ချဖို့ စိတ်မကူးဘူး။
 အဲ...။ ဒါနဲ့။
 သူ့ကို အဖွဲ့လိုက်ပိုင်းရိုက်တယ်ဆိုတာ ဘာတွေဖြစ်သွားလဲ။
 ဒါကိုတော့ သိမျှင်နေမိသည်။
 ထို့ကြောင့်။

အန်း (၄၃)

“ဖလပ်၊ ဖလပ်”
 ရေစီးလက်ထဲမှ လွတ်လိုက်လျှင် ငှက်ကလေးများ အတောင်
 တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍ လေထုတို့ လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းကြလေသည်။
 ရေစီး လွတ်လိုက်တဲ့ ငှက်ကလေးတွေက အားလုံးပေါင်း သုံး
 ဆယ့်နှစ်ကောင်တိတိ။
 သူ့အသက်ကို ရည်စူး၍ ရေစီး ငှက်ကလေးများ လွတ်ပေးပြီး
 လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ဆုတောင်းပေးခဲ့သည်။
 ခေတ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပြဿနာက ရေစီးရဲ့ပြဿနာပါ။ လို
 ပြဿနာက သူနဲ့မဆိုင်ပေမယ့် ခုတော့ သူ့ဆီ သက်ရောက်နေသည်

www.burmeseclassic.com

အဖြစ်။

တတ်နိုင်တာက ဆုတောင်းပေးဖို့သာ။

သို့သော်လည်း ထိုထက်ပိုလွန်ပြီး ရေစီးလုပ်နေမိသည်က သူ့

အခြေအနေကို သိချင်နေမိသည်။

ထို့ကြောင့် တိုးတိုးစံကို ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့အခြေအနေသွား၍ စုံစမ်းခိုင်းထားသည်။

အခြေအနေသိရရင် တော်ပြီ။ ရေစီး စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း တင်ဇာတို့ရွာကလေးဆီ သွားရမယ်လေ။ ဒါကြောင့် တိုးတိုးကိုပဲ စုံစမ်းခိုင်းခြင်း။

ထို့နောက် တိုးတိုး ဖုန်းဆက်ပြောသည်က။

“သိပ်အစိုးရိမ်ကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး မမ၊ မမ ပန်းအိုနဲ့

ရိုက်လိုက်တုန်းက ကွဲထားတဲ့ဒဏ်ရာက အနာမကျက်သေးတော့ အဲဒီနေရာ ပြန်ကွဲသွားရုံပါ။ ပြီးတော့ အထိုးခံရတော့ ရင်ဘတ်အောင့်နေတယ်။ ခုတော့ ဓာတ်မှန်ရိုက်ပြီးပြီ၊ အဖြေစောင့်နေတုန်း”

“ဟင်း”

ရေစီး သက်မရှည်ကြီး ချမိသွားသည်။

တော်သေးတယ်။ ဒဏ်ရာက ဒီထက်ပြင်းနေရင် ရေစီး တရားခံ

ဖြစ်သွားနိုင်တယ်လေ။

“ဒါနဲ့ ခေတ်တို့ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“အားလုံး ဖမ်းမိပြီ”

“အေး ပြီးရော၊ ဒါနဲ့ တိုးတိုး”

“ပြောပါ မမ”

“မမ ခရီးသွားစရာရှိတယ်၊ စက်ရုံကို ပြန်ဖွင့်လိုက်၊ အဆင်ပြေအောင် တိုးတိုး ဆက်ထိန်းထားလိုက်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမရယ်၊ ဒါနဲ့ မမ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ရေစီး ဘာမှပြန်မပြောတော့ပါ။ ဖုန်းချလိုက်လေသည်။ ဘယ်

သွားမလဲဆိုတာ ရေစီး ပြောဖို့မလိုပါဘူး။

ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ သိသွားရင် မေမေတို့ လိုက်လာနိုင်သည်။

ဒါကြောင့် ဖွင့်မပြောတော့ပါ။

ရေစီးစိတ် ဖြစ်တည်တဲ့အတိုင်း ထွက်ခဲ့သည်က ချက်ချင်း။

အခန်း (၄၄)

“ကျောင်းက ပြီးခါနီးပြီပဲ တင်ဇာ”

“ဟုတ်တယ် မမ”

“ပေရုစ်ဆယ်နှစ်ထပ်အုတ်တိုက်ကျောင်းဆောင်သစ်ကြီးက ဆောက်လုပ်ရေးပိုင်း ပြီးစီးသွားပြီမို့ ဆေးသုတ်တဲ့အပိုင်းသာ ကျန်တော့ သည်။”

တချို့တစ်ဝက်တောင် ဆေးသုတ်လို့ ပြီးနေပါပြီ။ သစ်လွင်တဲ့ ကျောင်းဆောင်ကြီးကိုကြည့်ရင်း ရေစီး သဘောကျနေသည်။

“နောက်ပြီး မမက အထက်တန်းကျောင်းဆောင်သစ်ပါ လှစ် မလို့ စိတ်ကူးတယ် မဟုတ်လား”

ဗျူအိုရောင်စူးစာ

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငွေက နည်းနေသေးလို့ နောက်နှစ်တောက် ဆို ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“အဲဒါဆို အတော်ပဲ မမရဲ့၊ ကျောင်းအကျိုးတော်ဆောင်အဖွဲ့ က အဲဒီကိစ္စ မမနဲ့တွေ့ပြီး ပြောမလို့တဲ့၊ ဦးလေးမောင်တို့ လာနေကြ တယ်”

“ဘာများပြောမလို့လဲ တင်ဇာ”

“ဦးလေးမောင်တို့ ပြောပါလိမ့်မယ်”

တင်ဇာပြောရင်း ဦးလေးမောင်တို့အဖွဲ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ဦးလေးမောင်တို့ကလည်း ရေစီးတို့ဆီ စိတ်အားထက်သန်စွာ ရောက်လာ ကြသည်။

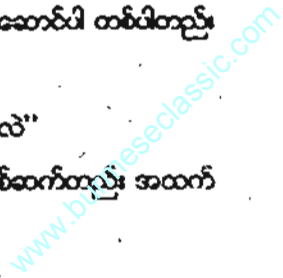
ကျောင်းဆောင်ရှေ့က ယာယီစဉ်ဆောင်လေးရှေ့မှာပဲ ပိုင်းတိုင် ကြပြီး ရေစီး စကားစခန်း။

“ဦးလေးမောင်တို့ ပြောစရာရှိတယ်လို့ တင်ဇာ ပြောနေတာ လေ၊ ဘာပြောမလို့လဲ ပြောပါ၊ ရေစီး နိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီပါ့မယ်”

“ဪ နီလိုပါ၊ အထက်တန်းကျောင်းဆောင်ပါ တစ်ပါတည်း ဆောက်ဖို့ကိစ္စလေးပါ”

“ဦးလေးမောင်တို့က ဘယ်လိုစီစဉ်လို့လဲ”

“ဒီအထက်တန်းကျောင်းဆောင်နဲ့ တစ်ဆက်တည်း အထက်

တန်းကျောင်းဆောင် ဆောက်လှူမယ့် အလှူရှင်တစ်ဦး ပေါ်လာလို့”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ဦးလေးမောင်ရယ်၊ ရေစီးက ငွေအား မနိုင်သလို၊ နောက်နှစ်မှလို့ ရည်ရွယ်ထားတာ၊ အလှူရှင်ရှိတယ်ဆို တစ်ပါတည်း လုပ်လိုက်ပါ၊ ရေစီး ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဟိုလေ ဦးလေးတို့က သမီးကို အားနာလို့ပါ၊ သမီး ကြုံပြော ထားလျက်နဲ့ ဦးလေးတို့ လက်ခံလိုက်ရင်”

“ရတယ်၊ ရေစီး ပိုတောင်ဝမ်းသာသေးတယ်၊ ကျောင်းဆိုတာ အချိန်နဲ့ တပြေးညီ လိုအပ်တယ်လေ၊ ရေစီးကြောင့် နောက်ကျမှ ဖြစ် တည်တာထက်စာရင် ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် အရင်ဆုံးဖြစ်တည်အောင် ကူညီ တာ သာခုခေါ်စရာကောင်းပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆက်လုပ်ပါ”

“မကန့်ကွက်ဘူးပေါ့”

“မကန့်ကွက်ပါဘူး၊ အဲဒီအလှူရှင်ကိုတောင် ရေစီး ကျေးဇူး တင်ပါတယ်”

“သမီးဘက်က ခုလို သဘောထားကြီးတာကို ဦးတို့ ဝမ်းသာ ပါတယ်၊ အလှူရှင်ကလည်း သမီးနဲ့ တွေ့ခွင့်တောင်းတယ်လေ”

“ရပါတယ်၊ ရေစီးလည်း အလှူရှင်သစ်ကို မြင်ဖူးသွားတာပေါ့”

ရေစီး သဘောထားကြီးသလို ဝမ်းသာအားရလည်း ပြောမိလေ သည်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ရေစီးကြောင့် အကောင်ထည်မဖော်နိုင်သေးဘဲ

သူများ အကောင်အထည်ဖော်ပေးမှာကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုရမှာ ပေါ့။

“ဒါဆို အလှူရှင်သစ်ကို သွားခေါ်လိုက်မယ် သမီး”

ဦးလေးမောင်တို့အဖွဲ့ထဲက ဦးသံခင်က ပြောဆိုရင်း ယခင် ရှိနှင့်သော မူလတန်းကျောင်းဆောင်လေးဆီသို့ သွားပြီး အလှူရှင်သစ် ကို သွားရောက်ခေါ်လာသည်။

“ဒီမှာလေ အလှူရှင်သစ်”

ဦးလေးမောင် မိတ်ဆက်ပေးသံကြောင့် ကျောင်းဆောင်သစ် သက် ငေးကြည့်နေတဲ့ ရေစီး လှည့်ကြည့်လျှင် -

“ဟင်”

ရေစီး ပါးစပ်လေး အပွင့်သွားဖြစ်ကာ ထိုင်နေရာမှလည်း ဝုန်းခနဲ့ ရင်မိသွား၏။ ခေါင်းမှာ ပတ်တီးတောင် မဖြေရသေးတဲ့သူ။

သူက လေးလေးနက်နက်လေး ခေါင်းညှိတ်၏။

“သမီးလည်း မှတ်ထားပေါ့ မောင်ဆန်ရေတဲ့”

“ကျွတ်”

ရေစီး ချက်ချင်း မျက်နှာလှဲလိုက်မိသည်။ သူက တည်ငြိမ်စွာ ပင် အားတက်သရော ပြော၏။

“ရေစီးကို ကိုယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီရွာလေးက ဒယ်ဒီ

ရဲ့ချက်မြုပ်ရွာကလေးပါ။ ဒယ်ဒီဆန္ဒက ဒီကျေးရွာအုပ်စုမှာ အထက် တန်းကျောင်းရှိဖို့လို့ လိုအပ်နေတာ သိတယ်။ အကောင်ထည်ဖော်ဖို့ ကြိုးစားဆဲမှာ ဒယ်ဒီ ဆုံးသွားတယ်။ ခုလို ဒယ်ဒီဆန္ဒပြည့်အောင် ရေစီးက အလယ်တန်းကျောင်းဆောင်လှူတာ သိရတော့ ပိုပြီး အံ့ဩရ တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်က အထက်တန်းကျောင်းဆောင်ကို ပြန်ပြီး ဆောက်လှူချင်တာလေ။ ရေစီးက ခွင့်ပြုတယ်ဆိုတော့”

“အို”

ခွင့်မပြုဘူးလို့ ရေစီး ပြောထွက်မလိုဖြစ်ပြီးမှ ဘာရိတ်အုပ်လိုက် ရသည်။

“ရှင့်ဘာသာရှင် ဆက်လုပ်၊ ဒါပဲ”

ရေစီး ဗလုံးဗထွေး ပြောရင်း သူ့ရှေ့က ရှောင်ထွက်ခဲ့၏။

“မမ”

တင်ဇာ တအံ့တဩ ခေါ်သည်။

“သမီး”

ဦးလေးမောင်တို့လည်း ဘာမှနားမလည်စွာ ခေါ်ကြသည်။ ရေစီး လှည့်မကြည့်ပါ။

“ရေစီး”

ခေါ်သံနှင့်အတူ လိုက်ပါလာတဲ့ သူ့ခြေသံ ကြားရ၏။

ကျွတ် ရွာခံတွေ့ရှေ့မှာ ပြဿနာမဖြစ်ချင်လို့ ရှောင်ထွက်ခဲ့တာ ကို သူက ဇွတ်လိုက်လာနေသည်။

“လိုက်မလာနဲ့”

ရေစီး နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြော၏။ သူက မနာခံသလို ခိုက်လာရင်း -

“ရေစီးရယ် အလှူချင်းပေါင်းကြည့်ပဲ”

“အိုး မသိဘူး”

“အလှူချင်းပေါင်းသလို အချစ်ချင်း ပေါင်းကြမယ်လေ”

ကြည့်စမ်း။ ကျွတ် ရေစီးနှုတ်ခမ်းကိုက်ရင်း သူ့ဘက် ချာခနဲ လှည့်လျှင် ရေစီးကိုယ်လုံးလေး ဆွဲယူပွေ့ဖက်ခြင်း ခံရလေသည်။

“အဲ”

“ဖျောင်း ဖျောင်း ဖျောင်း”

အရေးထဲ လက်ခုပ်သံတွေ ပေါ်ထွက်လာသည်။ မသိရင် သူနဲ့ ရေစီးက ဘာလိုလိုကြီး။

“ဖယ်၊ လွတ်”

“မလွတ်ဘူး၊ ချစ်ကို မောင် မလွတ်နိုင်တော့ဘူး။ တစ်သက် လုံးအတွက် ဖက်ထားမယ်”

“အဲ ရှင်နော်”

၂၆၄ ◊

ပိန်းကလေး

“ကျောင်းဆောင်ဖွင့်ပွဲနဲ့အတူ မင်္ဂလာပွဲ တစ်ပါတည်း လုပ်မယ်”

သူ့အသံကျယ်ကြီး အော်ပြောလျှင် အားလုံး ဟေးခနဲ အော်ဟစ်ကြလေသည်။

“ရှင်ပြောလေ ကဲလေပါလား”

“ချစ်လို့ပါ ချစ်ရယ်”

ပြောရင်း ရေစီးပျက်နှာလေးကို ဆွဲယူပြီး တကယ်နမ်း၏။

“အဲ”

သူ လက်ရဲဖက်ရဲဖြစ်ရုံမက အချစ်စိတ်ပါ ရဲနေသည်။

ထိုအခါ ရှက်လွန်းလို့ ရေစီး ခေါင်းပင်မထောင်ရဲတော့ဘဲ၊

နွေးတဲ့ အနမ်းတွေနောက်မှာ ရေစီးရဲ့မာနတွေ တစ်လွှာချင်း ကြွေကာ။

ချစ်ခြင်းဖြင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ပါစေ

ပိန်းကလေး

အမှတ် ၄၄ (B)၊ ၆-လွှာ၊ ဦးလွန်းလမ်း။

အစိုးကုန်းရပ်ကွက်၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း-၀၉၄၉၂၅၁၄၁၇ ၀၉၂၅၅၈၀၃၂၅၇

mainkalaymlm@gmail.com

Mainka Lay (face book)

